

Giới thiệu Ánh Trăng Sáng Thay Thế Của Nam Chính Cận Bã

Tên Hán Việt: Cận bã thể thân ánh trăng sáng.

Số chương: 70 chương - 3 PN

Bìa: Chì Tâm - HNC

Editor: Tiểu Mân Thầu

Kiểu Tịnh xuyên thành nữ phụ trong một cuốn tiểu thuyết về giới giải trí.

Bởi vì người nữ phụ mà Kiểu Tịnh xuyên vào có ánh mắt cùng khí chất tương tự nữ chính - người mà nam chính để trong lòng nên cô trở thành thể thân cho nữ chính, đến khi chính chủ trở về thì cô liền bị nam chính hắt hủi.

Kết cục của nguyên thân Kiểu Tịnh rất thể thảm, vì vậy cô phải đảm nhận sứ mệnh, trải qua hết mọi chuyện trong cốt truyện, mới có thể đi đầu thai chuyển kiếp.

Kiểu Tịnh không còn cách nào khác, đành phải trải qua hết cốt truyện để chờ chết, bất quá nam chính, anh ta lại không muốn chia tay, cho dù đã trải qua hết cốt truyện, chỉ là ~.~

Chỉ là, cô không chết!!!

Hệ thống thông báo một tiếng: " Xin mời lựa chọn, tiếp tục sống ở thế giới này đến hết quãng đời còn lại, hay nhanh là nhanh chóng đi đầu thai?"

Nam chính cười âm hiểm: " Không muốn chết nữa sao? Vậy cả đời này đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn."

- - trên ngực có nốt chu sa, mất đi chính là mất mạng.

Lưu ý nhỏ:

1. Nữ chính xinh đẹp, tính cách yếu đuối.
2. Đoạn trước nam chính là một nam cận bã, vô cùng cận bã, về sau trở thành kẻ si tình, vô cùng si tình, chỉ yêu duy nhất một mình nữ chính, không yêu thích xin đừng đọc.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Trăng Sáng Thay Thế Của Nam Chính Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1: Xuyên vào

Edit: Tiểu Mân Thầu

"Tịnh Tịnh à, Tiểu Thẩm sắp đến chưa, cháu mau ra ngoài cửa nhìn xem, bà làm toàn những món nó thích ăn, tay nghề của bà cháu là người rõ nhất mà, về sau bà sẽ truyền chúng lại cho cháu, cháu có thể nấu cho Tiểu Thẩm ăn."

Bà ngoại thúc giục Kiểu Tịnh ra ngoài cửa nhìn xem, trên nét mặt già nua của bà tràn đầy sự vui sướng.

Kiểu Tịnh muốn nói lại thôi, không muốn làm bà mất hứng, đành mang giày vào, đứng ngoài cửa chờ Thẩm Luân.

Cô không phải là nguyên thân Kiểu Tịnh, mà cô là một Kiểu Tịnh ở một thế giới khác. Buổi sáng hôm nay, sau khi thức dậy, cô liền phát hiện mình đã xuyên vào một quyển truyện ngôn tình tên là " Bá đạo tổng tài truy thê", lại trở thành nhân vật nữ phụ độc ác.

Nữ phụ độc ác này lại cùng tên với cô, bởi vì có đôi mắt cùng khí chất giống với nữ chính, cho nên được nam chính dùng làm thể thân nuôi dưỡng ở bên người, sau khi nữ chính về nước, Kiểu Tịnh chịu sự đau khổ khi bị vứt bỏ.

Có thể nói, nhân vật của Kiểu Tịnh ở trong quyển truyện này chỉ có hai tác dụng: Thứ nhất, cô chính là công cụ để nam chính trả thù nữ chính Ôn Thư, còn thứ hai, khi nguyên thân biết mình đã yêu nam chính, biết bản thân chỉ là người thế thân, nguyên thân bắt đầu điên cuồng trả thù Ôn Thư, nhưng lại bị nữ chính phóng sát, trở thành chất xúc tác cho tình cảm của nam nữ chính.

Sau khi Kiểu Tịnh ý thức được điều đó, dựa theo bản năng muốn tìm cách thoát thân.

Hiện tại, cô còn là thành viên của nhóm nhạc nữ SJ trực thuộc công ty Hoa Quốc, phía sau lưng, lại được Thẩm Luân bao nuôi. Thậm chí, nguyên thân ở trong thế giới này chỉ có duy nhất một người thân chính là bà ngoại, sau khi biết cô đã có bạn trai, bà không ngại đường xa xa xôi đi đến Đê Đô, muốn xem mặt cháu rể tương lai.

Kiểu Tịnh biết rõ mọi tình tiết trong truyện, căn bản Thẩm Luân sẽ không đến đây gặp mặt bà của cô, đối với Thẩm Luân cô chỉ là một thể thân của nữ chính Ôn Thư, làm sao hán có thể quan tâm cuộc sống của cô cũng như người nhà của cô?

Thực sự rất giận nguyên thân đã bị lừa dối mà chẳng hay biết gì, cho nên đã phần khởi đem tin tức này nói với bà ngoại của mình.

Từ sau khi Kiểu Tịnh xuyên vào đây, việc thứ nhất cô muốn làm chính là nói rõ chân tướng cho bà ngoại biết, nhưng cô còn chưa kịp mở miệng, trong đầu liền xuất hiện một giọng nói máy móc cảnh cáo cô.

[Cảnh báo nguy hiểm, cảnh cáo linh hồn không được tự tiện gạt bỏ những suy nghĩ của chủ thể. Xin vui lòng làm theo đúng kịch bản trong truyện.]

Thời điểm cảnh báo phát ra, cơ thể của Kiểu Tịnh mềm nhũn, không thể cử động.

Hệ thống này đưa Kiểu Tịnh vào trong mộng, cô sững sờ một lúc, đoán rằng bản thân mình không chỉ xuyên vào truyện, mà còn có hệ thống nữa sao?

[Cô là linh hồn thay thế ở trong thế giới này, ý thức có thể tồn tại vì bù đắp khuyết điểm, xin hãy tự giác làm theo kịch bản, hoàn thành nhiệm vụ, hệ thống sẽ đền đáp xứng đáng. Xin hết.]

Một tiếng đing vang lên.

" Cái gì đền đáp xứng đáng? Vì sao lại chọn tôi???"

Cho dù cô có gào thét như thế nào, hệ thống cũng không còn thông báo gì nữa.

Trải qua sự việc này, Kiều Trần đã hiểu rõ, hệ thống chỉ xuất hiện khi cô không làm đúng như trong cốt truyện mà thôi.

Nói cách khác, trước mắt Kiều Trần có nhiệm vụ là hoàn thành kịch bản này, làm chất xúc tác để sau này nam nữ chính trở về với nhau, chỉ cần bọn họ ở cùng nhau, cô mới được giải thoát.

Trong lòng Kiều Tịnh thầm tính toán, không phải chỉ là dựa theo kịch bản thôi sao, cô vẫn có được trí nhớ của nguyên thân, cho nên cũng biết rõ tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, về phương diện này không cần lo lắng.

Tuy rằng kết cục của nguyên thân không tốt lắm, bị nữ chính phóng sát, bị nghiến ma tủy, bệnh chết trong bệnh viện.

Điều Kiều Tịnh quan tâm nhất chính là, nếu dựa theo kịch bản, khi nguyên thân chết đi, có phải cô sẽ được quay về thế giới của mình không?

Trở về cũng sẽ chết, Kiều Tịnh từng hỏi qua vấn đề này, nhưng hệ thống không trả lời. Cô cảm nhận sâu sắc mình đã bước vào một cái hố lớn, vì không muốn bị phải chết, chỉ có thể sống tạm ở nơi đây, yêu quý sinh mệnh, cô chỉ còn cách kiên trì đi một bước tính một bước.

Đợi gần mười phút, bóng dáng Thẩm Luân không hề xuất hiện.

Căn nhà mà Kiều Tịnh đang ở là một căn nhà hai phòng, do nam chính Thẩm Luân cấp cho cô, khó trách nguyên thân lại hiểu lầm như vậy.

Thái độ thì mập mờ, còn đối xử tốt với cô như vậy, hơn nữa đối với một người có xuất thân từ gia đình đơn chiếc, từ nhỏ đã thiếu tình yêu thương như nguyên thân mà nói, không thể nghi ngờ gì Thẩm Luân chính là bạch mã hoàn tử, là người đàn ông từ trên trời phái xuống cứu vớt cuộc đời cô.

Được hán quan tâm như vậy, có cô gái nhỏ nào mà không hiểu lầm? Nhưng trong lòng anh ta vẫn còn cất giấu một bạch nguyệt quang* khác, quả thực đúng là trời người!

(* Bạch nguyệt quang: Bạch nguyệt quang (ánh trăng sáng): ngôn ngữ mạng Trung Quốc, ý nói trong lòng vẫn luôn có một người mình yêu thương. ái mộ nhưng lại không ở bên cạnh, không thuộc về mình. Xuất phát từ tiểu thuyết《Hoa hồng đỏ và hoa hồng trắng》của Trương Ái Linh.) Nguồn: HNC.

Căn nhà nằm trong một khu dân cư xa hoa, muốn ra vào phải có giấy chứng nhận, bảo mật rất cao, cho nên rất nhiều minh tinh nổi tiếng sống ở đây, cũng không sợ bị đám chó săn chụp lén.

Kiều Tịnh ngồi ở bậc thềm trước cửa, lấy điện thoại ra, tìm số điện thoại của Thẩm Luân.

Kiều Tịnh nghĩ vẫn nên gọi một cuộc điện thoại xác nhận, cho dù không đến, cũng phải báo với cô một tiếng, còn hơn để cô chờ đợi như vậy. Điện thoại vừa thông, trái tim Kiều Tịnh cũng bắt đầu khẩn trương.

Trong trí nhớ của nguyên thân, Thẩm Luân là kẻ trầm mặc ít nói, tuy rằng bao nuôi cô, là kim chủ sau lưng cô, nhưng chưa bao giờ chạm vào cô, bởi vì anh ta xem thường, chỉ có tình yêu kiên định đối với Ôn Thư.

Kỳ thực Kiều Tịnh cảm thấy Thẩm Luân rõ ràng là kẻ si tình, nhưng lại trêu chọc nguyên thân, loại hành vi này rõ ràng là đang đùa giỡn tình cảm. Nguyên thân quá ngu ngốc, lại yêu một người cận bã như Thẩm Luân.

Anh ta cùng nữ chính là ngược luyến tình thâm*, còn muốn lôi kéo người khác chết chung.

(*Ngược luyến tình thâm: càng ngược càng yêu.)

Đúng là nỗi náo loạn vun nẩy, trong lòng Kiều Tịnh có đề nén, cảm thấy cả nội tâm hay bề ngoài, bọn họ cũng không phải là loại người tốt đẹp gì.

Đương nhiên, bởi vì Kiều Tịnh đang nghĩ theo cách xem tiền như rác, trước kia cô cũng thường đọc tiểu thuyết, đa phần luôn ưu ái nữ chính, cảm thấy ngược nữ phụ rất thích. Khi bị đặt vào hoàn cảnh của người khác, cô thật cảm thấy đáng buồn thay cho nữ phụ, quả thực cô đã mất hết can đảm, trời cũng đã tối rồi!

Kiều Tịnh suy nghĩ, mặc dù tương lai khá bi thảm, cô cũng phải giữ lấy một phần tâm tình lạc quan, bằng không mỗi ngày cứ như vậy quả là sống không bằng chết.

"Tút.... tut...."

Vài tiếng tín hiệu vang lên, điện thoại liền bị đối phương tắt máy. Hẳn là đang họp, hoặc là có việc bận.

Kiều Tịnh nhìn đồng hồ, đã sắp 7 giờ tối. Ngày hôm qua đã hẹn nhau rồi, vô cơ lại lỡ hẹn, nếu đây là nguyên thân, chỉ sợ sẽ cảm thấy thất vọng.

Nhưng Kiều Tịnh thì không, ngược lại cô còn cảm thấy may mắn, ước gì cả đời này Thẩm Luân đừng xuất hiện trước mặt cô nữa.

Kiều Tịnh quay trở vào nhà, bà ngoại đang bụng thức ăn đi ra, thấy chỉ có một mình cô, liền hỏi: " Tịnh Tịnh, Tiểu Thẩm đâu?"

" À, anh ấy vừa gọi điện thoại cho cháu, có một vị khách đột xuất muốn gặp anh ấy, bà à, chúng ta cứ ăn trước đi."

Kiều Trần thân thiết nắm tay bà ngoại đi đến phòng ăn, kéo ghế ra, mời bà ngoại ngồi xuống ăn cơm. Cô chủ động cầm chén xới cơm, " Bà à, lần này bà đến Ma Đô, ở lại vài hôm rồi hãy trở về."

(Ma đô: Thành phố Thượng Hải.)

Bà ngoại cười hiền từ nói: " Không được, cháu còn có sự nghiệp, bà không thể làm vướn bận, nếu bị người khác chụp được, bị tung lên mạng, thì lại không hay, sẽ ảnh hưởng đến cháu."

Trong lòng Kiều Tịnh có chút khó chịu, chỉ có một người thân duy nhất là bà ngoại, chỉ tiếc kết cục của nguyên thân cũng không tốt lắm, nếu sau này cô chết đi, chắc chắn bà ngoại sẽ rất khổ sở.

"Bà chỉ hy vọng, trước khi rời khỏi đây, có thể nhìn thấy Tiểu Thâm một lần, muốn nhìn xem nó là dạng người như thế nào, bằng không bà cũng không an tâm giao cháu cho nó."

"Bà à, thực ra cháu..." Đột nhiên cô lại im miệng.

Bà ngoại đứng lên đi vào phòng bếp mút canh, sau thời gian ngắn ngủi bị bắt động, cô ý thức được xem chút nữa mình đã lỡ lời, muốn nói cho bà ngoại biết mọi chuyện: Thâm Luân không phải là bạn trai của cô, những lời trước kia chỉ là do cô nói lung tung!

Thực sự nguyên thân chỉ là một người thế thân. Theo như trong cốt truyện, nguyên thân sẽ khuyên bà ngoại về quê, Kiều Tịnh nghĩ đến việc này, nhiều lắm bà ngoại sẽ cảm thấy tiếc nuối, đã cất công đi đến đây, ngay cả người còn chưa được gặp.

Nhưng Kiều Tịnh không có khả năng bắt ép Thâm Luân đi đến đây, cô cũng không hy vọng gặp mặt anh ta, nhưng cô muốn bà ngoại ở đây vài hôm, để có thể dẫn bà đi tham quan khắp nơi.

Bỗng nhiên cô lại cảm thấy rất quen thuộc với hoàn cảnh này, mất đi người thân rồi mới hối tiếc, chỉ còn biết sống trong sự hối hận và tiếc nuối, cho nên phải đối xử chân thành với người thân của mình là việc quan trọng nhất.

"Bà à, đã nói rồi mà, lần này bà phải ở lại đây vài hôm, nếu không cháu sẽ không đồng ý để bà đi đâu." Giọng nói của Kiều Tịnh có chút ngây thơ, lại mang theo vài phần kiên quyết.

Bà ngoại mỉm cười, nhìn cô bằng ánh mắt yêu thương: "Được rồi, đều nghe theo cháu. Thực sự càng lớn cháu càng biết làm nũng."

Kiều Tịnh gấp thức ăn cho bà ngoại: "Ăn nhiều một chút, ăn xong cháu dẫn bà đi dạo. Bà ngoại, cảnh đêm ở Ma Đô đẹp lắm, khẳng định không giống như cảnh đêm ở quê chúng ta."

Cô cười rộ lên, đôi mắt cong cong như một vầng trăng khuyết, bà ngoại cảm thấy cô không giống với trước kia, ánh mắt đa tình quyến rũ người khác.

Bà ngoại có chút vui mừng, ban đầu bà còn lo lắng Kiều Tịnh ở bên ngoài một mình sẽ gặp chuyện không hay, lo lắng cô bị người khác khi dễ, nhưng sau khi đến Đế Đô, mới biết được cô sống trong một căn nhà lớn tráng lệ như vậy, còn được làm minh tinh, lại có một người bạn trai yêu thương cô, bà ngoại cũng cảm thấy yên tâm.

Sau khi ăn xong, Kiều Tịnh vào phòng bếp rửa chén, điện thoại lại reo lên.

Cô tháo bao tay cao su ra, cầm điện thoại lên, ánh mắt liền thay đổi. Là Thâm Luân gọi đến, cô suy nghĩ, ấn nút nghe. Đặt điện thoại bên tai, cách màn hình điện thoại, bên trong truyền đến giọng nói nam tính trầm thấp vang lên: "Có chuyện gì? Vừa rồi đang bận họp. Nếu em còn chưa ăn cơm tối, anh bảo người đến đón em"

Ngữ khí của Thâm Luân nhàn nhạt, nhìn thì có vẻ quan tâm, nhưng lại rất vô tình. Kiều Trần quay đầu nhìn về phía phòng khách, bà ngoại đang ngồi xem tivi, trong mắt cô hiện lên sự xem thường, nhẹ giọng nói: "Không cần, anh cứ làm việc đi."

Nguyên thân chưa bao giờ báo cho Thâm Luân biết, bà ngoại cô đã đến Ma Đô, sau này Thâm Luân biết được, lại nổi trận lôi đình.

Ý tứ đó, đại khái là vì chỉ trích cô: Rõ ràng cô chỉ là một kẻ thế thân, còn dám ép buộc anh ta gặp mặt trường bối, cô muốn một bước lên trời sao?

Kiều Tịnh cũng không muốn một bước lên trời, càng không muốn để Thâm Luân gặp bà ngoại, dù sao trong cốt truyện bọn họ cũng không gặp mặt nhau, cho nên cô không lo sẽ bị hệ thống trừng phạt, cô cam chịu, không đồng nghĩa muốn nhìn thấy bà ngoại của mình đau lòng.

"Vậy được rồi, cúp đây."

Một lời nói vội vàng, đầu dây bên kia không chút lưu luyến liền cúp máy. Kiều Tịnh thờ ơ nhếch môi.

Cô chỉ là kẻ thế thân, không cần cần phải đặt tình cảm vào, thời khắc máu chốt còn có thể lợi dụng, ép buộc nữ chính bạch nguyệt quang của Thâm Luân đối diện với tình cảm của anh ta.

Anh ta tính kế thâm sâu, muốn làm ngư ông đắc lợi. Kiều Trần bất giác xuyên vào đây, bắt đầu từ thời khắc này, cô đã tự giác hiểu rõ mình chỉ là kẻ thế thân.

Dọn dẹp xong, Kiều Tịnh đi tắm rửa, tóc được sấy khô rối loạn ở trên vai, ăn mặc tùy ý không bận tâm, nhưng thực thoải mái khi mặc quần short cùng áo phông, đội mũ lưỡi trai đeo kính râm, liền dẫn bà ngoại ra khỏi nhà.

Khuôn mặt Kiều Tịnh nhỏ nhắn, ngũ quan tinh xảo, sở hữu một đôi mắt sáng ngời, từ nhỏ đã mang ba phần hương sắc, tuy rằng cô xuất thân từ một thị trấn nhỏ ở phía Nam, gia cảnh cũng không tốt, ngay cả giọng hát cùng vũ đạo cũng không vững chắc, cho nên luôn là thành viên xếp gần chót bảng của nhóm SJ, nhưng cô có giá trị nhan sắc khá cao, luôn tham gia những chương trình hơi hướng thanh xuân, hấp dẫn một lượng fan khá lớn, có độ nổi tiếng cao, cũng là khuôn mặt đại diện cho nhóm SJ.

Bất quá, nguyên thân trước kia luôn chú trọng đến phát triển sự nghiệp, nhưng sau này, nguyên thân chỉ ý vào mối quan hệ với Thâm Luân, đã rời khỏi nhóm để hoạt động đơn độc, vừa hoạt động song song hai lĩnh vực âm nhạc và phim ảnh, còn ký hợp đồng với công ty Hoa Quốc trở thành minh tinh lưu lượng, sau đó cô càng trở nên tự tin kiêu ngạo, không biết cách giao tiếp, cao ngạo tự đại, không biết rõ vị trí của mình. Còn bị người khác dụ dỗ vào con đường nghiện ngập, từ đó sự nghiệp diễn viên bị phá hủy.

-----//-----

* Editor: Làm trước một chương đặt gạch thôi!!! Chưa có lịch up cụ thể đâu, nhưng an tâm sẽ không drop truyện.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Trăng Sáng Thay Thế Của Nam Chính Cận Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Nam chính xuất hiện

Edit: Tiểu Mân Thầu

Một tuần sau, Kiều Tịnh đích thân tiễn bà ngoại đến ga xe lửa để bà trở về quê. Suốt thời gian qua, Thẩm Luân chẳng hề liên lạc với cô, không biết có phải đã nghe thấy điều gì hay không, cho nên anh cố tình trốn tránh.

Kiều Tịnh cảm thấy may mắn vì anh đã không xuất hiện, bằng không để bà ngoại phát hiện ra điểm bất thường, lại khiến bà càng thêm lo lắng.

Cô luôn hy vọng người bà lương thiện này của mình đừng gặp chuyện buồn phiền lo âu. Nhìn đoàn xe lửa đã đi thật xa, cô có chút buồn bã quay trở về xe.

Cô suy nghĩ đến việc chờ sau khi đi hết cốt truyện cô sẽ dọn ra khỏi căn nhà cũ, sau đó sẽ mua một căn nhà mới của riêng mình, đưa bà ngoại lên sống cùng mình.

Nói tóm lại, nguyên thân này còn mấy năm nữa sẽ phải đi lãnh hộp cơm, giữ tiền nhiều trong thẻ cũng vô dụng, sống chẳng thể tiêu xài, chết cũng chẳng thể đem theo, chỉ bằng tìm cách sử dụng chúng vào việc có ích.

Hệ thống cảnh báo này, chỉ xuất hiện cảnh cáo khi cô làm ra những hành động sai lầm, ngoài ra không nói chuyện dư thừa.

Kiều Tịnh từng tìm nó nói chuyện phiếm, nhưng không thu hoạch được gì.

Lòng người dễ thay đổi lại lạnh lùng, mà Kiều Tịnh chỉ đóng vai một nữ phụ độc ác, còn không được phép thay đổi cốt truyện, như vậy chẳng khác nào là đang tìm đường chết?

Thứ nhất nguyên thân là người không có tiền, thứ hai là không có địa vị, bất quá chỉ là nhân vật làm nền cho Thẩm Luân và nữ chính. Mà điểm mấu chốt chính là, cô càng không có quan hệ gì với hệ thống này.

Sau khi trở về nhà, Kiều Tịnh cũng chẳng màng dùng bữa tối, liền lên giường nghỉ ngơi. Ngày mai, kỳ nghỉ ngắn hạn của cô đã kết thúc, đến lúc phải quay về công ty báo danh, mỗi ngày đều phải bận rộn.

Giữa đêm, Kiều Tịnh chợt thức giấc. Bởi vì đột nhiên có một người đàn ông say rượu đột bỏ nhào lên người cô, mặc dù cách một tấm chăn vẫn ôm lấy cả cơ thể cô, còn cọ nhệ trên mặt cô, mùi rượu nồng nặc, còn không ngừng nói lảm bảm: " Là em sao, em đã quay về, quay về rồi."

Giọng nói của người đàn ông trầm khàn, mang theo vài phần buồn bã.

Thử nghĩ xem, đêm hôm bị người khác tập kích, có ai mà không phản ứng theo bản năng?

Kiều Tịnh giờ tay tát người đó một cái. Đột nhiên, cô lại nhận được tín hiệu cảnh báo từ hệ thống. Vốn dĩ nguyên thân yêu thích Thẩm Luân như vậy, đừng nói đến việc ra tay đánh anh ta còn không dám, lúc nào nguyên thân cũng chỉ nghĩ cách làm sao có thể làm nũng trong lòng của anh ta để xin sự thương yêu.

Kiều Tịnh làm theo bản năng không kịp dừng tay lại, hệ thống liền làm Thẩm Luân đứng hình. Hệ thống không lên tiếng cảnh báo, mà trực tiếp phát thẻ đỏ, còn cảnh cáo nếu còn có lần sau sẽ hôn phi phách tán.

Kiều Tịnh: "....."

Thẩm Luân bất ngờ bị đánh, mờ to mắt ngồi dưới đất, anh vẫn cảm nhận được mặt bên trái của mình có chút đau đớn.

Sau khi Kiều Tịnh bị hệ thống cảnh cáo, việc đầu tiên chính là nhảy xuống giường, đỡ nam chính đang say rượu ngồi dưới đất lên giường, suốt một đêm, vừa chườm đá, vừa bôi thuốc, cô còn cẩn thận đến mức nửa đêm vào phòng bếp luộc trứng gà, bởi vì nghe nói lăn trứng có thể giảm sưng.

Thẩm Luân mơ hồ mờ mắt, trước mắt là một bóng hình xinh đẹp đang bận rộn làm gì đó, cảm thấy trên má mình lạnh lạnh, trong lúc da thịt vô tình ma sát với nhau, anh phá lệ muốn nắm lấy tay người đó.

Thẩm Luân giờ tay lên, nhưng lại không còn chút sức lực nào đành đặt tay xuống.

Người ngồi bên cạnh có một đôi mắt xinh đẹp lại rất quen thuộc, động lòng người, đôi mắt đen nhánh của Thẩm Luân lại phát sáng, nói nhỏ: " Là em sao...."

Kiều Tịnh cúi người đến gần, nghe thấy anh gọi tên của một người, thì ra là nữ chính.

Cô thể hiện biểu tình đã hiểu rồi, vỗ nhẹ bờ vai trấn an anh: " Đừng nóng vội, sẽ nhanh gặp được thôi, điều anh hy vọng tất cả sẽ thành hiện thực. Nhưng mà, nếu như anh không ra tay xử lý tôi không phải càng tốt hơn sao. Tôi sẽ không trở nên độc ác, các người cũng nên buông tha cho tôi đi, tất cả mọi người đều vui vẻ."

Thẩm Luân nghe thấy giọng nói mềm mại mang theo vài phần oán giận, trong lòng càng cảm thấy vui mừng, Rõ ràng đang nghĩ Kiều Tịnh là một người khác.

Sau khi thay phiên chườm đá cùng đắp trứng một trận, Kiều Tịnh bận túi bụi, cũng chẳng màng anh đang mơ tưởng người khác.

Từ lượng của anh cũng không tệ lắm, ít nhất cũng không nôn mửa và say đến phát điên, cứ an tĩnh nằm đó như một cỗ thi thể.

Tất nhiên còn có một khả năng khác, bởi vì trong lòng anh đang có tâm sự, tuy uống không nhiều, nhưng rượu không làm ta say nhưng lòng lại say, chắc hẳn trong lòng có việc khiến cho bản thân cảm thấy đau khổ.

Kiều Tịnh điều chỉnh đèn ngủ với ánh sáng thích hợp, ngồi xổm dưới mép giường quan sát anh.

Trong ánh mắt có chút ghen ghét, nam chính này nhìn qua chỉ tầm 24, 25 tuổi, làn da tốt đến mức cô phải hâm mộ, da thịt non mềm, đúng với hình tượng của các thiếu gia nhà giàu.

Nhưng mà, điều này đối với Kiều Tịnh có chút bất lợi, làn da trắng như vậy, dấu tay trên gương mặt không thể không nhìn thấy rõ.

Thật thâm mà, không biết sáng mai sau khi nam chính thức dậy phát hiện trên mặt mình có dấu tay, có giết chết cô không?

Kiều Tịnh suốt đêm lo lắng sợ hãi không thể chợp mắt, đến khi trời gần sáng, mí mắt của cô không chịu đựng được nữa, đành tựa vào mép giường ngủ bất tỉnh nhân sự. Cuối cùng, người đại diện của cô là Hoàng tỷ gọi điện thoại đến, đưa cô từ giấc mộng trở về thực tại.

" Kiều Tịnh, em ngủ quên à? Hôm nay là ngày nào hả, sếp lớn muốn đến công ty kiểm tra, lệnh cho em trong vòng nửa tiếng, phải xuất hiện trước mặt chị! Tức chết tôi rồi! Đây là sếp mới nhậm chức không thể thất lễ được." Hoàng tỷ vắn xuống một trận phê bình. Tut một tiếng, đầu dây bên kia đã cúp máy.

Kiều Tịnh nhìn thời gian trên màn hình điện thoại, đã 10 giờ, cô đã trễ nửa tiếng. Một lúc sau, cô lập tức đứng dậy, đôi chân tê rần, lại có chút hoa mắt, cô nhìn đến kẻ đầu sỏ gây ra chuyện này.

Thẩm Luân vẫn còn đang ngủ, ánh mắt trời xuyên qua khe hở của tấm màn cửa, vừa vặn chiếu lên gương mặt anh, hàng lông mi dài giống như một cái bàn chải, lông mi dài đến lạ thường.

Kiều Tịnh giờ tay lật mặt anh qua một bên, suy nghĩ lại nói: "Đã tốt hơn rồi, cũng không nhìn thấy rõ."

Không còn thời gian lo nhiều chuyện như vậy, Kiều Tịnh dùng tốc độ nhanh nhất để làm vệ sinh cá nhân, thay quần áo cầm túi xách rời khỏi nhà. Chờ sau khi cô đến công ty giải trí Hạ Hoa, Hoàng tỷ và 6 thành viên của nhóm nhạc nữ SJ đã có mặt trong phòng luyện tập chờ cô.

"Thực ngại quá, thực ngại quá!" Kiều Tịnh cúi đầu chào hỏi. Người đại diện của của nhóm nhạc nữ SJ là hình tượng của một nữ cường nhân giỏi giang, tên là Hoàng Sam, một trong ba người đại diện có năng lực nhất của công ty.

Công ty có một bộ phận quản lý nghệ sĩ, với hình thức khắc nghiệt đến lạ thường. Hoàng Sam tiến đến, tháo mắt kính râm cùng khẩu trang của Kiều Tịnh xuống, sắc mặt càng đen, "Em lại thức khuya? Không biết gương mặt đối với nghệ sĩ trẻ quan trọng như thế nào hả, lần này bỏ qua, lần sau còn như vậy, sẽ xử lý theo chế độ của công ty."

Nếu xử lý theo cách của công ty, chắc chắn năm mươi phần trăm cô sẽ bị phóng sát.

Kiều Tịnh hứa hẹn sẽ không có lần sau, sắc mặt Hoàng tỷ mới hoà hoãn một chút. Trong phòng còn có 6 thành viên khác những người này đã cùng cô tham gia vòng thi tuyển, trước đó có hai người được công ty giải trí Hạ Hoa ký hợp đồng thực tập sinh, còn kiểu giống như Kiều Tịnh khi tham gia thi tuyển chỉ nhờ vào ăn may, thành viên trong nhóm nhạc nữ SJ có ba người đầu vòng thi tuyển, bốn người còn lại có hai người là thực tập sinh của công ty, hai người được đào tạo từ nước ngoài trở về, nghe nói là nhờ vào quan hệ mới vào được đây.

Nhưng Kiều Tịnh cảm thấy, có thể để công ty ký hợp đồng gia nhập nhóm nhạc nữ này, cũng đủ chứng minh năng lực của bọn họ rất cao.

"Tịnh Tịnh, nhìn mặt cô thật giống như mặt gấu trúc." Tùng Vũ Khê vừa chơi điện thoại, vừa ngẩng đầu bật cười một tiếng.

Hai người từng cùng nhau tham gia một tiết mục vũ đạo trong cuộc thi tuyển, Kiều Tịnh xếp thứ tư, Tùng Vũ Khê theo sát phía sau xếp vị trí thứ 5, quả thực luận về ca hát hay vũ đạo, Tùng Vũ Khê làm tốt hơn Kiều Tịnh rất nhiều.

Nhưng lại không thể sánh bằng nhân khí cao của Kiều Tịnh, fans thi nhiều, trong bảng xếp hạng nhân khí đứng cao hơn Tùng Vũ Khê rất nhiều.

Cho nên Tùng Vũ Khê không thích nhìn thấy Kiều Tịnh, nhưng không còn cách nào khác, sau lưng Kiều Tịnh có kim chủ, nghe đồn là người rất có tiền, còn tặng cho cô một căn biệt thự gần bờ sông, người có thể lực như vậy lại không muốn để lộ thân phận kim chủ, có thể đoán được địa vị không thấp, chắc hẳn là một nhân vật có sức ảnh hưởng không nhỏ ở bên ngoài.

Kiều Tịnh lấy gương nhỏ trong túi xách ra, cảm thấy vẫn còn ổn, không quá khó coi. Có thể do cô là người rất dễ thỏa mãn, về bề ngoài của nguyên thân giống như một con búp bê Barbie, cho nên quảng thâm mất dường như cũng không thấy rõ lắm. Nguyên thân có ngũ quan tinh xảo, xuất hiện một quảng thâm đen nhợt nhạt không có gì đáng lo ngại.

Kiều Tịnh suy nghĩ đơn giản, nhưng Hoàng tỷ sẽ không để gương mặt cô như vậy, chuyên viên trang điểm vừa đến, liền bảo các cô đi vào phòng trang điểm lại.

Đây là ngày đầu tiên sắp lớn nhận chức, kể từ khi công ty giải trí Hạ Hoa bị thu mua. Sếp lớn sẽ đi cùng tổng giám đốc đến công ty kiểm tra, nhóm nhạc nữ SJ là nhóm quy tụ những cô gái trẻ tuổi xinh đẹp được công ty lập ra, không thể nghi ngờ sau này chính là cây hái ra tiền cho công ty, cho nên tổng giám đốc rất coi trọng việc này.

Bên này, sau khi Thẩm Luân thức dậy, đầu đau như muốn vỡ ra, anh ngồi thất thần một lúc. Anh cầm điện thoại đặt trên tủ đầu giường, áo vest cùng giày được sắp xếp gọn gàng trên giường, có thể thấy được đã có người thu dọn lại tàn cục.

Thẩm Luân xúc chấn lên nhìn, cũng may quần áo trên người vẫn còn, anh xoa tóc, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Trong phòng tắm có một cái gương, trong lúc vô tình Thẩm Luân nhìn thấy gương mặt bên trái của mình ở trong gương có chút ửng đỏ, thần thái luôn điềm đạm lập tức trở nên nguy hiểm

—————//———//—————

* Editor: Sau khi suy nghĩ mình quyết định up 1 tuần từ 1 đến 2 chương cho truyện này. Bởi vì hiện giờ mình đang dồn toàn sức lực cho bộ Dục vọng cố chấp của anh, cho nên truyện này ra chậm hơn một chút!! Mong các bạn sẽ ủng hộ!!!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Trăng Sáng Thay Thế Của Nam Chính Cận Bả* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Ngày đầu tiên đi làm

Edit: Tiểu Mân Thầu

Công ty giải trí Hạ Hoa cũng không được xem là công ty quá nổi tiếng trong ngành giải trí, chỉ có chút tiếng tăm, nhưng việc tuyển chọn thực tập sinh và diễn viên lại vô cùng chuyên nghiệp, công ty đã bồi dưỡng ra hai nhóm nhạc nam và nữ.

Chỉ là ở trong ngành giải trí này, Hạ Hoa cũng có một cái danh, được gọi là " Lò đào tạo nghệ sĩ sáng giá", ý chỉ nghệ sĩ của công ty thường xuyên bị các công ty khác mời đi, sau khi rời khỏi Hạ Hoa liền chuyển mình, không trở thành nghệ sĩ tài năng, thì cũng sẽ là diễn viên nổi tiếng, tốt hơn so với lúc còn ở Hạ Hoa.

Quả thực nguyên thân Kiều Tịnh cũng là một ví dụ, sau khi nhóm nhạc SJ xảy ra chuyện, nguyên thân lập tức đầu quân sang công ty khác, phát triển song song hai lĩnh vực âm nhạc và diễn xuất. Đại khái Kiều Tịnh cũng đoán ra được, một năm đó đã xảy ra những việc gì. Nhưng trước mắt cô vẫn chỉ là một thần tượng nhỏ nhoi vừa mới ra mắt.

Tiếng giày cao gót giẫm trên nền đất không ngừng vang lên, ở sảnh lễ tân của công ty giải trí Hạ Hoa cửa thang máy vừa mở ra, liền có bảy thiếu nữ thanh xuân xinh đẹp bước ra.

Các cô mặc đồng phục áo hồng váy trắng, chân dài, eo thon là lướt, nhưng kiểu tóc của bọn họ không giống nhau, chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể phân biệt ai là ai.

Phong cách của Kiều Tịnh là thần tượng thanh xuân, cho nên tóc của cô được uốn xoắn nhẹ nhìn có vẻ đơn thuần, lại giống như một con búp bê nước ngoài.

Bảy thành viên của nhóm SJ đứng thành một hàng trong đại sảnh, đầu tiên đập vào mắt người khác chính là chân của các cô quá dài. Các thực tập sinh trong ty đều lộ ra ánh mắt đầy hâm mộ.

Nói cách khác, ngày đầu tiên chủ tịch mới đến nhậm chức, tất cả nghệ sĩ trực thuộc công ty đều phải có mặt, nhưng nghệ sĩ có danh tiếng nhất của công ty chỉ có nhóm nhạc nữ SJ và nhóm nhạc nam N cùng một vài nghệ sĩ hạng ba, công có các thực tập sinh vừa được công ty ký hợp đồng.

Công ty giải trí Hạ Hoa còn có hai người nghệ sĩ khá nổi tiếng, bởi vì hôm nay có lịch trình, cho nên không thể quay về tham dự. Đối với trường hợp này chủ tịch có thể thông cảm, bảo rằng không sao, vì vậy tổng giám đốc cũng không tạo áp lực với bọn họ.

Nhóm nhạc nam N đã ra mắt được mấy năm, thành tích cũng không quá xuất sắc, cũng xem như là nhóm nhạc hạng hai.

Tuy nhóm nữ SJ vừa mới ra mắt, nhưng các cô đều có một lượng fan nhất định, cho nên khi vừa ra mắt đã thu hút thêm một số người hâm mộ nữa, mức độ nổi tiếng và lưu lượng cũng hơn hẳn nhóm nhạc nam N.

Nhóm nhạc nữ SJ vừa xuất hiện, trong sảnh đã không ngừng vang lên tiếng bàn tán, ánh mắt của bọn họ đều nhìn đến các cô nàng.

Năm nay đối tượng mà công ty tập trung bồi dưỡng đó chính là nhóm nữ SJ, muốn nhân thời cơ này đưa các cô trở thành nhóm nhạc nổi tiếng nhất, vì vậy tổng giám rất coi trọng chuyện này, tài nguyên của nhóm nhạc nữ SJ chỉ có hơn không kém, những người khác cũng phải đo mắt mà nhìn.

Một chiếc xe thương vụ ngừng trước cửa công ty, mọi người trong đại sảnh đều tập trung cao độ, không lâu sau, đám người của tổng giám đốc tiến đến đón tiếp một người đàn ông trẻ tuổi.

Anh ta chính là đại thiếu gia Đường Minh Thiên của tập đoàn Đường Thị, sản nghiệp về ngành giải trí của Đường Thị đều do một tay Đường Minh Thiên quản lý.

Người đàn ông khí chất trầm ổn, ăn mặc trang trọng, thoát nhìn thuộc dạng đàn ông thành đạt ở độ m tuổi 30, theo như Kiều Tịnh được biết, hiện tại Đường Minh Thiên chưa đến 30 tuổi, nhưng nhìn diện mạo lại khá đứng tuổi, trách sao chỉ có thể đảm nhận vai nam phụ mà thôi, quả thực không có một chút giá trị nhan sắc nào.

Đường Minh Thiên là nam phụ trong tiểu thuyết này, hành xử thành thực lại trầm ổn, quả đúng là dạng tri kỷ lâu năm.

Từ sau khi nữ chính Ôn Thư về nước, anh ta luôn ra sức giúp đỡ Ôn Thư chống lại Thẩm Luân, thừa dịp đó nguyên thân đã rời khỏi công ty giải trí Hạ Hoa mà đến đầu quân nơi khác, nguyên thân vẫn qua lại với Thẩm Luân, còn bị Đường Minh Thiên đăng bài chế nhạo làm cô trở thành trò cười trên mạng xã hội W.

Sau đó nguyên và Đường Minh Thiên từng ở trên mạng W câu xé lẫn nhau, còn châm chọc đối phương là " Lốp xe dự phòng", " Vật thay thế".

Nói đúng hơn, ai mà không là lốp xe dự phòng đâu, nguyên thân Kiều Tịnh cũng vậy, mà Đường Minh Thiên cũng như thế, một câu nói nhưng lại trúng hai người, chẳng khác nào là đang tự châm chọc chính mình?

Cái tên Đường Minh Thiên này trong tương lai còn vì muốn trút giận thay nữ chính mà ra tay với nguyên thân vô số lần, có thể nói, Kiều Tịnh không có ấn tượng tốt gì với anh ta.

Nhưng hiện giờ Đường Minh Thiên còn là sếp lớn của mình, Kiều Tịnh cũng là người thức thời, yêu ghét không thể hiện ra mặt, cho nên chỉ lạnh nhạt hờ một tiếng.

" Xin chào Đường tổng!"

Một đám người nịnh nọt lên tiếng, trên mặt Đường Minh Thiên chỉ là nụ cười hiền lành, hình tượng bên ngoài của anh ta luôn rất phong độ, thân thiện dễ gần.

Anh ta đối với cấp dưới khá nghiêm khắc, nhưng người khác không thể tìm ra khuyết điểm của anh ta, sau khi xong việc anh ta cũng chỉ nói làm tốt lắm, quả thực đây cũng là một loại bản lĩnh.

Đường Minh Thiên thoáng nhìn mọi người đứng trong đại sảnh, cuối cùng ánh mắt dừng trên người một cô gái trẻ xinh đẹp.

Cô không giống với những người khác, bọn họ luôn ra sức lên tiếng lấy lòng, còn cô thì lại quá nhạt nhẽo, nụ cười trên mặt cũng không giống người khác, không hiểu vì sao Đường Minh Thiên cảm thấy những người đó cười quá mức chuyên nghiệp, ánh mắt cũng không lộ ra chút sơ hở nào.

Kiều Tịnh tro mắt nhìn Đường Minh Thiên tiến về phía mình, cô đứng ngây ngốc, lúc này Tùng Vũ Khê khẽ đẩy cô một cái, cô mới có phản ứng lại, luống cuống nói: " Xin chào chủ tịch!"

Thái độ vụng về của cô có vài phần đáng yêu. Đường Minh Thiên khẽ cười: " Đây là Kiều Tịnh tiểu thư đúng không, em trai của tôi là fans của cô đấy, bản thân tôi cũng rất thích phong cách biểu diễn của cô."

""

Một sự bất ngờ thỉnh xuất hiện trong lòng, Kiều Tịnh cũng sững sốt một lúc.

Ý của anh ta là gì? Chẳng lẽ muốn nói anh ta cũng là fans của mình sao?

Không thể nào, chú à, tương lai chú còn muốn ra tay trừng trị tôi đó!!

Kiều Tịnh thụ sủng nhược kinh, liền cúi người: " Cảm ơn sự yêu thích của chủ tịch."

Hoàng tỷ đỡ trán, vì sao cô có thể ăn nói ngu ngốc thế này. Nhưng ngay từ đầu trong buổi thi tuyển, Kiều Trấn đã dựa vào loại khí chất đơn thuần này mà được lựa chọn, dù sao Đường Minh Thiên vẫn là chủ tịch, Hoàng tỷ không tiện giáo huấn cô trước mặt anh ta, chờ sau khi anh ta rời đi, mình cần phải dạy bảo cô một số quy củ, nếu không cứ để cô với cái đầu óc đơn thuần như vậy, sau này đứng trước mặt truyền thông không biết sẽ nói ra điều gì nữa.

Kiều Tịnh có được ký ức của nguyên thân, lại biết được cốt truyện, cũng phần nào hiểu rõ tính cách của nguyên thân, cho nên vừa rồi là tùy cơ hành sự, diễn xuất 9 phần, còn 1 phần là ngoài ý muốn.

Vì sao Đường Minh Thiên lại chú ý đến cô? Chuyện này cũng thật thú vị.

Được rồi, cô cũng không thể trông mong tương lai Đường Minh Thiên sẽ trừng phạt cô nhẹ tay một chút, còn chưa cho cô ít mặt mũi.

Chỉ là Kiều Tĩnh vẫn cảm thấy, về việc thể diện, không chừng tương lai cô cũng không cần đến nó, thậm chí cũng không còn có thể diện nữa là khác.

Trước khi Đường Minh Thiên rời đi còn nói một câu cổ lên, sau đó dẫn theo đám người của tổng giám đốc đi vào thang máy.

Khi trở lại tầng 6, biên đạo Chuyên Chúc cùng nhóm nhạc nữ SJ vào phòng vũ đạo luyện tập, Hoàng tử bảo Kiều Tĩnh đi ra ngoài, giáo huấn gần nửa tiếng đồng hồ.

Hoàng tử chỉ đơn giản dạy bảo cô, khi đứng trước mặt truyền thông cố gắng nói ít lời lại, chuyên tâm làm búp bê sứ, cho dù có muốn nói cũng phải báo với công ty một tiếng, để công ty chuẩn bị sẵn kịch bản.

Buổi tối, Đường Minh Thiên cùng đám người của tổng giám đốc mời tất cả nhân viên đi liên hoan, nhóm nghệ sĩ cùng các cổ đông đi đến nhà hàng trong khách sạn dùng bữa, vốn dĩ còn muốn đi KTV ca hát, nhưng các nghệ sĩ đã một ngày tập luyện vũ đạo cho MV, sớm đã mệt mỏi, có mấy người xin phép về trước.

Kiều Tĩnh cũng muốn trở về, cô ngồi xe bảo mẫu của công ty quay về nhà, trên đường về cô mở điện thoại lên, nhìn thấy trên màn hình thông báo ba cuộc gọi nhỡ.

Trong đó có một cuộc gọi của bà ngoại, hai cái còn lại là của Thẩm Luân. Nhìn thời gian gọi nhỡ, thì Thẩm Luân đã gọi cách đây 1 tiếng rưỡi trước, hẳn là muốn hỏi xem cô có muốn cùng nhau dùng cơm tối hay không, hoặc là gọi điện thoại vẫn tội chuyện đêm qua.

Bởi vì không có khả năng anh ngủ đến buổi tối mới tỉnh dậy, hẳn là ban ngày đã phát hiện dấu tay trên mặt?

Cả ngày không gọi tìm cô, đến tối mới gọi, chắc hẳn là đã nén giận khá lâu có đúng không?

Bất thành Kiều Tĩnh chợt rùng mình. Đầu tiên cô gọi lại cho bà ngoại, biết được bà ngoại đã trở về nhà an toàn, trò chuyện vài câu, cô liền cúp máy.

Lúc này, xe đã ngừng trước cửa tiểu khu, tài xế không có giấy thông hành, bảo vệ không cho vào trong, Kiều Tĩnh mở cửa bước xuống xe, bảo tài xế trở về, cô sẽ đi bộ về nhà. Sau đó đưa giấy chứng nhận, bảo vệ để cho cô vào trong.

Nơi này có không ít nghệ sĩ ở, ra vào cửa tiểu khu đều mang kính râm, bảo vệ cũng đã quen với việc này, chỉ cảm thấy Kiều Tĩnh có vài phần quen mắt, lại không nhớ ra cô là ai.

Kiều Tĩnh đi bộ khoảng hai mươi phút, vừa đi vừa ngắm cảnh rồi mới vào nhà, mở cửa nhà ra, nhìn thấy ở huyền quan có một đôi giày da đắt tiền, được đặt ngay ngắn trên thảm, Kiều Tĩnh có thể tưởng tượng được sắc mặt nghiêm túc lạnh nhạt của chủ nhân đôi giày này giống như một lá bài Poker.

Trong nhà sáng đèn, âm thanh của TV truyền đến, Thẩm Luân đang ngồi ở ghế sofa xem máy tính. Trong không khí có một cỗ áp suất thấp tràn ngập nơi đây.

Kiều Tĩnh đặt túi xách lên ghế sofa, ngồi xuống rót một ly nước, cô phá vỡ sự im lặng, nhẹ giọng nói: "Đêm nay anh sẽ ở đây à."

Thanh âm của cô có chút sợ hãi, cũng mang theo vài phần vui mừng, nhìn đến Thẩm Luân. Trước kia, Thẩm Luân không bao giờ qua đêm ở đây.

Kiều Tĩnh càng khẳng định anh đang rất tức giận. Nào đến đây, cô đã chuẩn bị tốt tâm lý rồi.

Thẩm Luân ngẩng đầu lên: "Đêm qua, em...."

"Xin lỗi!" Kiều Tĩnh lập tức đứng dậy, cúi người 90 độ trước mặt anh.

Thẩm Luân: "....."

Ánh mắt giấu trong gọng kiếng chứa một sự kinh ngạc cùng một thứ cảm xúc không rõ ràng, còn lại chỉ là sự lạnh nhạt.

"Thực sự rất xin lỗi, đêm qua em tưởng có trộm, cho nên đã xuống tay không nhẹ, vì để bù đắp sai lầm, em đã chăm sóc anh một đêm. Cả ngày hôm nay tâm trạng cũng không yên ổn, sợ anh trách em, thực xin lỗi! Thực sự rất xin lỗi!" Cô ngẩng đầu, đôi mắt đẫm nước mắt nhìn đến Thẩm Luân.

Trước đó hệ thống cảnh báo đã phát tín hiệu cảnh cáo hành vi sai phạm, vì vậy Kiều Tĩnh phải chuộc lỗi, bằng cách lấy lòng Thẩm Luân, làm anh người giận.

Nhưng Kiều Tĩnh lo trái nghĩ phải hơn hai mươi phút, bởi vì cô chỉ là thể thân, cô cùng nữ chính đều được Thẩm Luân bao nuôi.

Nhưng nguyên thân Kiều Tĩnh là một cô gái luôn tỏ ra nũng nịu trước mặt Thẩm Luân, chỉ là trong mắt của anh chỉ coi cô là thể thân của ánh trăng sáng trong lòng mình mà thôi.

Thẩm Luân vẫn luôn nhủ mảy, anh không muốn nhìn thấy vẻ mặt đưa đám này của cô, điều này làm anh cảm thấy không thoải mái, sẽ khiến anh nhớ đến một người khác.

"Nuốt nước mắt trở vào cho anh." Ngữ khí của Thẩm Luân lạnh nhạt: "Anh không đến đây để nhìn thấy em khóc lóc."

"Vâng ạ." Kiều Tĩnh uly khua lau nước mắt. Nói đi cũng phải nói lại, tuy rằng anh một người đàn ông vừa đẹp trai lại nhiều tiền, còn thuộc cấp bậc đại thần, quả thực khi nói ra những lời nói này quả đúng là một người tốt tính.

Nhưng trong mắt anh chỉ nghĩ về người khác, bề ngoài Kiều Tĩnh tỏ vẻ đáng thương uly khua, bắt quá trong lòng lẳng lặng đưa ngón tay giữa lên.

Tên cận bã hãy mau chết đi!

Tối hôm qua anh ngủ say thật là an tĩnh, ánh mắt đơn thuần khiến người khác yêu mến, nhưng trước đó và bây giờ, quả thực như hai người khác nhau.

E rằng hiện giờ trong lòng Thẩm Luân đang nhớ đến người khác. Kiều Tĩnh thầm suy nghĩ, coi như đêm qua cô cũng chiếm được một chút tiện nghi có phải không?

Thì ra bá đạo tổng tài vẫn có một mặt nương nung không muốn người ta biết đến? Thực sự có chút buồn cười.

Chỉ là trên mặt, Kiều Tĩnh vẫn còn lau nước mắt, thể hiện biểu tình khiêm tốn và biết sai.

Thẩm Luân nghe thấy âm thanh ghen ngào của cô càng thấy trong lòng phiền muộn, đóng máy tính lại, khoác áo vest vào, đứng dậy đi đến huyền quan.

Anh mang giày vào, vừa bước ra cửa, nghiêng đầu nói: "Đúng rồi, lần sau bà ngoại em có đến Ma Đô, nhớ báo với anh một tiếng, anh sẽ tiếp đãi bà của em thật chu đáo." Lời nói này tràn đầy sự trào phúng.

Kiều Tịnh làm sao không rõ ý tứ trong lời nói này, Thẩm Luân đang biểu đạt sự bất mãn, hơn nữa còn thể hiện sự cảnh cáo.

Đột nhiên sau lưng cô liền phát lạnh, thân thể cứng đờ. Ngay sau đó, một tiếng cười khê chứa vài phần lạnh lùng vang lên, cùng âm thanh cửa đóng.

"Phanh" một tiếng!

Kiều Tịnh bắt lấy cái gối trên ghế sofa ném về phía cửa nhà cho hả giận.

—————//———//—————

Editor: Thực sự cũng muốn lên tiếng mắng anh nam chính mà không được, thôi đợi ngày anh bị nghiệp quật!!!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Trăng Sáng Thay Thế Của Nam Chính Cận Bả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Tặng hoa

Edit: Tiểu Màn Thầu

Cà đêm, Thẩm Luân không quay lại căn nhà này. Kiều Tịnh tắm rửa sạch sẽ, đắp mặt nạ, tâm tình vui vẻ bước ra ngoài, lúc đi ngang qua phòng khách, bước chân cô dừng lại, đi đến huyền quan nhặt cái gối lên, phúi đi bụi bặm đặt nó trở lại ghế sofa.

Ai nha, chắc hẳn Thẩm Luân vẫn còn đang tức giận nhỉ? Có nên vỗ ngọt không đây.

Nếu là nguyên thân, chắc chắn sẽ muốn nhận tội vỗ ngọt một phen. Thái độ của nguyên thân đối với Thẩm Luân sớm đã không giống như đối xử với một người kim chủ đơn thuần, hoàn toàn đã xem anh là bạn trai của mình.

Kiều Tịnh cũng không muốn nghĩ đến thái độ của Thẩm Luân như thế nào. Hơn nữa hệ thống cũng không phát ra cảnh báo hành vi sai phạm, tuy rằng hệ thống bắt buộc cô phải đi hết cốt truyện, nhưng cụ thể đối với một ít việc làm nhỏ này, cũng sẽ không xuất hiện cảnh báo cô, coi như vẫn còn nhân tính.

Kiều Tịnh rửa mặt xong, quay về phòng ngủ một giấc.

Album ra mắt của nhóm nhạc nữ SJ có tên là [Thiếu nữ] sẽ được phát hành toàn quốc, công ty vội vàng quảng cáo, vì vậy Kiều Tịnh và các thành viên trong nhóm cũng không có thời gian rảnh rỗi, mỗi ngày đều phải tham gia các hoạt động quảng bá.

Trải qua nửa tháng, các tin tức cùng độ nổi tiếng trên trang mạng W được giữ vững, những tài nguyên không ngừng tìm đến, nhóm nữ SJ thành công trở thành nhóm nhạc nữ mới ra mắt nổi tiếng nhất hiện nay.

Suốt dọc con phố Ma Đô phồn hoa với những công ty lâu đời, hiện giờ trên sân khấu nhóm nhạc nữ SJ đang tuyên truyền sản phẩm mình đại diện.

Trên sân khấu, bảy cô gái trẻ vừa ca vừa nhảy múa. Khán giả bên dưới sân khấu kích động hô to.

"Từ Từ!!! Yêu cậu!!!"

"A a a!!! Kiều Tịnh kia!!!"

"Tiểu Hữu! Tiểu Hữu!!!"

Các fan nhiệt tình vây quanh sân khấu, còn có bảo an đứng ngăn cản, cho nên không thể tiến đến gần sân khấu.

Kiều Tịnh biểu diễn trên sân khấu khá bình tĩnh, tuy rằng cô đã có nửa tháng thích nghi, nhưng mỗi lần đối mặt với những fan nhiệt tình yêu thích mình điên cuồng như vậy, trong lòng cô cũng có chút lo lắng. Quả thực làm nghệ sĩ là một nghề không dễ dàng, hành vi hay lời nói đều không được phép tùy tiện, thậm chí còn luôn phải thể hiện sự tốt đẹp còn chưa nói đến, nửa tháng trôi qua cô vẫn không thể thích nghi kịp.

Biểu diễn xong một ca khúc, dưới sân khấu vang lên những tiếng hét chói tai.

Kiều Tịnh còn tỉnh mắt phát hiện, có người thể mà lại khóc.

"....."

Đối với những fan cuồng này Kiều Tịnh không có cách nào hiểu rõ, chỉ là người nọ vừa khóc thút thít vừa gọi tên cô.

Kiều Tịnh suy nghĩ, liền nở một nụ cười rạng rỡ và vẫy tay với đối phương.

"A!!! Kiều Tịnh vẫy tay với tôi kia!!!"

Những fan còn lại nghe thấy, lập tức điên cuồng hô to.

"Kiều Tịnh!!!"

Bên dưới sân khấu có một fan hâm mộ ôm một con gấu bông muốn tặng cho cô, dưới tình huống quá phấn khích này, người dẫn chương trình cười nói: "Fan hâm mộ nhóm nhạc SJ của chúng ta quá nhiệt tình, xin làm phiền các anh bảo an dưới sân khấu đem giúp những món quà của fan hâm mộ, đưa cho những cô gái đáng yêu của chúng ta đi nào."

Sau đó đến phần giao lưu, người dẫn chương trình giới thiệu từng thành viên của nhóm nhạc SJ, một trận vỗ tay dưới sân khấu vang lên.

Hoàng tử đứng bên dưới quan sát, cảm thấy rất hài lòng. Loại hình hoạt động này công ty và nhà đầu tư đã thương lượng trước với nhau để cho cánh báo chí đặt một vài câu hỏi.

Kiều Tịnh đã được chuẩn bị trước câu trả lời, cho nên lúc người dẫn chương trình hỏi tương lai muốn phát triển như thế nào, cô chỉ khiêm tốn nói: "Có sự yêu thương của người hâm mộ, nhất định tương lai tôi sẽ nỗ lực hoàn thiện khả năng ca hát và vũ đạo, sẽ không để người hâm mộ phải thất vọng."

Kiều Tịnh cảm thấy bản thân có thể nói những lời tràn đầy sự nhiệt huyết và cảm động này quả thực rất thần kỳ.

Cuối cùng một năm sau, cô lại lần sân sang lĩnh vực khác. Nói như vậy có tính là tự vả vào mặt mình hay không?

"Nhưng mà ngoại trừ ca hát và vũ đạo, tôi cũng hy vọng có thể tham gia vào lĩnh vực khác, nhất định sẽ càng phấn đấu để tiến bộ. Tất nhiên, trước mắt tôi không nghĩ đến việc sẽ làm người hâm mộ thất vọng, xin cảm ơn trên con đường này luôn có các bạn đồng hành cùng tôi, cảm ơn!"

Bổ sung xong câu nói đó, Kiều Tịnh ôm con gấu bông lên, cúi người cảm ơn các fan.

"Kiều Tịnh, chúng tôi mãi mãi ủng hộ em!" Một số fan nhịn không được, liền rơi nước mắt.

Hình tượng của Kiều Tịnh do đích thân công ty hướng đến cho cô vẫn tương đối theo sát tính cách của nguyên thân, là một cô gái sống ở một thị trấn nhỏ ở phía Nam vì theo đuổi giấc mơ mà đi đến Ma Đô phồn hoa này, có trái tim lương thiện tiến về phía trước, công ty đã tính toán sẽ giữ cho cô hình tượng này. Nói tóm lại, chính là hình tượng cô bé lọ lem ngày thơ lương thiện.

Nhưng về sau, nguyên thân dần dần trở nên tàn độc QAQ.

Lúc này, nơi diễn ra hội nghị thương mại mở cửa ra, có một đám bảo vệ từ bên trong bước ra ngoài, vây quanh một người đàn ông cao lớn.

Người nọ mặc tây trang hàng hiệu màu đen, áo sơ mi trắng đi cùng cà vạt màu lam, tóc cắt ngắn, ngũ quan tuấn tú, đặc biệt là đôi mắt, sáng như pha lê đen rất mê người. Trợ lý Vương Hiểu đi bên cạnh nói: "Thẩm tổng, Kiều tiểu thư có hoạt động ở bên kia."

Thẩm Luân nghiêng đầu nhìn lại, liền nhìn thấy trên sân khấu, Kiều Tịnh ôm một con gấu bông đáng yêu đặc biệt ngoan ngoãn xinh đẹp.

Anh hít một hơi, bước chân dừng lại, không có biểu tình gì chỉ nói: "Đưa đến đó một bó hoa đi."

"Vâng, Thẩm tổng."

Thẩm Luân lên xe, rời khỏi nơi đó. Sau khi hoạt động kết thúc, Kiều Tịnh nhận được một bó hoa hồng.

"Woa, Tịnh Tịnh là hoa hồng cát anh, kim chủ thần bí của cậu tặng hoa cũng thật là không tầm thường."

"Hoa hồng cát anh biểu hiện cho tình yêu vĩnh hằng, Tiểu Tịnh Tịnh, không lẽ em cùng kinh chủ thật sự yêu đương? Thân là tiền bối, chị khuyên em đừng đặt quá nhiều tình cảm vào đó, bằng không người tổn thương chỉ là bản thân mình mà thôi."

Nhóm trưởng Tiểu Hữu có lòng tốt, khuyên nhủ nhắc nhở một câu.

Cô ta không biết, những lời nói này của mình chính là một tia sấm chớp, khiến cho nhóm nhạc xảy ra chuyện, về sau luôn bị công chúng đồn đãi.

"Cảm ơn." Kiều Tịnh khẽ mỉm cười.

Hoa hồng cát anh còn có một ý nghĩa khác, biểu hiện tình yêu vô vọng. Tuy bó hoa này không có bưu thiếp, nhưng từ sau khi nguyên thân ra mắt, mỗi lần tham gia sự kiện đều nhận được hoa từ Thẩm Luân, còn luôn tặng loại hoa này, không để lại bưu thiếp nhưng cô vẫn biết là của ai.

Kiều Tịnh trầm suy nghĩ một lúc, mục đích của Thẩm Luân chính là muốn cô biết rõ vị trí của mình, đừng trông đợi gì nơi anh có phải không?

Tối nay, Kiều Tịnh nhận được điện thoại của Thẩm Luân. Đây là cuộc gọi trong vòng nửa tháng qua, anh chủ động gọi cho cô.

"Đồ quý hẹp hòi, chết đi tên cặn bã!!!"

Kiều Tịnh nhìn cái tên hiện thị trên điện thoại liền thể hiện sự bất mãn, sau đó mới nhẹ nhàng bắt máy: "Alo?"

"Đang ở công ty sao? Anh sẽ đến đón em, tối nay đi ăn cùng anh."

Trong điện thoại, giọng nói của Thẩm Luân thật trầm thấp nghe chân thành và đáng tin.

Kiều Tịnh không có cách nào để từ chối con đường sống, cô cũng không nghĩ sẽ từ chối, nếu cứ để mối quan hệ của mình với Thẩm Luân đi xuống, chắc chắn hệ thống lại phát cho cô thẻ đó.

Cúp điện thoại, Kiều Trần thu dọn đồ đạc, xuống lầu chờ Thẩm Luân.

Trong lúc đợi thang máy, Tiểu Hữu cũng ở đó. Không khí có chút ngưng ngừng, Kiều Tịnh nói: "Vừa rồi cảm ơn chị."

Tiểu Hữu ngẩng người một lúc, chợt cười nói: "Không có việc gì, những lời nói của Vũ Khê có chút thẳng thắn, dù sao chúng ta đều là người chung một nhóm, phải hoà thuận với nhau. Không cần sinh thêm nhiều chuyện."

Tiểu Hữu an ủi vỗ nhẹ vào vai Kiều Tịnh. Tiểu Hữu là nhóm trưởng của SJ, trước kia được đích thân công ty giải trí Hạ Hoa ký hợp đồng thực tập sinh, nghe đồn cô ta cùng một sếp lớn đã kết hôn trong công ty có gian tình, nhưng với chút lời đồn đãi này, không đủ chứng minh không ai cho là sự thật, tóm lại người của công chúng luôn bị đàm tiếu sau lưng.

Chỉ là một năm sau, Tiểu Hữu cùng vị sếp lớn kia đến khách sạn thuê phòng, bị vợ của ông ta dẫn theo phóng viên đến bắt gian tại phòng.

Sự nghiệp của Tiểu Hữu bị hủy hoại, cũng trực tiếp ảnh hưởng đến sự tan rã của nhóm SJ.

Nội tâm Kiều Tịnh trở nên phức tạp, đây là chuyện riêng tư của người ta cô không tiện xen vào. Quả thực so với Tiểu Hữu, cô cũng không tốt hơn bao nhiêu, tuy rằng ở cùng Thẩm Luân bản thân vẫn giữ mình trong sạch, vẫn là người tự do, sau đó Thẩm Luân đề nghị chia tay, anh lại ở bên cạnh Ôn Thư, nguyên thân vẫn không muốn buông tay, cho nên dần dần trở nên độc ác xấu xa.

Thầm cảm thán một tiếng, thang máy cũng đã xuống lầu một.

"Chị đi trước đây, ngày mai gặp lại." Tiểu Hữu vẫy tay chào tạm biệt với cô.

"Ngày mai gặp lại." Kiều Tịnh mỉm cười đáp.

Cô thông thả đi về phía trước, nhìn thấy Tiểu Hữu đã rời khỏi cửa công ty, việc đầu tiên cô làm là cẩn thận quan sát xung quanh, mới thấy một chiếc siêu xe dừng ở ven đường.

Kiều Tịnh ngồi ở sô pha trong đại sảnh của công ty khoảng mười phút, Thầm Luân mới đến đón cô.

Ngồi vào ghế phụ, Kiều Tịnh ôm bó hoa hồng vào lòng: "Cảm ơn anh tặng hoa cho em, hoa rất đẹp."

Thầm Luân tập trung lái xe: "Em thích là được rồi."

"....."

Quả thực không tài nào thích được, xin cảm ơn!

Cả ngày hôm nay Kiều Tịnh phải tham gia hai hoạt động, không có thời gian nghỉ ngơi, bất tri bất giác liền dựa vào ghế ngủ mất.

Thầm Luân liếc mắt nhìn cô một cái, hơi nhíu mày. Thẳng đến khi chiếc xe đột ngột dừng lại, cô mới thức dậy.

"Thật ngại quá, em ngủ quên, đến rồi sao?" Kiều Tịnh đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa xe, vén những sợi tóc ra sau tai.

Thầm Luân vô cảm nhìn cô một cái, nói: "Xuống xe đi."

Nhà hàng mà Thầm Luân chọn là một nhà hàng vừa mới khai trương, cách bày trí bên trong cũng không tồi, rất có phong cách.

Hai người bọn họ lựa chọn chỗ ngồi gần cửa sổ, Kiều Tịnh tháo kính râm xuống, đem bó hoa đặt lên bàn, Thầm Luân nhíu mày: "Vi sao lại đem nó vào đây, để trong xe không tốt hơn sao."

Kiều Tịnh vui vẻ nói: "Em cảm thấy rất vui, chỉ cần là món quà mà anh tặng cho em, một phút em cũng không muốn rời xa."

Thầm Luân: "....."

Anh lại nhíu mày, vì sao trước kia không phát hiện cô lại nhiều lời như vậy?

Kiều Tịnh cúi đầu, khoé môi hơi nhếch lên. Không thích ứng được sao?

Nếu anh không thích ứng được, tôi cũng bắt anh phải dần thích ứng cho bằng được!

"Lần sau đừng đem theo nữa."

"Vâng ạ, về sau mỗi khi em có hoạt động, anh có thể tặng hoa cho em không?" Kiều Tịnh cười tủm tỉm, nhìn Thầm Luân bằng ánh mắt đầy sự chờ mong.

Nào đến đây, mau nói lời tổn thương đi!

Thầm Luân: "....."

"Thầm Luân?"

Lúc này, có một giọng nữ đột nhiên vang lên. Chủ nhà hàng mới mở liền đi đến, nhìn thấy Thầm Luân, kinh ngạc nói: "Quả đúng là cậu, sau khi tốt nghiệp đại học đã mấy năm chúng ta không gặp nhau. Đứng rồi, Ôn Thư đâu?"

Sắc mặt Thầm Luân liền trầm xuống, nhấp môi, gương mặt đẹp trai nhưng đôi mắt vô cùng ảm đạm.

Dường như bà chủ cùng Thầm Luân trước kia có quen biết, phát hiện mình đã lỡ lời, ánh mắt của bà chủ lại dừng trên người Kiều Tịnh, vừa nhìn thấy, ánh mắt có chút ý vị thâm trường*.

(* Ý vị thâm trường: ý vị xấu xa.)

Quả thực rất giống, đôi mắt của cô gái trẻ này có bảy phần giống với Ôn Thư thời còn là sinh viên.

"Khụ khụ," Thầm Luân ho nhẹ vài tiếng, lên tiếng giới thiệu: "Lam Như Ngọc, là bạn học thời đại học của anh. Cô ấy là Kiều Tịnh, bạn gái của tôi."

Khi nói chuyện, khoé môi của Thầm Luân hơi cong lên, có vẻ bất cần cũng như khí thế bức người.

Kiều Tịnh: "....."

Cô sợ đến mức run tay, thiếu chút nữa ly nước trong tay đã rơi xuống đất.

Kiều Tịnh âm thầm quan sát Lam Như Ngọc, sắc mặt của cô ta có chút khó coi. Trong nháy mắt, Kiều Tịnh cũng phải tự giác làm tròn bổn phận của một thế thân. Vì thế, cô hơi mỉm cười: "Lam tiểu thư, xin chào, tôi tên là Kiều Tịnh."

"Các người cứ tự nhiên, tôi còn có chút việc, xin lỗi không thể tiếp đãi chu toàn." Sắc mặt Lam Như Ngọc có chút khó coi liền rời đi, trước khi đi ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Thầm Luân.

Thầm Luân trầm mặc, sắc mặt u ám. Kiều Tịnh ngồi xem diễn, cô biết bà chủ này là ai, Lam Như Ngọc là bạn thân của Ôn Thư, khó trách Thầm Luân lại dẫn cô đến đây, hoá ra là muốn lôi cô đến đây khoe ân ái, để Lam Như Ngọc có lòng tốt đi báo lại chuyện này, chắc không bao lâu nữa Ôn Thư sẽ biết việc Thầm Luân đã có bạn gái mới.

Chỉ là, ai có thể nào nói cho cô biết, từ khi nào cô từ tình nhân chuyển thành bạn gái, như vậy có được xem là thăng cấp không?

—————//———//—————

* Editor: Đợi lắm lúc anh tự và vào mặt mình đấy Thẩm cận bã □□

Bạn đang đọc truyện *Ánh Trăng Sáng Thay Thế Của Nam Chính Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Bù đắp

Edit: Tiểu Màn Thầu

Trong tình hình này, Kiều Tịnh không dám trêu chọc Thẩm Luân, cái sắc mặt này của anh, giống như ai thiếu anh 800 vạn không bằng. Kiều Tịnh cúi đầu nghịch điện thoại, chờ món ăn được dọn lên bàn, cô chỉ có nhiệm vụ ăn để lấp đầy bụng.

Cả ngày hôm nay Kiều Tịnh phải chạy lịch trình, buổi trưa chỉ ăn một hộp cơm, chẳng no bụng bao nhiêu. Nhìn những món ăn được trình bày đẹp mắt, khi cô ăn vào bụng, cũng vẫn cảm thấy không no.

Thẩm Luân nhìn thấy cô ăn vội vàng, việc đầu tiên là ngăn người, sau đó lại gọi người phục vụ đem thêm một phần nữa. Anh chỉ ăn mấy đũa đã buông xuống.

Kiều Tịnh thoáng nhìn qua phiếu tính tiền, những món ăn ở đây ít nhất cũng hơn ba ngàn tệ, nhưng mà Thẩm tổng của chúng ta là người không có thiếu tiền, cũng chưa bao giờ vì việc tiền bạc mà uy khuất nguyên thân.

Điều làm Kiều Tịnh vui mừng chính là, Thẩm Luân đối với cách ăn uống của cô không biểu hiện thái độ bất mãn hay tức giận, thậm chí còn chu đáo gọi thêm một phần ăn nữa.

Cũng may anh không nói cái gì, nếu lúc này còn nói những lời làm tổn thương cô, cô sẽ không ngần ngại hung hăng ăn đầu anh xuống bàn đánh một cái.

Đương nhiên, đây chỉ là do cô tưởng tượng mà thôi.

"Ăn no chưa?"

Thẩm Luân thoáng nhìn qua các món ăn đặt ở trên bàn, ánh mắt có chứa chút không tin tưởng.

Kiều Tịnh ưu nhã dùng khăn lau miệng, nghe thấy anh hỏi, có chút nhượng ngừng mà đỏ mặt.

Khoé môi Thẩm Luân hơi cong lên, cho dù tâm tình đang không tốt, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt thỏa mãn của người khác, bất giác tâm tình cũng sẽ tốt hơn một chút. Giọng nói của anh có vài phần nhẹ nhàng, đứng dậy nói: "Chúng ta đi thôi."

"Vâng ạ?"

Kiều Tịnh đeo kính tâm vào, cầm bó hoa lên. Thời điểm đi ngang qua bà chủ Lam Ngọc Như, cô lại dừng bước, lễ phép nói: "Cảm ơn đã tiếp đãi, món ăn rất hợp khẩu vị."

Lam Ngọc Như vui vẻ gật đầu, khách khí nói: "Hoan nghênh Kiều tiểu thư lại đến đây làm khách."

"Được nha." Kiều Tịnh nghiêng đầu, cười tinh nghịch.

Thẩm Luân nhìn cô bằng ánh mắt đầy phức tạp, lên tiếng thúc giục: "Đi thôi."

"Tạm biệt." Kiều Tịnh vẫy tay với Lam Ngọc Như, vẻ mặt nghịch ngợm đi theo sau Thẩm Luân rời khỏi nhà hàng này.

Cô gái trẻ tuổi với vòng eo thon gọn, gợn tay nhắc chân cũng mang theo hơi thở của thanh xuân. Sau khi hai người rời đi, sắc mặt Lam Ngọc Như lại trầm xuống.

Cô ta xoay người bước vào phòng nghỉ, một lúc sau, bên trong truyền đến giọng nói của cô ta: "Cô gái đó nhìn khá trẻ, tầm 20 tuổi mà thôi, tính cách rất hoạt bát. Đôi mắt lại cực kỳ giống cậu. A Thu, chứng nào cậu mới trở về nước vậy? Nếu cậu còn không để ý, có khả năng Thẩm Luân sẽ bị người khác cướp mất đấy."

*

Quay trở về nhà, Kiều Tịnh đem những bông hoa cũ bỏ vào thùng rác, thay nước mới, rồi cắt tỉa những nhánh hoa hồng cắm vào bình hoa, đặt ở phòng khách. Sau đó, Kiều Tịnh lại vào phòng bếp, bắt đầu nấu mì.

Thẩm Luân từ phòng tắm bước ra, chỉnh lại tay áo, không chút để ý hỏi: "Ăn chưa no à?"

"Vâng, những món ăn ở nhà hàng đó tuy rất ngon, nhưng ăn không đủ no, em muốn nấu một tô mì, anh có muốn ăn không?" Trong phòng bếp, giọng nói ôn nhu của Kiều Tịnh vang lên.

Thẩm Luân dừng một chút, rồi nói: "Nấu đi."

Kiều Tịnh: "....."

Cô chỉ thuận miệng hỏi, không ngờ anh lại đồng ý nhanh như vậy. Chỉ là, vừa rồi ở trong nhà hàng, anh ăn cũng rất ít, bao nhiêu thức ăn đều do một mình cô xử lý.

Cô cũng không phải là một người ích kỷ, nấu một tô cũng là nấu mà nấu hai tô cũng là nấu, coi như tiện tay thôi.

Kiều Tịnh nấu mì rất thành thực, trước khi xuyên vào đây, cô thường lên nấu mì trong ký túc xá của trường đại học, tay nghề của cô còn được các bạn cùng phòng chứng nhận, có đôi khi bên ngoài hành lang, hay phòng bên cạnh đều bị mùi thơm này hấp dẫn.

Thái rau xanh bỏ vào nồi, lại bỏ mì vào, cuối cùng là bỏ thêm hai quả trứng gà. Vừa nhìn thức ăn trong nồi, nước miếng của Kiều Tịnh cũng muốn chảy ra.

Cô nhìn thấy Thẩm Luân đang ngồi trên sofa trong phòng khách. Anh mở TV lên, ánh mắt không đặt vào đó, rõ ràng là đang suy tư chuyện khác.

Kiều Tịnh suy nghĩ, làm cho anh một tô mì đặt nó lên bàn, nhẹ giọng bảo: " Ăn mì thôi."

Cô đem mì vừa nấu cho vào tô của mình, sau đó lại ngồi vào bàn ăn. Có lẽ trong lúc cô ăn quá mức chăm chú lại thỏa mãn, Thẩm Luân ngửi thấy mùi thơm cũng cảm thấy bụng đói cồn cào, anh kéo ghế ra ngồi xuống.

Thẩm Luân nhìn chằm chằm tô mì, nhíu mày nói: " Em nấu bằng mì ăn liền sao?"

" Đúng vậy, đã tối rồi em không thể ra ngoài mua mì sợi." Những gói mì này được cô và bà ngoại trong lúc đi siêu thị mua về để dự trữ.

Thế nào, Thẩm tổng xem thường loại mì ăn liền này sao?

Mắt thấy tính tình đại thiếu gia của Thẩm Luân sắp bộc phát, anh lại cau mày, biểu tình có chút bất mãn. Kiều Tịnh đảo mắt, lên tiếng dụ dỗ: " Anh ăn thử đi, không tệ lắm đâu, thỉnh thoảng ăn một lần cũng sẽ không bị bệnh ung thư đâu."

Cô vừa dứt lời, Thẩm Luân càng không muốn ăn chúng. Anh nhìn cô một cái, lạnh nhạt nói: " Người đại diện của em có biết việc em hay ăn đêm không?"

""

Kiều Tịnh sớm đã có chuẩn bị, liền chớp chớp đôi mắt, tỏ vẻ bất đắc dĩ nói: " Em ăn cái gì cũng không béo lên, trời sinh đã như vậy, không còn cách nào khác."

Thẩm Luân nhíu mày: ""

Vì sao trước kia anh không phát hiện ra cô lại có nhiều lý lẽ như vậy.

Kiều Tịnh không muốn giải thích nhiều với anh, chỉ chuyên tâm ăn mì. Anh vẫn nhìn cô chằm chằm kể cả tô mì đặt ở trên bàn, ánh mắt từ phức tạp chuyển thành hoài nghi.

Từ nhỏ Thẩm Luân đã được gia đình dạy dỗ dù bất luận làm chuyện gì, ngay cả lúc ăn cơm cũng phải từ tốn, không thể vội vã hấp tấp.

Lúc học đại học, anh lại quen biết với đám người của Ôn Thư. Tuy rằng không phải một vòng tròn chết, nhưng biểu hiện của Ôn Thư theo như anh hiểu biết chính là một cô gái có gia giáo vừa dịu dàng lại ưu nhã, không giống như phong cách ăn uống của Kiều Tịnh.

Thực sự Thẩm Luân không có ý nói cô có phong cách ăn uống quá hấp tấp, nhưng sự thật là cô ăn quá ngon miệng, lại quá thỏa mãn.

Yết hầu của anh khẽ động đậy, sau một lúc, nhin không được liền động đũa. Ăn một đũa, cũng ăn hơn phân nửa tô mì vào trong bụng.

Bất thành linh Kiều Tịnh lên tiếng: " Thật là ngon."

Thẩm Luân đã ăn rất nhiều đũa, liền nhướn mắt lên nhìn cô: " ?"

" Em nói món này thật ngon, anh cứ việc ăn tiếp đi."

Thẩm Luân ném cho cô một ánh mắt đầy hờ hững. Sau khi hai người đã lấp đầy bụng, Kiều Tịnh dọn dẹp bát đũa, Thẩm Luân vào phóng tắm vệ sinh cá nhân.

Đột nhiên điện thoại trên bàn reo lên, là số từ nước Mỹ gọi đến. Trên điện thoại không hiện tên người gọi, ánh mắt của Kiều Trấn nhìn thoáng qua, cô thu hồi ánh mắt, tỏ vẻ như không có việc gì xoay người đi vào phòng bếp rửa chén.

Qua hai phút, điện thoại không còn reo nữa. Thẩm Luân đi đến bên cạnh bàn, cầm điện thoại lên vừa nhìn thấy cuộc gọi nhờ, môi mông nhấp thành một đường thẳng tắp, ánh mắt cũng dần trở nên thâm thúy và phức tạp.

Rửa chén xong, Kiều Tịnh từ phòng bếp bước ra, nhìn đồng hồ đã là 9 giờ tối. Cô thoáng nhìn đến Thẩm Luân đang mặc áo vét vào.

Anh còn không mau đi đi! Tôi còn muốn nghỉ sớm để giữ gìn nhan sắc!

Thẩm Luân chỉnh lại Tây trang, liếc nhìn cô một cái, cười lạnh nhạt: " Cảm ơn, món mì cũng khá ngon."

Nói xong, Thẩm Luân liền rời khỏi đây. Không lâu sau, bên ngoài cửa vang lên tiếng động cơ của xe ô tô, Thẩm Luân đã lái xe rời đi.

Kiều Tịnh đứng ở cạnh cửa, ánh mắt khẽ động. Đó không phải là điện thoại từ nước Mỹ gọi đến sao, có phải là nữ chính Ôn Thư gọi không?

Quả thực hành động cũng rất nhanh nhẹn. Kiều Tịnh không thể nào tưởng tượng được cô ta lại nhanh như vậy, tiếp theo sẽ bước vào phần kịch tính của cốt truyện, may quá, ngày chết đã không còn xa.

Nếu việc đi hết cốt truyện so với tự mình đi tìm đường chết, ít nhất hệ thống sẽ không cảnh cáo hành vi tự ý của cô, cô còn có hy vọng đầu thai chuyển kiếp.

Hiện giờ Kiều Tịnh đã không còn sợ hãi đối với cái chết, chỉ hy vọng chết sớm siêu sinh sớm, cả người đang trong trạng thái thoải mái nhất.

Sáng sớm hôm sau, người đến đón Kiều Tịnh đến công ty không phải là người trợ lý mà Hoàng tỷ đã sắp xếp cho cô, mà lại là một người khác.

Kiều Tịnh nhìn Thẩm Luân, chợt dừng bước, có chút cảm thấy ngoài ý muốn. Cô leo lên xe, trong lúc thắt dây an toàn, bàn tay có chút run rẩy.

Đây là muốn đưa cô đến công ty sao, con mẹ nó đúng là muốn đưa cô lên đường luôn mà! Muốn khoe ân ái đến chết há! Nếu nữ chính Ôn Thư về nước thấy cảnh này có xé cô ra thành từng mảnh không!!!

Kiều Tịnh tỏ vẻ thụ sùng nhược kinh nói: " Thực sự anh không cần đến đón em, Hoàng tỷ đã sắp xếp trợ lý đến đón em rồi."

" Buổi sáng anh còn có một cuộc họp, thuận đường đến đón em thôi, hơn nữa hiện tại em là bạn gái của anh, đến đón em cũng không phải là chuyện thiên kinh đại nghĩa gì?"

Kiều Tĩnh: "....."

Đường như lời nó này rất có đạo lý. Nhìn thấy cô mỉm cười, Thẩm Luân lại nói như đùa, nhếch môi nói: " Thế nào, không vui à?"

Đương nhiên là không vui! Cô cảm thấy tất cả mọi chuyện chỉ là Thẩm Luân đang mè nheo khóc chuiot giả từ bi mà thôi.

Kiều Tĩnh cười ha hả hai tiếng. Ánh mắt dịu dàng nhìn ra ngoài cửa xe: " Em đương nhiên rất vui, đã đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng nghe thấy anh nói những lời này."

Thẩm Luân nghe thấy trong lời nói này có chút ủy khuất, anh lại trầm mặc. Quả thực anh để Kiều Tĩnh ở bên người là có mục đích, anh không hy vọng cô sẽ yêu mình, anh có thể cho cô bất cứ điều gì, miễn là vật chất tuyệt đối anh sẽ không để cô phải ủy khuất, còn về phương diện tình yêu anh không có cách nào đáp lại được.

Tình yêu của anh chỉ dành cho người kia mà thôi, dù đã cố thử đón nhận người khác, nhưng tất cả đều thất bại.

Ở ngã tư phía trước gặp đèn đỏ, Thẩm Luân dừng xe lại, muốn hút một điếu thuốc. Kiều Tĩnh ngồi không yên, cô biết anh có thói quen này, lúc đèn đỏ sẽ hút một điếu thuốc.

Cô lấy kẹo cao su từ trong túi xách ra đưa cho anh, động tác gọn tay của cô rất nhanh, anh không chú ý liếc nhìn phải tay cô. Cảm thấy thật mềm mại, dường như có một luồng điện chạy qua người, anh lập tức rút tay về.

Thẩm Luân nhìn cô, lại nhíu mày. Cô kinh ngạc hỏi, " Làm sao vậy, vì sao lại phản ứng lớn như thế?"

Không phải chỉ đụng phải tay thôi sao, cô cũng chưa cảm nhận được điều gì.

Thẩm Luân thu hồi ánh mắt, nhìn về phía đèn đỏ đang chuyển sang xanh: " Anh không ăn."

Kiều Tĩnh thấy anh cũng không có ý định hút thuốc nữa, mục đích đã đạt được liền thu tay về. Cô lấy một viên kẹo cao su bỏ vào miệng mình, nhai nhai, ánh mắt cũng vô định nhìn ra ngoài cửa xe.

Trong lúc ấy, Thẩm Luân cũng đang suy tư điều gì đó còn liếc mắt nhìn thoáng qua cô.

Kiều Tĩnh đến công ty, cả một buổi sáng đều luyện tập vũ đạo trong phòng tập. Buổi chiều, Hoàng tỷ gọi cô ra ngoài, vui mừng nói: " Có một thương hiệu muốn tìm em chụp ảnh quảng cáo, trước tiên em hãy về chuẩn bị một chút, ngày mai đi đến đó. Kiều Tĩnh, chị muốn nhắc nhở em, đây là hợp đồng quảng cáo cho thương hiệu quốc tế CH rất nổi tiếng, em cần phải chuẩn bị tinh thần thật tốt cho lần quay hình quảng cáo này!"

" Chỉ có một mình em sao?"

Sau khi nhóm nữ SJ nổi tiếng, các nhãn hàng không những tìm đến, cũng có những nhãn hàng quốc tế muốn tìm kiếm những gương mặt trẻ làm đại diện, nhưng tất cả đều là hợp đồng quảng cáo nhóm, giống như loại hợp đồng quảng cáo cá nhân này, chỉ có nhóm trưởng của nhóm nhạc nữ SJ là Tiểu Hựu có nhân khí cao mới được đảm nhận mà thôi.

Cho nên Kiều Tĩnh cảm thấy có chút ngoài ý muốn, hợp đồng quảng cáo cho thương hiệu CH lớn như vậy, vì sao lại chọn cô?

Hoàng tỷ hận sắt không thể rèn thành thép nói: " Chỉ có một mình em, em đã được quý nhân chiếu cố mau trở về nhà chuẩn bị đi, cho em nghỉ buổi chiều."

Kiều Tĩnh vào phòng chào tạm biệt các thành viên trong nhóm xong, ngồi xe của trợ lý quay về nhà. Trên đường trở về, cô chợt nhớ đến thái độ kỳ lạ của Thẩm Luân vào sáng hôm nay.

Kiều Tĩnh nhìn ra ngoài cửa xe, cân nhắc đến việc có phải Thẩm Luân cảm thấy hồ thẹn với tình yêu của cô dành cho anh, đây là việc anh muốn bù đắp cho cô sao?

—————// —//—————

Editor: Thẩm tổng nhiều khi thấy anh đáng ghét vô cùng muốn đánh anh 1 trận ghê!!!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Trăng Sáng Thay Thế Của Nam Chính Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: Thử vai

Edit: Tiểu Màn Thầu

Mặc kệ là do nguyên nhân gì, công ty đã ký hợp đồng quảng cáo lần này cho Kiều Tĩnh.

Ngày hôm sau, Kiều Tĩnh ngồi xe của công ty đi đến nơi quay quảng cáo. Thương hiệu CH là thương hiệu nước hoa quốc tế có phong cách xa hoa quý phái, tuy Kiều Tĩnh chỉ là một nghệ sĩ mới ra mắt, thân thế tầm thường, theo lý mà nói cô không đủ khả năng tiếp nhận loại quảng cáo nước hoa của thương hiệu này, các nghệ sĩ trong Hoa Quốc đều đang âm thầm tranh giành cơ hội, nhưng không ngờ nó lại rơi vào tay của Kiều Tĩnh.

Kiều Tĩnh phải quay quảng cáo cho loại nước hoa mới dành cho mùa thu của thương hiệu CH, có tên gọi là Fairy, chủ yếu bán ở thị trường Châu Á, sản phẩm lấy phong cách huyền bí, cho nên trong dự án quảng cáo lần này cô tình tìm những nghệ sĩ trẻ tuổi có nhân khí cao đến đảm nhận vai chính.

Khi đi đến phòng hội nghị trên tầng cao của toà nhà, ngoại trừ Kiều Tĩnh, ở đây còn có một nam một nữ nữa.

Kiều Tĩnh vừa bước vào, ánh mắt của bọn họ đã đặt trên người cô. Người phụ trách dự án còn chưa đến, người nam đã lên tiếng chào: " Thương hiệu CH là một thương hiệu nổi tiếng quốc tế, bây giờ quay quảng cáo cũng không cần lựa chọn người cẩn thận nữa rồi, nghệ sĩ E hay F gì cũng được mời đến."

Người nữ kia không phụ họa với anh ta, chỉ cười cười tỏ vẻ cam chịu.

Kiều Tĩnh biết đôi nam nữ này. Người nam chính là Trần Kiều, tiểu thít tươi đang nổi tiếng của Hoa Quốc, năm trước đóng một bộ phim có ratings rất cao, trên mạng còn báo rằng anh ta nhờ nhân vật cổ trang này một bước lên mây, năm nay anh ta vừa có một bộ IP thể loại dân quốc vừa đóng máy, rất được khán giả chờ mong, nghiễm nhiên anh ta đã gia nhập vào

hàng ngũ diễn viên tài năng.

Sau khi Kiều Tịnh xuyên đến đây, vì dễ thích ứng với cuộc sống của nguyên thân, cô đã tốn không ít thời gian tìm hiểu các nghệ sĩ đang nổi tiếng thời điểm này là ai.

Còn người nữ chính là Ninh Nhân Nhã, nhan sắc mang hơi hướng cổ trang, từ khi ra mắt đã tham gia đóng rất nhiều bộ phim cổ trang, luôn được giới truyền thông gọi là "Mỹ nhân cổ trang đẹp nhất Châu Á", khí chất của Ninh Nhân Nhã khá thanh tao, tất nhiên cô ta rất nổi tiếng ở trên mạng, khi mặc trang phục cổ trang vào bản thân như hoá thành mỹ nhân cổ trang. Chân mày lá liễu tinh tế, mắt hạnh má đào, từng cử chỉ đều biểu hiện ra phong cách của mỹ nhân Châu Á đầy phong tình.

Kiều Tịnh đứng trước mặt bọn họ, chính là tiểu bối mới ra nghề.

"Xin chào hai vị tiền bối, em tên là Kiều Tịnh, về sau mong được chiếu cố nhiều hơn."

Cô rất có lễ phép chào hỏi hai người bọn họ. Trần Kiều nhìn cô một cái, không nhịn được liền nhượng mắt, sau đó cúi đầu nghịch điện thoại của mình.

Còn Ninh Nhân Nhã cũng chỉ gật đầu, tiếp tục xem tạp chí. Trên mặt Kiều Tịnh mang theo ý cười nhàn nhạt, cũng không cảm thấy mất mặt, mặc kệ bọn họ nghĩ như thế nào, chỉ cần bản thân mình làm đủ lễ nghĩa là được, để tránh cho người khác lên tiếng bắt bẻ. Cô chào hỏi xong, tự giác tìm vị trí của mình mà ngồi xuống, an tĩnh ngồi đó.

Lúc này cô chú ý nhìn bia tạp chí trong tay Ninh Nhân Nhã, đó chính là ảnh chụp quảng cáo của thương hiệu CH, tuy Trần Kiều luôn cúi đầu nghịch điện thoại, nhưng biểu tình cũng mang theo một chút nghiêm túc.

Xem ra tất cả mọi người đã ngầm chuẩn bị tinh thần, cũng rất coi trọng lần quay quảng cáo nước hoa này.

Trước đó Kiều Tịnh vẫn luôn suy đoán nếu đã chọn cô cho lần quay quảng cáo này, vì sao không đưa trước kịch bản cho cô tham khảo, nhưng khi nhìn thấy tình hình hiện giờ, dường như Trần Kiều và Ninh Nhân Nhã cũng không biết trước kịch bản.

Trong lúc cô đang suy nghĩ, cửa phòng họp lại mở ra, người quản lý và trợ lý của thương hiệu CH ở Châu Á bước vào.

Người quản lý nói thẳng vào vấn đề, bảo trợ lý đưa ba phân văn bản cho ba người bọn họ.

"Lần quảng cáo nước hoa này, thương hiệu của chúng tôi có một chút thay đổi, to gan muốn dùng tạo hình cổ trang của người phương Đông áp dụng vào nội dung quay hình, các vị đều là nghệ sĩ của Hoa Quốc. Trước tiên các vị sẽ phải quay thử vài cảnh, chúng tôi muốn xem xét có vị nào không thích hợp với hình tượng mà chúng tôi nêu ra hay không, công ty đã chuẩn bị cho ba vị một tổ ekip, mong ba vị phối hợp một chút."

Trần Kiều và Ninh Nhân Nhã tỏ vẻ không có vấn đề gì. Người quản lý lại hỏi Kiều Tịnh, cô chỉ cười nói: "Có thể ạ."

Kỳ thật, Kiều Tịnh có chút chột dạ, tuy ngũ quan của cô khá xinh đẹp, cùng gương mặt như tranh vẽ của Ninh Nhân Nhã có chút bất đồng, cô không phù hợp với tạo hình cổ trang cho lắm. Hơn nữa, nếu thương hiệu CH vẫn áp dụng phong cách trước kia, chính là phong cách Châu Âu, có lẽ cô còn có chút lòng tin.

Tuy rằng trong lòng bộn bề, ngay cả da đầu của cô cũng muốn căng ra, cô nhớ rõ tình tiết trong cốt truyện, cuối cùng nguyên thân vẫn quay hình quảng cáo nước hoa cho thương hiệu CH, nhưng tạo hình không thích hợp, động tác diễn thì cứng nhắc, bị khán giả bình luận không thích hợp với tạo hình cổ trang.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho nguyên thân rèn luyện kỹ thuật diễn xuất, cuối cùng do sự cố gắng của bản thân, nguyên thân đã thành công chuyển mình.

Đám người của Kiều Tịnh đi theo chuyên viên trang điểm vào phòng hoá trang, bọn họ nhìn ra được, đối với lần quảng cáo này công ty bỏ ra rất tâm huyết, chỉ với việc tạo hình đã có hai tổ, tuy rằng loại nước hoa mới chủ yếu đánh vào thị trường Châu Á, nhưng CH lại là thương hiệu Châu Âu, vẫn luôn bản khoả không biết dùng phương thức nào để tiếp cận với người dùng Châu Á.

Trải qua quá trình tạo hình, tổ hoá trang sẽ lựa chọn những trang phục phù hợp với ba người. Gương mặt Trần Kiều khá sắc nét, bản thân anh ta cũng là diễn viên nổi danh trong mảng phim cổ trang. Cho nên chuyên viên trang điểm cố tình tạo cho anh ta màu da rậm rắng, chỉ cần đội tóc giả cho anh ta, không cần phải chà chuột quá tỉ mỉ, muốn để tóc dài buông xoã như vậy, lại mặc trường bào màu đỏ với phong cách của Châu Á, còn có ý để lộ ra yết hầu đang nhấp nhô, trong nháy mắt, nhìn anh ta vô cùng cường trán và ngập tràn hormone nam tính cùng hơi thở và mị lực của người phương Đông.

Ninh Nhân Nhã mặc trang phục cổ trang màu trắng, tóc đã được chỉnh sửa cẩn thận, búi tóc cao dán sát gương mặt, lại sử dụng trang sức đơn giản mà tính xảo đặc trưng của phương Đông, sau một lúc tạo hình, một mỹ nhân cổ trang xuất hiện trước tầm mắt.

So với tạo hình của Trần Kiều và Ninh Nhân Nhã, thì suy nghĩ về cách tạo hình cho Kiều Tịnh tương đối đau đầu.

Cô có khung xương tinh tế đặc trưng của người phương Đông, làn da trắng nõn, càng làm nổi bật trường bào màu đen, nhưng về phần gương mặt, chỉ là một câu, không thích hợp hoá thân thành nhân vật cổ trang.

Đa phần trong ấn tượng của mọi người, mỹ nhân cổ trang đều thanh nhã như hoa cúc, đặc biệt có rất nhiều người phương Tây yêu thích gương mặt đẹp của người phương Đông, còn cho rằng đó chính là nét đẹp truyền thống của người phương Đông.

Còn gương mặt của Kiều Tịnh lại mang hơi hướng phương Tây, giống như một con búp bê phương Tây tinh xảo, khi trang điểm lên, luôn cảm thấy quá mức sắc xảo và ma mị.

Sau khi trang điểm xong, tóc của Kiều Tịnh được vấn đơn giản và thả dài, thân khoác trường bào đen, da trắng nõn nà, nhưng trước sau cũng thiếu đi khí chất của người phương Đông.

Tạo hình cho Kiều Tịnh xong, vị đạo diễn người nước ngoài đối với tạo hình của Kiều Tịnh không mấy hài lòng.

Trong thời gian nghỉ ngơi, trợ lý Điều Điều lấy cho cô một ly nước, lại lên tiếng an ủi: "Chỉ dùng nán chí, một lúc nữa phải biểu hiện thật tốt nhé."

Kiều Tịnh âm thầm thở dài. Cho dù muốn biểu hiện tốt cũng là cả một vấn đề, cô không quen đứng trước máy quay, mà quan trọng nhất lại phải thể hiện dáng vẻ của một cô gái phương Đông đầy khả ái đến rung động lòng người, hơn nữa biểu cảm trên gương mặt rất quan trọng, vốn dĩ gương mặt của cô không phù hợp với yêu cầu của loại quảng cáo nước hoa lần này.

Cho nên tránh không khỏi việc bị truyền thông lên tiếng chê trách, quả thực rõ ràng là nhờ đi cửa sau.

Không được, cô phải nghĩ ra biện pháp vượt qua lần quay này. Dù sau vẫn còn phần diễn tập, cô vẫn còn thời gian học tập và thay đổi.

Trước cửa Stuido, không biết từ khi nào đã xuất hiện một bóng người. Nam thần Thẩm Luân với dáng người cao ráo đang đứng ở lối đi nhỏ, hấp dẫn vô số ánh mắt của nhân viên, các cô thầm thì bàn tán, còn lên chụp ảnh, nhưng trước sau vẫn không có ai dám đến gần.

Thẩm Luân mặc một cái áo sơ mi màu xanh ngọc, đeo mắt kính, những nút áo sơ mi được gài kín để tận cổ áo, nhìn đáng vẻ vô cùng cảm dục.

Ánh mắt anh đặt trên người Kiều Tĩnh. Trong tầm mắt, dáng người thiếu nữ yếu đuối, trường bào tơ lụa màu đen càng tôn lên cái eo nhỏ tinh tế của cô, dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó, cô ngồi ở bậc thềm, vô tư lắc lư đôi chân.

Bởi vì quay quảng cáo nước hoa, cho nên không cần phải mang giày, sợ sẽ làm bẩn trang phục, bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy góc váy, lộ ra một đoạn mắt cá chân trắng muốt cùng bàn chân nhỏ.

Ánh mắt của Thẩm Luân từ trên người cô, bắt tri bắt giác lại di chuyển xuống bàn chân nhỏ nhắn, hơn nữa còn nhìn tầm hai phút.

Đôi bàn chân nhẹ nhàng lắc lư, cũng làm cho tâm trí anh lay động. Trợ lý Vương Hiểu đứng bên cạnh ho khan một tiếng: "Thẩm tổng, ngài đang nhìn gì thế?"

Thẩm Luân lấy lại tinh thần, ngữ khí không chút gọn sóng nói: "Tôi để quên tài liệu ở phòng họp, cậu giúp tôi đem nó đến đây."

Vương Hiểu nghe thấy ngữ khí của ông chủ có chút không đúng, vừa lạnh lùng, lại có chút không cao hứng, giống như mình vừa phá hỏng chuyện tốt của ông chủ.

"Vâng, vậy ngài chờ một chút." Vương Hiểu buồn bực, chạy đến cửa thang máy.

Sau khi trợ lý đi khỏi, Thẩm Luân tiếp tục nhìn lên. Toà nhà này cũng là sản nghiệp của công ty anh, cho nên anh đến đây mở cuộc họp, đúng lúc biết hôm nay Kiều Tĩnh cũng đến đây thử vai, vừa họp xong thuận đường đi đến đây nhìn cô một lúc.

Dường như, cô quay hình không được thuận lợi. Thẩm Luân luôn cảm thấy áy náy với cô, tuy rằng anh không có cách nào đáp lại tình yêu của cô, nhưng anh có thể đền bù cho cô những thứ khác.

Lần quảng nước hoa này, do đích thân Thẩm Luân nhờ vả bạn tốt của mình, đem cơ hội này giao cho Kiều Tĩnh.

Bên trong Studio, đã đến lượt cô diễn thử vai, đột nhiên lúc này đạo diễn lại đến tìm cô, bọn họ đang trao đổi vấn đề gì đó.

Trong phòng rất ồn ào, Thẩm Luân lại đứng ngoài cửa, căn bản không thể nghe rõ, nhưng dường như anh nhìn thấy cô dùng tiếng anh giao tiếp lưu loát với đạo diễn.

Ánh mắt của Thẩm Luân hiện lên một chút nghi ngờ, từ khi nào cô giỏi tiếng anh như vậy?

Ngay sau đó, đôi mắt anh trở nên âm u. Kỳ thật anh cũng không quá hiểu rõ con người của Kiều Tĩnh.

"Thẩm tổng, trong phòng họp không có tài liệu nào cả." Sau khi Vương Hiểu trở về, liền xoa đầu, vẽ mặt mơ hồ.

Thẩm Luân ngẩng đầu lên, trong lúc vô tình ánh mắt thoáng nhìn đến phần eo là lút của Kiều Tĩnh, nơi đó được thắt dây lưng hiện ra đường cong của eo và mông cong vút.

Giây tiếp theo, đôi mắt Thẩm Luân giống như có lửa, vội nhìn đi nơi khác. Ánh mắt sắc bén nhìn đến Vương Hiểu, thông thả nói: "Hả? Có lẽ tôi nhớ nhầm."

Dứt lời, Thẩm Luân liền nhấc chân đi về phía thang máy chuyên dụng. Vương Hiểu cảm thấy hôm nay ông chủ có chút kỳ lạ, anh ta lại thoáng nhìn vào Studio.

Bên kia, cửa thang máy đã mở ra, Vương Hiểu không dám chần chừ, đi nhanh đến đó.

Trước khi diễn thử, Kiều Trần và đạo diễn đã thương lượng việc quay biểu cảm của cô, đổi thành dùng điệu múa.

Thời cổ đại còn dùng điệu múa gửi gắm những câu chuyện tình yêu xa xưa vào đó, đạo diễn đã nhiều lần muốn thay cô, nhưng lại bị vị quản lý cấp cao của công ty không đồng ý.

Quả thực cô gái này có chỗ dựa không nhỏ, đạo diễn không còn cách nào khác, nếu không thể đổi người thì lần quảng cáo này không thể quay được nữa, ngựa chết cứ xem như ngựa sống mà chạy chữa thôi, để Kiều Tĩnh thử một lần xem sao, nếu vẫn không được sẽ suy nghĩ đối sách khác.

Hơn nữa Kiều Tĩnh còn là thành viên của một nhóm nhạc nữ, đã được học tập vũ đạo, cho nên vừa rồi cô đã nghĩ ra một số động tác cho điệu múa cổ trang này.

Trong lần quảng cáo nước hoa này, nhân vật của cô thể hiện sự khát khao cùng sự chiếm hữu mãnh liệt với tình yêu, lại có một linh hồn u tối.

Cô yêu Trần Kiều, nhưng Trần Kiều cùng Ninh Nhân Nhã là một đôi tình nhân người người hâm mộ, cô nhìn thấy người mình yêu bên cạnh người con gái khác, cho nên cô phải thể hiện được sự bi thương cùng cảm xúc phẫn nộ trên gương mặt, nếu đạo diễn cảm thấy gương mặt này không phù hợp, vậy thì cứ gửi gắm cảm xúc đó vào trong điệu múa, đây cũng coi như là cơ hội cuối cùng của cô.

-----//-----

* Editor: Đạo này bận quá, lại phải tập trung cố gắng làm hoàn bộ Dục vọng cố chấp của anh, cho nên ra chương hơi lâu nhé! Sau khi hoàn bộ kia sẽ tập trung cho bộ này nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Trăng Sáng Thay Thế Của Nam Chính Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Vượt qua kỳ thử vai

Edit: Tiểu Màn Thầu

Studio sáng đèn, Kiều Tĩnh thầm nói không cần khẩn trương, cứ xem như là không có thực. Nếu lần này cô thất bại, đạo diễn sẽ có ý định đổi cô, cô nhất định phải làm giống như trong cốt truyện, phải quay đoạn quảng cáo nước hoa này để bị truyền thông phê phán, sau đó là những bình luận công kích của các anti fan.

Lúc ý tưởng này xuất hiện, hệ thống không phát ra tín hiệu cảnh báo, cô mừng như điên.

Nói cách khác, cô vẫn có khả năng nào đó, để thay đổi hướng đi liên quan đến sự nghiệp của nguyên thân, đương nhiên tiền đề vẫn là phải trải qua hết cốt truyện, tương lai cô còn phải

làm tốt một thể thân, đảm nhận là chất xúc tác hiệu quả.

Sau khi hiểu rõ được điểm này, trên thực tế Kiều Tịnh rất vui mừng, ít nhất phải làm tốt sự nghiệp, về số lượng người mắng cô cũng sẽ ít đi.

Đối mặt với máy quay, cô điều chỉnh trạng thái tốt nhất. Trong trường quay không có âm nhạc, hoàn toàn chỉ là một đoạn vũ đạo ngẫu hứng.

Trên sân nhà sạch sẽ, Kiều Tịnh đi chân trần, thân mặc trường bào tơ lụa màu đen, tóc búi kiểu cổ điển, duyên dáng yêu kiều đứng giữa khán đài.

Cô một thân quần áo được cất may tỉ mỉ cùng quý giá, dưới ánh mắt của đạo diễn, chính là nét đẹp thuần túy bí ẩn của người phương Đông, sau khi quay xong, sẽ được phần hậu kỳ xử lý, có thể sẽ càng toát lên sự cuốn hút.

Trường bào màu đen nhưng tính chất lại thiên về màu đỏ sậm, thích hợp với khuôn mặt nhợt nhạt của Kiều Tịnh, có vài sợi tóc hỗn loạn rơi xuống, tạo chút cảm giác thê lương.

"Action!" Đạo diễn ý bảo bắt đầu. Kiều Tịnh nhắm mắt lại, trong lòng cố gắng kích thích tình cảm còn sót lại trong nguyên thân. Đó là tình yêu đối với Thẩm Luân. Vũ đạo này dùng để bày tỏ tình cảm của bản thân. Thực sự nguyên thân rất yêu Thẩm Luân, thậm chí còn có thể nói là sùng bái.

Lúc này vũ đạo này có hơi hướng Vu nữ thời cổ xưa sùng bái các vị thần, bọn họ sẽ múa trước ánh lửa, vì cầu nguyện cho công việc săn bắt của nhóm đàn ông trong tộc, thậm chí là cầu nguyện thần linh về chuyện con cái, mong có được con đàn cháu đống.

Bản thân Kiều Tịnh lại là người đặc biệt không có gì để theo đuổi, cô cũng chưa từng trải qua mối tình mãnh liệt với ai, nhưng nguyên thân thì có, cô có thể giải phóng nó, dùng điệu múa để thể hiện tình cảm đó, cô cho rằng vũ đạo phát sinh là từ cảm xúc, có thể biểu hiện cho tình yêu tuyệt vọng.

Hai loại cảm xúc này hoà quyện vào nhau, nhân vật của cô trong lần quảng cáo này đại diện cho linh hồn u tối, quả thực rất giống với tình cảnh của nguyên thân.

Kiều Tịnh dùng sự ái mộ của nguyên thân đối với Thẩm Luân, thể hiện qua ngôn ngữ của cơ thể, điệu múa thể hiện một cô gái tràn đầy thanh xuân, vô cùng khát khao được người mình thích đón nhận tình yêu của mình, sau đó tình yêu ấy dần dần biến thành sự tuyệt vọng.

Trong một góc, Trần Kiều và Ninh Nhân Nhã đều quan sát người đang múa trên khán đài, "Cô nói xem, cô ta đang múa cái gì vậy, tuy rằng tôi không am hiểu vũ đạo, nhưng vẫn cảm thấy động tác quá vội vàng, quá khó coi. Hơn nữa toàn bộ quá trình đều chỉ đưa lưng về máy quay." Trần Kiều đang uống nước, bên cạnh có một trợ lý đang quạt mát cho anh ta.

Tuổi của Trần Kiều không lớn lắm, tầm khoảng 25 26 tuổi, nhưng đã biết cách bảo dưỡng khuôn mặt.

Thời điểm Ninh Nhân Nhã còn đi học đã từng học qua múa cổ trang, cho nên về phương diện này vẫn có chút am hiểu. Cô ta luôn hướng ánh mắt về phía Kiều Tịnh, lên tiếng: "Từ góc độ chuyên nghiệp, cô ấy nhất thời có chút tham vọng trong điệu múa này, hơn nữa động tác cũng có chút khoa trương, múa không thuần thực, vũ đạo cũng không phải quá tốt. Nhưng về góc độ cảm xúc, quả thực cô ấy đã thành công thể hiện một sự biến hoá rất lớn. Tôi có thể cảm nhận được nội tâm của cô ấy đang rất tuyệt vọng, hơn nữa còn có sự phản nộ."

Nói đến đây, ánh mắt Ninh Nhân Nhã có chút sáng ngời, nhìn không được liến đùng đặng. Lúc này, trên khán đài Kiều Tịnh đang múa động tác kết thúc, thân thể nhỏ xinh là lướt của cô gần như nghiêng ngã thể hiện sự thống khổ, lộ ra nửa gương mặt cực kỳ tinh xảo. Động tác nơi cô tay, còn mang theo một loại cảm xúc khó diễn tả bằng lời, đủ để người xem cảm nhận được sự đau đớn tuyệt vọng. Đặc biệt nhất chính là, ánh mắt của Kiều Tịnh.

Trong ánh mắt đó, biểu hiện sự u ám, tuyệt vọng, còn lộ ra hơi thở nguy hiểm.

Có thể nói, Kiều Tịnh vốn đã có vũ đạo làm nền tảng, chỉ cần dùng ánh mắt thể hiện một chút, cố gắng chứng tỏ nhân vật này là được nấp nện cho cô.

Dường như lúc này Ninh Nhân Nhã có thể khẳng định, đạo diễn sẽ chọn Kiều Tịnh. Hơn nữa, nếu ở lần quay tiếp theo Kiều Tịnh vẫn giữ được trạng thái này, cố gắng tập luyện múa cổ trang thật tốt, một khi quảng cáo nước hoa ra mắt, cô có thể nổi tiếng!

"Hoàn hảo." Nhất thời dưới khán đài đạo diễn vì quá kích động phát âm một câu tiếng trung không rõ ràng.

Vũ đạo của Kiều Tịnh có quá nhiều sai sót, nhưng cuối cùng cũng khiến cho đạo diễn phải thay đổi cách nhìn về cô. Loại nước hoa Fairy của thương hiệu CH thể hiện linh hồn u tối, không ngờ nó lại rất thích hợp với cô, có thể nói nhân vật này sinh ra là dành cho cô.

Chờ Kiều Tịnh bước xuống khán đài, đạo diễn kích động nói: "Cô rất thích hợp với nhân vật này, thật thông minh khi biết che giấu khuyết điểm, tạo ra một cảnh quay vô cùng hoàn mỹ. Thực sự rất chờ mong vào lần quay chính thức, Kiều tiểu thư, bắt tay chúc mừng cho dự án hợp tác lần này của chúng ta."

Cuối cùng Kiều Tịnh cũng đã có thể thở phào nhẹ nhõm, bước đầu xem như đã được đạo diễn công nhận, vậy lần quay tiếp theo sẽ càng thuận lợi hơn.

Kiều Tịnh với khuôn mặt điển tỉnh mỉm cười, bắt tay với đối phương. Đến bây giờ cô vẫn còn cảm thấy khẩn trương.

Bởi vì trong lúc khẩn trương, thiếu chút nữa trên khán đài cô còn muốn dùng động tác xoay chân. May mắn ông trời còn thương, xem như tạm thời thoát qua một kiếp.

Kiều Tịnh đi đến khu vực nghỉ, trợ lý Diêu Diêu kích động nhưng cũng không thể hiện quá mức.

"Chúc mừng cô, chờ mong sự hợp tác tiếp theo." Ninh Nhân Nhã cố ý dẫn người đại diện đến đây chào hỏi Kiều Tịnh.

Kiều Tịnh hoảng hốt, cũng có chút kinh ngạc. Cô vội buông chai nước khoáng xuống, đứng lên nói: "Tiền bối Ninh quá khách khí, có thể hợp tác với tiền bối, còn được hợp tác với tiểu bối Trần Kiều, em cảm thấy thật là vinh hạnh."

Cách đó không xa, Trần Kiều nghe thấy cô khen mình, vẻ mặt đặc biệt hường thụ. Hành động của anh ta cũng rất nhanh, đương nhiên biết được việc Kiều Tịnh có người chống lưng, anh ta đã tìm người điều tra lý lịch của cô.

Nhóm nữ SJ nói thể nào cũng là nhóm nhạc khá có tiếng, tuy mới vừa ra mắt, nhưng cũng có chút danh tiếng của nhóm nhạc tuyến ba.

Kiều Tịnh còn là thành viên trong nhóm nhạc mới này, lại có thể âm thầm đánh bại những minh tinh nổi tiếng dễ như trở bàn tay, mà giành được cơ hội quảng cáo nước hoa cho thương hiệu CH này, nhất định phía sau lưng cô có kim chủ giúp đỡ.

Theo như Trần Kiều được biết, công ty giải trí Hạ Hoa muốn dồn mọi tài nguyên cho thành viên của nhóm nhạc nữ SJ, nhóm trưởng Tiểu Hữu mới là người mà công ty xem trọng nhất, cũng là người có tài nguyên nhiều nhất, thử nghĩ mà xem nếu công ty giải trí Hạ Hoa có thể tranh thủ có được cơ hội quay quảng cáo lần này, rất có khả năng sẽ giao cho Tiểu Hữu, làm sao đến phiên Kiều Tịnh?

Mà khả năng lớn nhất, phía sau Kiều Tịnh có ông chủ lớn chống lưng. Đều là người thông minh trong giới hỗn loạn này, cho nên trong lòng Trần Kiều cùng Ninh Nhân Nhã đều hiểu rõ

chỉ là không muốn nói ra mà thôi.

Sau khi Kiều Tịnh rời khỏi toà nhà thương mại liền gọi điện thoại cho người đại diện Hoàng tỷ, nói cho cô ta biết mọi chuyện đều thuận lợi, cuối tuần sau sẽ đến nơi khác quay hình, "Đứng rồi, em còn có việc muốn chị giúp đỡ, buổi chiều em muốn gặp giáo viên dạy vũ đạo."

Cô muốn công ty tìm một giáo viên dạy vũ đạo chuyên nghiệp, đến dạy cho mình điệu múa kiêu cổ trang.

Quảng cáo nước hoa cho thương hiệu CH là quảng cáo đầu tiên của cô, cho nên cô muốn mọi thứ đều phải hoàn hảo, ít nhất về sau quảng cáo này sẽ không trở thành vết nhơ của cô, cũng xem như bản thân mình có trách nhiệm với thương hiệu mà mình hợp tác.

"Chuyện này không thành vấn đề, múa cổ trang sao, chị sẽ giúp em tìm một giáo viên giỏi, buổi chiều em quay về công ty một chuyến nhé." Hoàng tỷ hào phóng đồng ý, tỏ vẻ sẽ an bài giúp cô.

Cúp điện thoại, Kiều Tịnh đưa trợ lý Diêu Diêu đi ăn cơm trưa, buổi chiều liền trở về công ty. Giáo viên Phí là giáo viên vũ đạo chuyên nghiệp được công ty mời đến.

Công ty giải trí Hạ Hoa được các thực tập sinh lựa chọn hàng đầu là bởi vì một nguyên nhân, chính là các giáo viên dạy vũ đạo trong công ty đều là những người tinh anh trong giới vũ đạo, cực kỳ có tài, trình độ chuyên nghiệp rất cao, công ty phải bỏ một số tiền lớn để mời bọn họ đến đây.

Mà giáo viên Phí được Hoàng tỷ mời dạy cho Kiều Trấn, chính là giáo viên múa cổ trang có chút tiếng tăm trong ngành này.

Phí Thiển là một phụ nữ cao gầy gần 30 tuổi, sau khi giới thiệu xong, cô ta bảo sẽ giúp Kiều Trấn tập luyện điệu múa cổ trang.

"Từ lúc tôi vào nghề, cô còn chưa trở thành minh tinh, cho nên tôi sẽ xem cô như bao học trò bình thường khác, nếu được chúng ta liền bắt đầu tập luyện." Phí Thiển nói rồi vấn đề cho Kiều Tịnh nắm rõ.

Kiều Tịnh trầm nghĩ, giáo viên được công ty mời đến chắc sẽ không có khuyết điểm nào, cho nên cô liền lễ phép nói: "Vâng, mọi việc đều nghe theo cô giáo."

Phí Thiển hơi ngạc nhiên, cô ta đã dạy qua không ít thực tập sinh cũng như các minh tinh có chút tiếng tăm, ban đầu thái độ của bọn họ ít nhiều gì cũng có chút bất mãn và oán giận, nhưng Kiều Tịnh thì lại vui vẻ đồng ý, không có chút do dự nào.

Phí Thiển nở nụ cười, nhìn cô nói: "Hoàng Sam có nói, cô sắp quay quảng cáo nước hoa cho thương hiệu CH phải không?"

Kiều Tịnh gật đầu, đem kịch bản đưa cho cô giáo tham khảo. Trong hợp đồng, Quảng cáo nước hoa bao gồm, việc quay hình, chụp hình quảng cáo, nghệ sĩ phải có nhiệm vụ bảo mật nội dung của lần quảng cáo này.

Nếu công ty đã cử Phí Thiển đến đây, cô rất cảm kích, hơn nữa cô không sợ việc Phí Thiển làm lộ nội dung ra bên ngoài, dù sao cô cũng biết rõ quy tắc trong cái vòng tròn này, nếu không quá nổi tiếng, thì sẽ không có ai nghĩ cách hạ bệ cô.

Phí Thiển không hổ danh là giáo viên vũ đạo chuyên nghiệp, trong một buổi chiều, chỉ dựa vào kịch bản quảng cáo đã biên đạo ra một vũ đạo thích hợp với khả năng của Kiều Tịnh.

Thời gian cấp bách, cho dù đã tan ca, mặc cho các nghệ sĩ khác đều đã rời khỏi công ty, Kiều Tịnh vẫn còn ở lại luyện tập vũ đạo.

Gần đây Thẩm Luân đi công tác, không còn lôi kéo cô đi ăn tối nữa, cho nên thời gian này cô rất rảnh, không có việc gì làm sẽ ở lại công ty luyện tập.

Nháy mắt đã trải qua một tuần, ngày mai phải đi đến nơi khác quay quảng cáo nước hoa cho thương hiệu CH, trước đó Hoàng tỷ đã dặn dò cô, bảo cô mau trở về nhà chuẩn bị hành lý.

Sau khi tắm rửa xong, cô gọi video call cho bà ngoại. Lần trước bà ngoại đến Ma Đô thăm cô, cô đã dạy bà cách gọi video call trên Wechat, gọi cái này có thể nói chuyện cũng như nhìn thấy hình ảnh của đối phương.

Bà ngoại cũng muốn nhìn thấy cháu gái, nhưng lại sợ làm phiền đến cô, cho nên cách một tuần mới gọi cho cô một lần.

Kiều Tịnh vừa mới tắm xong, mặc quần short và áo phông, tóc dài ẩm ướt xoa trên vai, trên đầu còn có một cái khăn lông, ngay cả dép lê cũng không mang vội đến bàn cầm điện thoại lên.

"Bà ơi, bà ăn cơm tối chưa?" Kiều Tịnh vừa lau tóc, vừa đi đến tủ lạnh, lấy một chai nước trái cây, rót ra ly.

Trong video, bà ngoại cười vui vẻ, quan tâm hỏi: "Ăn rồi, cháu đừng uống đồ lạnh, đối với thân thể của con gái không tốt."

Đang nói chuyện, đột nhiên có tiếng bước chân ngoài cửa vang lên, sau đó là âm thanh cửa mở, trong lòng Kiều Tịnh vô cùng cảnh giác, quả nhiên giây tiếp theo, Thẩm Luân mặc áo khoác, bộ dạng phong trần mệt mỏi bước vào nhà.

Kiều Tịnh: "....."

"Tĩnh Tĩnh, cháu đưa điện thoại gần lại đó đi, để bà nhìn xem, cậu ta có phải là Tiểu Thẩm không?"

Trong video, bà ngoại nhìn thấy ở huyền quan có bóng dáng của một người đàn ông, đôi mắt liền sáng lên, cười đến cong cả đôi mắt.

Thẩm Luân ngẩng đầu, vẻ mặt vô cảm nhìn vào cô.

Kiều Tịnh thu hồi ánh mắt, dùng thân thể che khuất Thẩm Luân, nhìn bà ngoại cười nói: "Bà à, hiện giờ cháu có chút việc, ngày mai cháu sẽ gọi lại cho bà nhé, cứ như vậy đi, bà nhớ nghỉ ngơi sớm một chút, không cần chờ điện thoại của cháu, cháu cúp máy đây."

Tút tut ——

Kiều Tịnh cất điện thoại, cô cảm nhận được ánh mắt của Thẩm Luân đang nhìn vào mình, sau lưng giống như bị kim đâm.

Cô điều chỉnh lại cảm xúc, xoay người, nhìn Thẩm Luân rồi nở nụ cười ôn nhu: "Anh trở về rồi à."

Mặc kệ như thế nào, chỉ cần cười là được rồi. Không thể giờ tay đánh khuôn mặt đang tươi cười của người khác, cho nên Thẩm Luân, anh cũng không thể ra tay đánh tôi được! QAO.

Thắm Luân không báo cho cô biết trước việc hôm nay anh sẽ trở về, vì vậy khi anh đột nhiên xuất hiện ở đây, vẻ mặt của cô có chút ngỡ ngàng.

Mất thấy Thắm Luân không cời giày, cứ như thế mà tiến về phía cô. Cô theo bản năng giấu điện thoại ở phía sau, lùi về sau vài bước, chân đạp vào thành ghế sofa, trực tiếp ngồi xuống.

Cô với khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo ngẩng đầu nhìn vào anh, đôi mắt đến nhánh đầy khó hiểu chớp chớp.

Muốn ngồi xuống hả!

Nhưng thân ảnh cao lớn của Thắm Luân lại đột nhiên ngồi xổm trước mặt cô, nhặt khăn lông lên, cầm lấy một góc khăn cẩn thận lau sạch hai bàn chân trần nhỏ nhắn của cô.

Kiều Tịnh ngửi thấy mùi rượu. Thắm Luân ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt sáng lấp lấp tựa như viên pha lê.

"Tốt rồi!"

Kiều Tịnh nhìn người đàn ông dịu dàng ngồi trước mặt mình, nhin không được trong lòng thầm mắng một tiếng, mẹ nó anh ta lại uống rượu.

Khó trách nhìn bộ dạng này thật quen mắt, cực kỳ giống tình cảnh đêm đó khi anh bỏ nhào vào cô ở trên giường, ngang ngược đè cô dưới thân mình.

—————//———//—————

* Tác giả có chuyện muốn nói: Chương 8 đã không còn nội dung, đã khoá, ngày mai sẽ đổi mới nội dung.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Trăng Sáng Thay Thế Của Nam Chính Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Say rượu

Edit: Tiểu Mân Thầu

Bởi vì Kiều Tịnh đã trải nghiệm sự giáo huấn lần trước, vì không muốn để hệ thống phát thẻ đồ cảnh cáo nữa, cho nên cô cố gắng nén lại cảm xúc muốn đá Thắm Luân.

Cô vội rút chân mình lại, chân chưa kịp đặt xuống đất lại bị đôi bàn tay to lớn của Thắm Luân tóm trở về, cầm trong lòng bàn tay mà tra tấn.

Về mặt của Thắm Luân khá lạnh đậm, biểu tính rất nghiêm túc, vẫn mang theo vầng vẻ cao cao tự đại thường ngày, chỉ là ánh mắt khi say rượu lộ vài phần si mê. Xem ra Thắm Luân đã say thật rồi, nếu không phải vì anh say rượu mới làm như vậy, thì chắc chắn là mắc bệnh thần kinh.

(Bệnh xà tinh: có biểu hiện của bệnh thần kinh.)

Kiều Tịnh nhìn anh dùng khăn lông lau chân cho mình, cổ bình tĩnh, tốt tính hỏi: "Thắm Luân, anh say à."

Giọng nói của cô trong trẻo, mang theo sự ngọt ngào của thiếu nữ.

"Anh không say," Đôi mắt thâm thúy của Thắm Luân liếc nhìn cô một cái, mỉm cười nói: "Ồn Thử, từ trước đến nay em luôn không thích mang dép lê đi trong nhà, hiện giờ mùa hè thì không sao, nhưng nếu khi trời trở lạnh, chân sẽ bị lạnh lắm đấy."

Về mặt Kiều Tịnh đầy khinh thường, cô cảm thấy mỗi lần Thắm Luân say rượu, đều sẽ nhận làm cô thành người khác, trước kia chỉ vì gương mặt này, bây giờ thì hay rồi ngay cả chân cũng có thể bị nhầm lẫn sao?

Đi công tác hai ngày, trong giấc mơ của Thắm Luân đều xuất hiện đôi bàn chân nhỏ nhắn này, làm cho anh nhớ nhưng không thôi, căn bản anh đã xem đôi bàn chân đó chính là đôi bàn chân của ánh trăng sáng trong lòng anh.

"Vậy à, vậy làm phiền Thẩm tổng giúp em xoa bóp chân nhé." Khoé môi Kiều Tịnh hơi cong lên, dứt khoát cầm điều khiển từ xa mở TV lên, vừa xem chương trình giải trí vừa ra lệnh cho Thắm Luân.

Dường như trong lúc Thắm Luân làm theo lời cô, anh đã tỉnh táo hơn một chút, nhìn chăm chăm mắt cá chân tinh tế của cô, trong nháy mắt sắc mặt lại lạnh đi vài phần. Lúc này, cô ngồi thoải mái trên ghế sofa xem TV, trong tay còn cầm nửa trái táo ăn đang dở.

Cô lập tức cảm thấy có điểm khác thường, bàn tay to lớn đặt trên bàn chân cô chợt bất động. Bất thành linh nhìn thấy ánh mắt tinh táo của Thắm Luân, da đầu cô liền tê dại!

Cô bình tĩnh, mỉm cười vội rút chân về, lúc này Thắm Luân cũng không ngăn cản cô.

"Anh tỉnh rượu rồi à? Có đói bụng không, để em nấu cho anh tô mì nhé?" Dứt lời, cô liền chạy vào phòng bếp, lúc đi ngang qua phòng tắm, liền lấy áo choàng tắm khoác lên người.

Thắm Luân nhìn thấy cũng không lên tiếng nói gì. Địa vị của anh cao như vậy, từ khi nào dễ dàng nghe lời người khác xoa bóp chân cho họ vậy?

Nhớ lúc trước khi còn quen với Ôn Thử, anh cũng chưa từng chạm qua chân Ôn Thử lần nào. Từ nhỏ anh đã được dạy bảo luôn phải tuân theo quy tắc, chưa bao giờ anh làm sai một việc nào.

Thắm Luân xoa huyệt Thái Dương, nhíu mày nói: "Rót cho anh ly nước lạnh."

Thực sự anh đã tỉnh rượu, vừa rồi anh đang làm cái quái gì vậy.

Kiều Tịnh từ phòng bếp bước ra, mở tủ lạnh rót nước, cuối cùng cầm ly nước đưa đến trước mặt Thắm Luân.

Anh liếc mắt nhìn bộ dạng ngoan ngoãn của cô, hừ lạnh một tiếng, ngó quan anh tuấn lạnh như băng, trong lòng càng lạnh lẽo hơn. Lần trước say rượu, cô tát anh một bạt tay, lúc này cô

còn bắt anh bóp chân cho cô, xem ra ngày thường anh đã quá xem thường cô rồi.

Kiều Tịnh lên tiếng: " Vừa rồi, trong miệng anh luôn gọi Ôn gì đó, là tên của ai vậy?"

Thẩm Luân nghiêng đầu nhìn cô một cái. Giương mặt xinh đẹp khẽ mỉm cười dịu dàng nhìn thẳng vào đôi mắt anh.

Anh vẫn không lên tiếng, nhưng đôi mắt chợt híp lại, ánh mắt đầy cảnh cáo, khiến cho Kiều Tịnh cũng hiểu rõ được phần nào, dường như cảm thấy có chút chột dạ, nếu bây giờ cô còn trêu chọc anh, có lẽ cô sẽ phải chịu trăm ngàn vết thương.

Còn về phần Ôn Thư, không thể nghĩ ngờ gì thêm chính là vết thương trong lòng của Thẩm Luân.

Uống được nửa ly nước, Thẩm Luân đã tỉnh táo hơn, liền gọi điện thoại cho trợ lý Vương Hiểu, bảo anh ta đến đây đón mình.

Kiều Tịnh ở trong phòng bếp rửa ly, nghe thấy tiếng nói chuyện điện thoại, cô nhìn không được liền thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cuối cùng cũng tiến được vị thần Phật này đi rồi, nếu anh còn không đi, cả đêm nay cô luôn cảm thấy lo lắng bất an, chắc chắn ngày mai lại xuất hiện hai quầng thâm ở mắt.

Vương Hiểu theo lời phân phó của ông chủ, lái xe của ông chủ đến nhà của Kiều Tịnh, chưa đầy nửa tiếng đã bảo anh ta lái xe đến đây.

Cúp điện thoại, Vương Hiểu buồn bực nói: " Chẳng lẽ về phương diện kia ông chủ có vấn đề sao, nhanh như vậy đã xong việc rồi à?"

Mười phút sau, Vương Hiểu lái xe đến trước cửa nhà, Kiều Tịnh mang về mặt luyến tiếc tiễn Thẩm Luân ra khỏi cửa, đứng trước cửa với đôi mắt chứa đầy nước mắt nhìn Thẩm Luân bước lên xe.

Không hiểu vì điều gì, Thẩm Luân cứ cảm thấy biểu hiện này của cô chỉ là giả vờ, nhìn rất giả tạo, vô cùng giả tạo.

Suốt dọc đường đi, Thẩm Luân đều xụ mặt. Vương Hiểu nhìn qua kính chiếu hậu thấy sắc mặt của ông chủ không tốt lắm, hiếu kỳ hỏi: " Thẩm tổng, ngài cùng Kiều tiểu thư cãi nhau sao?"

Vừa dứt lời, anh ta liền nhận được ánh mắt âm trầm hình viên đạn của ông chủ, anh ta vội im miệng.

Thẩm Luân hạ kính xe, vẫn cảm thấy nóng bức, lại cởi nút áo trên cổ áo ra, lộ ra yết hầu đang nhấp nhô, nhìn có chút gợi cảm. Nhưng trong đầu anh, không tài nào vứt bỏ được hình ảnh đôi bàn chân nhỏ nhắn của Kiều Tịnh.

Có gì đó chợt xuất hiện trong lòng không thể diễn tả được bằng lời, anh chưa từng có bất kì sự khát khao cùng sự yêu thích mãnh liệt nào đối với người khác.

" Chết tiệt!" Mối mong của Thẩm Luân nín chặt, ánh mắt dữ tợn.

Ngày hôm sau, Kiều Tịnh dẫn theo trợ lý Diêu Diêu, ngồi máy bay đi đến một thị trấn nhỏ ở phía Nam để tham gia quay phim và chụp ảnh quảng cáo cho thương hiệu nước hoa.

Trước khi lên máy bay, cô có nhận một tin nhắn Wechat cho Thẩm Luân, nói cô đã đi ra ngoài, một tuần sau mới trở về. Nhìn tin xong, cô cũng không đợi Thẩm Luân hồi âm, trực tiếp tắt nguồn điện thoại.

Hôm nay Kiều Tịnh không trang điểm, chỉ tùy ý ăn bận đơn giản áo phông cùng quần short, đeo túi xách, đội mũ lưỡi trai và đeo khẩu trang, hoàn toàn rất giống dáng của của một nữ sinh, trợ lý Diêu Diêu đứng bên cạnh nhìn không chớp mắt.

Khi các cô đi đến sân bay, vừa lúc có một đám fan đang đứng chờ trước cửa sân bay. Chỉ nhìn thấy bên trong có một người ăn mặc thời thượng, thiên về phong cách Punk, một anh chàng trẻ tuổi đeo kính râm, anh ta vừa xuất hiện, các fan lập tức điên cuồng gào thét:

" A!!! Khương Văn Bản!!!"

" Chúng em mãi mãi yêu anh!"

Kiều Trần bị tảng số đề- xi -ben của đám fan này làm giật mình. Bất quá cô chỉ muốn che giấu thân phận của mình, may mắn đã có cái tên ca sĩ nổi tiếng Khương Văn Bản này che chắn ở phía trước, cho nên truyền thông không đem sự chú ý đặt lên người cô.

Lần quay và chụp ảnh quảng cáo nước hoa này hoàn toàn là công việc bí mật, phía công ty nhãn hiệu CH vẫn chưa công bố chi tiết nội dung sản phẩm mới dành cho mùa thu này, cho nên Kiều Tịnh phải che giấu thân phận càng cẩn thận càng tốt, chỉ có như thế truyền thông mới không phát hiện cô phải đi đến nơi khác làm việc gì.

" Trời ạ, quả thực khuôn mặt đẹp trai của Khương Văn Bản không hề có góc chết, nét đẹp khác hẳn với những tiểu鲜肉 hiện nay trên mạng W, đẹp trai quá đi!"

Trợ lý Diêu Diêu với vẻ mặt hoa si, nếu không phải vì bận công việc, có lẽ cô ấy cũng muốn tiến lên gần nhập vào đám fan kia.

Kiều Tịnh hướng mắt nhìn về phía Khương Văn Bản một lúc, sau đó không quan tâm liền thu mắt về. Cho dù tiểu鲜肉 có tốt đến mấy, thì bản thân cô cũng không thể đụng vào, cũng không có cơ hội ăn bọ họ nữa là khác.

Vì vậy không nên nhìn là tốt nhất, càng nhìn chỉ càng muốn chảy nước mắt thêm mà thôi. Lúc này, tiếng gào thét lại bùng nổ. Nguyên nhân là vì Khương Văn Bản quay đầu nhìn lại, còn hào phóng tặng một nụ hôn gió cho đám fan.

" A!! Mẹ ơi! Khương Văn Bản hôn gió với tôi!"

" Không xong rồi, tôi không thể thờ nổi, sao anh ta có thể đẹp trai như vậy!"

Các fan gào thét ngày càng lớn, bất quá đã bị đám bảo an cường tráng ngăn lại. Tầm mắt Khương Văn Bản nhìn thoáng qua đám người đứng cách đó không xa lại nháy mắt một cái.

Quả thực bộ dạng của anh ta cũng chẳng có đặc điểm gì thu hút người khác, nhưng bởi vì đám fan ở sân bay mãi mê hò hét chụp ảnh đã hấp dẫn sự chú ý của các hành khách khác, còn Kiều Tịnh với vẻ mặt lãnh đạm, đáng vẻ đứng nhìn như người ngoài cuộc ngược lại càng trở nên nổi bật.

Khương Văn Bản liếc mắt một cái đã nhận ra cô chính là Kiều Tịnh, trong cuộc thi tuyển chọn minh tinh lần đó, anh ta đảm nhận vai trò khách mời đã từng nhìn thấy cô đứng ở phía sau sân khấu.

Anh ta rất có ấn tượng với Kiều Tịnh, chỉ cảm thấy cô lớn lên thật xinh đẹp. Như mà khi ấy anh ta cũng là thành viên trong ban giám khảo, sở dĩ có ấn tượng với cô không phải vì cô quá nổi bật, hay vì giọng hát và vũ đạo tốt, mà là vì khuôn mặt cũng như nhân khí trên mạng của cô rất cao.

Không ngoài dự đoán của anh ta, nếu tổ sản xuất không quan tâm đến tài năng của cô, chỉ luận về nhân khí có lẽ cô đã bỏ xa người khác ba con phố.

Khương Văn Bản thu hồi tầm mắt, vui vẻ chào hỏi các fan hâm mộ, mãi đến lúc rời khỏi sân bay, bước lên chiếc xe thương vụ đợi ở bên ngoài.

Sau khi Khương Văn Bản rời đi, đúng lúc Kiều Tịnh và trợ lý Điều Điều đi làm thủ tục, lúc này có fan nhận ra cô, nhưng chỉ còn nhìn thấy thân ảnh thoáng qua của cô mà thôi.

"Thật may mắn đúng lúc Khương Văn Bản vừa xuống máy bay, nếu không khẳng định chúng ta sẽ bị người khác nhận ra." Điều Điều chậm rãi nói ra một câu.

"Cho nên, chúng ta rất may mắn." Kiều Tịnh mỉm cười.

Máy bay cất cánh không bao lâu, Thẩm Luân vừa họp xong, từ phòng họp bước ra, anh mở nguồn điện thoại, màn hình đã xuất hiện một tin nhắn. Nhìn tên người gửi, anh hí hóp đôi mắt, bước chân dừng lại.

"Ra ngoài quay hình quảng cáo một tuần, hẹn gặp lại." Kiều Tịnh gửi đến một tin nhắn rất ngắn gọn, thể hiện sự nghiêm túc.

Thẩm Luân nhíu mày, thực sự khó có thể đem sự nghiêm túc gần như mang chút khẩu khí của nữ cường nhân đặt lên hình tượng ngoan ngoãn và tràn đầy tinh thần phấn chấn của Kiều Tịnh.

Cô nhắn tin không dùng ký hiệu gì sao? Không phải hiện nay giới trẻ luôn thích dùng ký hiệu khi nhắn tin à.

"Vương Hiểu, cậu cho người tìm hiểu một chút quảng cáo lần này của thương hiệu nước hoa CH sẽ quay ở đâu."

Vương Hiểu còn cho rằng ông chủ muốn chỉ thị mình đi làm việc liên quan đến vấn đề cuộc họp vừa rồi, không ngờ đến lại là công việc liên quan đến thương hiệu CH, việc đầu tiên là anh ta ngăn người, sau đó còn cảm nhận được ánh mắt hình viên đạn lạnh như của ông chủ, anh ta lập tức gạt đầu." Vâng ạ, tôi đi điều tra ngay đây."

Buổi trưa Kiều Tịnh cùng Điều Điều đến nơi quay hình, đó là một thị trấn nhỏ ở phía Nam. Khác hẳn với những thị trấn khác có nhiều danh lam thắng cảnh để du lịch, trấn Thánh Vương có vẻ hoang vắng và thần bí hơn.

Một con sông dài yên ắng vây quanh thị trấn nhỏ cổ xưa, trong trấn có rất ít khách du lịch, dường như tất cả đều là người dân địa phương.

Bởi vì tổ sản xuất làm công tác bảo mật rất tốt, cho nên truyền thông cùng người ngoài giới không ai biết tin tức bọn họ đến đây quay quảng cáo, bên trong trấn nhỏ người đến đây vây xem căn bản không có fan hâm mộ.

Trần Kiều và Ninh Nhân Nhã lần lượt ngồi xe chạy vào trong trấn. Ninh Nhân Nhã còn oán giận vài câu với cái thời tiết oi bức của cái trấn nhỏ của Giang Nam này, Trần Kiều cũng không mấy hài lòng với hoàn cảnh ở nơi đây.

Nguyên thân Kiều Tịnh lớn lên ở một thị trấn nhỏ phía Nam, cô thích ứng được với hoàn cảnh ở đây, cho nên không tỏ vẻ hay oán giận gì cả.

Địa điểm ghi hình là một rừng trúc ở trên núi, khi đoàn ghi hình đi vào trong trấn, liền tìm một khách sạn để nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày mai sẽ lên núi ghi hình.

Buổi tối, Kiều Tịnh gọi video call trò chuyện với bà ngoại, bà lại hỏi việc đêm đó người đàn ông xuất hiện ở cửa nhà là ai.

"Bà à, anh ta là nhân viên trong công ty của con, là người đại diện bảo anh ta đem đồ đến cho con, không phải như bà nghĩ đâu."

Lời nói của Kiều Tịnh rất chung chung, thứ nhất cô không nhắc đến Thẩm Luân, thứ hai cũng không phủ nhận điều gì. Cho nên hệ thống không thể trách tội cô.

Bà ngoại nghe xong lời này, trong mắt có chút thất vọng. Kiều Tịnh đỡ khóc đỡ cười, bà ngoại trông mong cô mau tìm được bạn trai để kết hôn như vậy sao?

Trò chuyện một lúc, Kiều Tịnh xem đồng hồ nhìn thấy thời gian đã không còn sớm nữa, liền khuyên bà ngoại nghỉ ngơi, cô cũng muốn ngủ một giấc để giữ gìn nhan sắc, đồng thời phải chuẩn bị tinh thần tốt cho lần ghi hình ngày mai.

—————//—//—————

* Editor: Anh Thẩm! Anh cứ việc tỏ ra cao cao tại thượng đi đợi lúc bị hành đùng trách sao xui ☐☐

Bạn đang đọc truyện *Ánh Trăng Sáng Thay Thế Của Nam Chính Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bị thương

Edit: Tiểu Mân Thầu

"Cảnh một, Action!"

Sáng sớm trong rừng trúc, lửa trại đã tắt. Những nam thanh nữ tú vào rừng hái sơn quả, chơi rượt bắt nhộn nhịp, con gió nhẹ thổi qua làn váy, phong cảnh vô cùng kỳ ảo.

Trang phục trong lúc quay hình không giống nhau, dường như biểu tình của Trần Kiều và Ninh Nhân Nhã không thể hiện ra vẻ nghiêm túc nào, mà thay vào đó chính là vẻ mặt thuần khiết, tràn ngập hơi thở của người phương Đông.

Trong quá trình quay hình, đạo diễn đã bốn lần hô ngừng. Đạo diễn yêu cầu rất cao về phần diễn xuất, Ninh Nhân Nhã không cần nói tới, trong một năm qua cô ta đã đóng hai bộ phim cổ trang, cho nên kỹ thuật diễn xuất cũng được mài dũa phần nào.

Tuy rằng Trần Kiều cũng không tham gia nhiều tác phẩm, nhưng rất ham học hỏi, hơn nữa nhan sắc cùng kỹ thuật diễn xuất cũng khá tốt, vì vậy lúc bị hô ngừng lại, trên mặt hai người có

chút không vui.

Bởi vì cách nhìn của đạo diễn người nước ngoài có chút bất đồng, thời điểm quay hình vẫn cảm thấy không ổn, cảnh quay thứ nhất phải quay lại không dưới mười lần, mới được duyệt qua.

Ninh Nhân Nhã và Trần Kiều không chịu được cái nóng oi bức trong núi, sau khi quay xong liền gấp rút quay trở về xe bảo mẫu.

Đa số cảnh quay của Kiều Tịnh đều quay vào ban đêm, cô có một cảnh quay dưới mưa, thời tiết trong núi không những thay đổi, đạo diễn vì muốn cảnh quay đạt hiệu quả, muốn thuận theo tự nhiên, kết quả là cảnh quay mưa trong rừng núi phải đợi đến ba ngày.

Cuối cùng ngày thứ tư, cũng có một cơn mưa phùn rơi xuống, mưa bụi mỏng lung, đạo diễn cảm thấy đã đến thời điểm, liền bảo nhân viên công tác gọi Kiều Tịnh, chuẩn bị quay hình.

Trần Kiều đã quay xong phân cảnh của mình nên đã thông báo một tiếng, sau đó ngồi xe rời đi.

Trong lều che, chỉ còn Ninh Nhân Nhã ở lại, cô ta muốn đi xem hiện trường quay.

"Nhân Nhã, cô ta chỉ là một thần tượng nhỏ tuyến ba, em cần gì chú ý cô ta như vậy?" Người đại diện của Ninh Nhân Nhã là một người đàn ông trung niên, khuôn mặt được trang điểm tí mĩ, anh ta bước xuống từ xe bảo mẫu, đứng ở bên ngoài lều lên tiếng.

Nếu không phải vì Ninh Nhân Nhã một mực muốn ở lại, bọn họ sớm đã đi về Đé Đô, nghỉ ngơi ở khách sạn lớn, cần gì phải chịu tội trong rừng núi hoang vu này?

Ninh Nhân Nhã không trả lời người đại diện, bởi vì đạo diễn đã hô bắt đầu quay hình. Thời gian cấp bách, đạo diễn không ngừng dặn dò Kiều Tịnh cố gắng quay tốt phân cảnh đầu tiên.

Cảnh quay này cũng khá đơn giản, chỉ quay cảnh Kiều Tịnh lên núi tìm kiếm bóng dáng người đàn ông kia, một cảnh quay leo núi ngắn ngủi, Kiều Tịnh phải dầm mưa quay ba lần mới qua.

Trợ lý Diêu Diêu đem bình giữ ấm đưa cho Kiều Tịnh, dùng máy sấy sấy khô tóc cho cô.

"Cũng may đã được duyệt qua, nếu không cứ quay đi quay lại, không bị cảm lạnh mới là lạ."

Kiều Tịnh uống một ngụm nước ấm, vận nắp bình lại: "Nào có chuyện tốt như vậy, trở về phải uống thuốc cảm phòng ngừa thôi."

Diêu Diêu nhỏ giọng oán giận một chút, nhìn thấy Kiều Tịnh đang nhắm mắt nghỉ ngơi, cô ấy không nói thêm điều gì nữa.

Con mưa đến nhanh mà đi cũng nhanh, chân trời xuất hiện một mảng đỏ rực như lửa. Đạo diễn cảm thán phong cảnh trong núi thật đẹp, lại dùng máy quay quay lại cảnh này, biết đâu trong lúc cắt ghép tổ hậu kỳ có thể dùng đến.

Kiều Tịnh vừa mới sấy khô tóc, đã bị đạo diễn gọi đi quay cảnh mưa.

Đạo diễn cùng tổ quay hình đã vào vị trí, hô một tiếng Action ý bảo Kiều Tịnh có thể bắt đầu. Ánh lửa được đốt lên, Kiều Tịnh mặc một bộ cổ trang đen, thân ảnh được ánh sáng của đóm lửa ánh vào lúc sáng lúc tối.

Dưới sự hướng dẫn của cô giáo vũ đạo Phí Thiển, Kiều Tịnh đã nhớ nằm lòng, trong một khoảng thời gian chăm chỉ luyện tập, hiện giờ đứng trước máy quay cũng không còn cảm thấy khấn trương, nhưng nhân viên công tác lại dọn dẹp hiện trường không cẩn thận, trên mặt đất vẫn còn một số đá vụn, Kiều Tịnh không ngờ lại giẫm phải, nhưng vẫn phải cố cắn răng chịu đựng để quay tiếp.

Phong cảnh trong rừng dần trở nên âm đạm, chỉ có ánh lửa trại giống như một tinh linh nhỏ đang nhảy múa.

Máy quay tập trung vào bóng dáng của Kiều Tịnh, trong màn hình, cô đưa lưng về phía máy quay, điệu múa chứa đựng sự bi thương nhưng lại vô cùng uyển chuyển, quả thực rất khác so với lần đầu tiên múa ở studio, đạo diễn xem đến mê mẩn, chăm chú quan sát động tác múa đang đi đến cao trào của cô.

Mười phút ngắn ngủi trôi qua, dường như người xem có thể cảm nhận được tình yêu nồng cháy mà không được hồi đáp của một người thiếu nữ.

Trước khi kết thúc, Kiều Tịnh nghiêng đầu, lộ ra nửa gương mặt hoàn mỹ, động tác trở nên khấn trương múa một bước cuối cùng này.

Phía sau ánh lửa, thân ảnh của cô dần dần xuất hiện rõ trước mặt người xem, đôi mắt thâm thúy nhẹ nhàng nâng lên, trong đôi mắt hiện ra một đốm lửa nhỏ, khoé môi hơi cong lên.

Vừa mị hoặc lại vừa huyền bí, cô giống như một thiên thần phương Đông huyền bí ẩn chứa một sự nguy hiểm từ trong bóng đêm bước ra, vừa thanh thuần lại ẩn chứa sự bí hiểm.

"Tuyệt vời!"

Đạo diễn kích động đứng lên, sau khi quay xong cảnh này, tổ hậu kỳ sẽ đem những đoạn phim đó chỉnh sửa lại.

Qua nhiều ngày khấn trương, cuối cùng cũng đã quay hình xong. Kiều Tịnh từ mặt đất đứng lên, miệng khẽ rên một tiếng. Diêu Diêu vội chạy đến đỡ cô, vén làn váy cô lên đến đầu gối, vừa vén lên liền nhìn thấy, nơi lòng bàn chân cô đã bị những viên đá nhỏ làm rách da, không chảy nhiều máu, nhưng miệng vết thương nằm ở lòng bàn chân chỉ cần đi hai bước đã đau thấu tâm can.

Đạo diễn cùng tổ quay hình vẫn còn trong trạng thái vui mừng không ngừng khen ngợi nhau, không ai chú ý đến vết thương trên chân Kiều Tịnh.

Ninh Nhân Nhã khẽ nhíu mày, ánh mắt sáng lên, xoay người đi đến xe bảo mẫu.

"Chúng ta đi thôi."

"Tất nhiên là phải đi, quay hình xong rồi mà. Nhân Nhã, em nói xem, rốt cuộc em muốn làm gì?" Người đại diện đi theo Ninh Nhân Nhã bước lên xe.

Trên đường núi, xuất hiện hai bóng người. Vương Hiểu cầm dù che cho Thẩm Luân, xung quanh tối đen như mực, may mắn là chỉ cần tiến lên hai bước đã có thể nhìn thấy đoàn làm phim ở phía trước, ánh sáng cũng đủ dùng. Cho dù đứng thật xa cũng có thể nhìn thấy Kiều Tịnh bước đi khập khiễng tiến về phía này.

"Thẩm Luân?"

Một thân Tây trang màu xanh đậm, tóc cắt cao, lộ ra đường nét nam tính trên gương mặt, anh đột ngột xuất hiện trên đường núi, trong nháy mắt Kiều Tịnh như mất hồn.

Suy nghĩ một lúc, cô nhủ mày cần nhắc, Thẩm Luân cảm thấy sự bồi thường cho cô chưa đủ, cho nên mới đến đây thăm cô sao?

Thật cảm động với một một bạn trai quốc bảo như vậy. Nếu không phải cô xuyên vào đây, chắc có lẽ cô đã tin rồi!

"Anh đi công tác ngang qua đây, trợ lý nói em quay hình quảng cáo ở chỗ này, thuận đường đón em trở về thôi. Chân em bị thương à?"

Thẩm Luân nhủ mày, tiến lại gần, anh nhìn thấy vết máu. Trong nháy mắt, Thẩm Luân bế Kiều Tịnh lên, nhanh chân đi đến cái ghế đặt cạnh thềm đá, cách chiếc xe không xa.

Vốn dĩ theo kế hoạch Thẩm Luân phải ngồi máy bay tư nhân trở về, nhưng vì Kiều Tịnh bị thương, cho nên hiện giờ chuyện xử lý vết thương của cô là quan trọng nhất. Thẩm Luân nhìn miệng vết thương, không nặng lắm, anh có thể tự mình xử lý.

"Vương Hiểu, anh đi mua thuốc trị vết thương ngoài da giúp tôi." Giọng nói ôn hoà vang lên.

Vương Hiểu gật đầu, nhanh chóng đi tìm hiệu thuốc, tuy rằng anh ta không rành đường ở thị trấn Vương này, nhưng thị trấn lại nhiều người như vậy, tuy tiện hỏi thăm một chút không đến mười phút đã có thể mua thuốc đem về.

"Chị Kiều Tịnh?" Diêu Diêu đứng ở ngoài xe, chần chừ nhìn Thẩm Luân.

Người đàn ông này khí chất thật là cường đại, cho dù Diêu Diêu đứng khá xa, nhưng tay chân không khỏi cảm thấy có chút áp bách.

Đường như Thẩm Luân giống một tên biến thái dùng bàn tay vuốt ve bàn chân của Kiều Tịnh.

Ánh mắt cô phức tạp nhìn thoáng qua sườn mặt nghiêm túc của Thẩm Luân rồi dừng lại, quả thực ánh mắt của anh giống như vừa cảnh cáo lại vừa nghiêm túc vậy.

Vị này tự mình đến đây đón cô, cô không thể tìm cách khước từ, như vậy giống như đánh vào mặt anh một cái tát, làm anh tức giận không phải là một hành động sáng suốt, hơn nữa...

Kiều Tịnh nhìn thấy trong đôi mắt anh hiện lên bàn chân nhỏ nhắn của mình, còn chất chứa sự nguy hiểm. Cô nhấp môi, ngừng đầu nói: "Diêu Diêu, em lên xe trước đi, chị không sao."

Diêu Diêu lập tức mỉm cười nói: "Vâng, em biết mà, anh ta là bạn trai của chị à? Được rồi! Em sẽ không quấy rầy bọn chị nữa!" Tiểu nha đầu vừa nói xong liền rời đi, vội đi thật xa.

Kiều Tịnh: "...."

Này này chờ một chút!!

Diêu Diêu em nghe chị giải thích đã!

Không cần phải giải thích, trên thực tế hiện giờ cô chính là bạn gái đương nhiệm của Thẩm Luân kia mà.

Thẩm Luân đột nhiên lên tiếng: "Nhất định phải dẫn thân vào con đường diễn viên này sao, chỉ cần em muốn, cũng có thể trở thành một ca sĩ bình thường hay là một cô giáo dạy vũ đạo, như vậy cuộc sống không phải càng tự do tự tại hơn sao?"

Anh ngừng đầu, đôi mắt đen nhánh phản chiếu ánh đèn bên ngoài, có chút lấp lánh. Trong nháy mắt, Kiều Tịnh nhìn ra được trong đôi mắt anh có sự nghiêm túc.

Anh không phải có ý trêu cười cô, nhưng thực sự anh muốn cô suy nghĩ lại.

Cô dôi mắt, khẽ cắn môi, nhẹ giọng nói: "Không muốn, em muốn làm một diễn viên."

Lời nói này một nửa là thật một nửa là giả. Phải đi đúng cốt truyện, nhất định cô phải sống trong giới giải trí đầy phức tạp này, còn về phương diện khác, cô có ký ức của nguyên thân, cho nên cô đã dần dần tiếp nhận việc phải trở thành một diễn viên, cô cũng bắt đầu suy tính cho con đường tương lai của mình.

Thẩm Luân không hiểu được việc này, rõ ràng anh nói vậy cũng chỉ vì thân phận và cảm tình với cô, nhưng thực sự anh tạo cho người khác cảm giác áp bách không ai sánh bằng.

Nhưng mà cô chỉ là thể thân của Ôn Thư, chờ nữ chính trở về, chẳng phải anh sẽ không còn để ý việc sống chết của cô nữa sao?

Kiều Tịnh đã đọc qua cốt truyện, cô có thể lý giải được hành động hiện giờ của Thẩm Luân là gì, anh thể hiện ra bên ngoài sự thân thiện và chăm sóc, chẳng qua vì trong lòng anh cảm thấy chột dạ, cho nên mới hành động như vậy mà thôi.

Anh là một nhà đầu tư, mà nhà đầu tư coi trọng nhất chính là lợi ích, anh làm mọi chuyện chỉ vì trong tương lai khi anh vứt bỏ cô, trong lòng sẽ nhẹ nhàng hơn.

Cái loại cảm giác đó, giống như khi mình đi trên đường vô tình nhặt được một con cừu đi lạc, nuôi dưỡng nó mấy năm, sau đó sẽ vứt nó đi, hoàn toàn không cần nghĩ đến cảm giác của con cừu đi lạc ấy là gì.

Kiều Tịnh không biết phải dùng từ nào để diễn tả con người của Thẩm Luân nữa, ngoài hai chữ cặn bã.

Bất quá cô cũng không phải dạng người tốt đẹp gì, hiện giờ cô vẫn muốn lợi dụng sự áy náy của Thẩm Luân, giúp cho sự nghiệp của cô tiến lên một độ cao nhất định. Nếu không, cô sẽ cảm thấy không thoải mái, có lẽ nguyên thân chết đi cũng không thể nhắm mắt.

Cô đã xuyên vào đây, vì sao không biết nắm chắc tất cả các tài nguyên để làm cho con đường tương lai của mình trở nên tốt đẹp hơn.

Quả thực, nếu không có tình yêu, cô còn có sự nghiệp, còn hơn không có gì cả, như vậy thực sự mới đáng buồn, chẳng lẽ lại để tay không mà rời đi à!

Kiều Tịnh nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt thành ghế. Vương Hiểu đã mua thuốc trở về, Thẩm Luân đang rửa sạch miệng vết thương cho cô, thoa thuốc, toàn bộ quá trình cô không kêu đau một tiếng, vì vậy Thẩm Luân có chút kính ngạc nhìn cô vài lần.

Thực sự Kiều Tịnh vẫn cảm thấy đau, nhưng vẫn trong phạm vi chịu đựng được, nhưng cô cảm thấy có chút mệt mỏi, chờ Thẩm Luân băng bó vết thương cho mình xong, cô liền nói lời cảm ơn, sau đó thu chân về, xoay người đưa lưng về phía anh, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bên này, Ninh Nhân Nhã ngồi xe suốt đêm đi đến khách sạn nằm ở thành phố bên cạnh. Đứng ở cửa sổ, chờ đầu dây bên kia bắt điện thoại, Ninh Nhân Nhã cười nói: "Đạo diễn Vương, là em Ninh Nhân Nhã. Cho em hỏi một chút về bộ phim [Thịnh Đường] kia, cái nhân vật lần trước đạo diễn đề cập với em đã tìm được người thích hợp chưa, nếu chưa em có

thể đề cử một người cho đạo diễn."

Người đại diện vừa đi vào, liền nghe thấy vị tổ tông này đang muốn đề cử một người khác tham gia đóng phim.

Chờ Ninh Nhân Nhã cúp điện thoại, người đại diện vội nói: "Ninh đại tiểu thư, hiện giờ còn thời gian suy nghĩ cho người khác nữa à, bộ phim điện ảnh của em cuối tuần này bắt đầu khai máy, em còn có nhiều thời gian rảnh rồi lo lắng chuyện người khác như vậy sao."

Ninh Nhân Nhã buông điện thoại, cười nói: "Em cảm thấy cô ta rất khá, nói không chừng tương lai sẽ nổi tiếng, trước tiên cứ tạo mối quan hệ tốt, đây chính là đạo lý sinh tồn mà, anh còn không hiểu sao? Nếu cô ta không thể thông qua vòng thử vai, cũng đâu có ảnh hưởng gì đến em."

-----//-----

* Editor: Anh Thẩm đang dần dần bắt đầu có cảm tình với Tịnh Tịnh rồi □□

* Lịch đăng truyện: có thể hiện giờ sẽ 1 tuần 1 chương hoặc 2 chương, hiện giờ mình rất bận nên không có thời gian làm nhiều. Qua Tết sẽ tăng năng suất hơn, để hoàn bộ này sớm nhất có thể.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Trăng Sáng Thay Thế Của Nam Chính Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 10: Chơi gameshow

Edit: Tiểu Mân Thầu

Kiều Tịnh trở lại Ma Đô, báo tin chân bị thương cho Hoàng tỷ biết, trong điện thoại, ngữ khí của Hoàng tỷ khá cương nghị nói: "Kiều Tịnh, em không thể không đến công ty. Công ty vừa giao một tài nguyên game show cho nhóm nhạc."

"Là chương trình khá hot hiện nay [Tôi bắt bạn phải nói], tuy rằng chỉ là một chương trình trên mạng, nhưng mà tổ sản xuất còn có sự hậu thuẫn, chỉ mời những nghệ sĩ đang nổi tiếng, số lượng xem trên mạng cũng khá tốt, mức độ nổi tiếng thường xuyên đuổi kịp các chương trình khác, thậm chí còn bỏ xa một khoảng. Kịch bản của chương trình buổi chiều chị sẽ bảo người đưa đến cho em, em cần thận xem xét một chút, hai ngày sau tham gia chương trình em đừng kéo chân đoàn đội của chúng ta nghe chưa."

Hoàng tỷ nói xong, nhanh chóng cúp điện thoại. Sắc mặt Kiều Tịnh nhàn nhạt, mắt nhìn vào màn hình, theo sau tùy tiện ném điện thoại lên bàn.

Buổi chiều, người của công ty đem kịch bản của chương trình [Tôi bắt bạn phải nói] đến. Kiều Tịnh xem một lúc, lại lên mạng tìm kiếm tin tức liên quan về chương trình này.

Chương trình [Tôi bắt bạn phải nói] là chương trình trên mạng được sản xuất vào năm trước, thứ sáu mỗi tuần lúc 8 giờ sẽ phát trực tiếp trên kênh truyền thông của Hoa Quốc, ratings và nhiệt độ nổi tiếng rất khá quan, hoàn toàn có thể xứng với danh hiệu chương trình mạng hot nhất.

Trong chương trình có đủ các loại trò chơi, người dẫn chương trình đặc biệt nổi danh ở trên mạng với biệt danh "Mỹ nữ độc miệng" tên là Chương Di, cô ta sẽ đưa ra những câu hỏi, thường xuyên làm khách mời không trả lời được, cho nên nổi danh là độc miệng.

Hơn nữa còn vô cùng độc miệng, luôn nhắc đến điểm yếu, không có gì không nói được, nhưng khán giả lại thích xem loại chương trình với những tin hot này, cho nên kết quả rất tốt.

Thậm chí tổ sản xuất còn chỉnh sửa hậu kỳ, cắt xén các đoạn của những khách mời trong chương trình đến nỗi bất mãn, nhưng không thể làm gì với tổ sản xuất cả.

Kiều Tịnh tra xong tin tức cần thiết, cuối cùng cũng biết nội dung chương trình [Tôi bắt bạn phải nói] là gì, chính là một chương trình lưu manh. Hơn nữa các nghệ sĩ không có hậu trường vững chắc căn bản không thể trêu chọc vào tổ sản xuất.

Nếu tổ sản xuất đã là dạng khó chơi, như vậy Kiều Tịnh cần phải cẩn thận cảnh giác. Hai ngày sau, các thành viên của nhóm nhạc SJ đi đến nơi ghi hình chương trình [Tôi bắt bạn phải nói]. Bởi vì các khách mời đều đã được xem trước nội dung, cho nên cũng hiểu rõ chương trình sẽ nói đến vấn đề gì.

Trong lần ghi hình này, không chỉ có nhóm nhạc nữ SJ, theo như lời Hoàng tỷ nói, còn có hai nghệ sĩ nổi tiếng khác nữa.

Tùng Vũ Khê cùng những người khác đều đang đoán xem hai vị khách mời trong chương trình là thần thánh phương nào, Kiều Tịnh ngồi ở một góc đọc kịch bản, tuy rằng những phân đoạn cô phải nói đã ghi nhớ trong đầu, nhưng nếu không xem lại sợ rằng sẽ quên mất.

Tiểu Hữu đi đến, khẽ cười nói: "Kiều Tịnh, chúc mừng em nha. Nghe nói em được chọn quay hình quảng cáo cho thương hiệu nước hoa CH."

Kiều Tịnh có chút ngẩn ngơ. Việc cô đi quay hình quảng cáo đám Tùng Vũ Khê cũng biết, nhưng cụ thể quay cho thương hiệu nào thì không rõ, nhưng Tiểu Hữu một câu liền nói toạc ra, xem ra có người đã nói cho cô ta biết.

Đôi mắt Kiều Tịnh khẽ chớp, ôn nhu nói: "Thực xin lỗi, lần quảng cáo này thương hiệu CH không muốn để người khác biết, cho nên không thể nói với các chị."

Tiểu Hữu tỏ vẻ thông cảm, vỗ vai Kiều Tịnh: "Không sao đâu, chị có một người bạn thân trong công ty có mối quan hệ rất tốt với cấp trên, chính cô ấy nói cho chị biết, cố lên nha, chị đi trước đây."

Kiều Tịnh thu hồi tầm mắt, cúi đầu, không muốn đọc tiếp kịch bản. Trong lòng cô rục rịch, bỗng nhiên nhớ đến việc trước khi thu hình, Hoàng tỷ đã chuẩn bị cho mỗi người các cô một bộ trang phục. Nhưng mà, tạo hình của nguyên thân trong nhóm nhạc nữ SJ là theo phong cách thực nữ.

Chỉ là hôm nay khi đi thu hình, Hoàng tỷ lại chuẩn bị cho cô trang phục màu tối, áo thiên hướng phong cách Punk, váy công chúa bông bênh, tạo hình mới mẻ độc đáo mà xinh đẹp, thực sự khác một trời một vực với phong cách trước kia.

Tạo hình của nghệ sĩ thường xuyên thay đổi, điểm này cũng không có vấn đề gì, nhưng Kiều Tịnh cảm thấy dường như mất thẩm mỹ của Hoàng tỷ có điểm không thích hợp.

Cô bình tâm lại, mặc kệ như thế nào, chỉ cần lúc quay hình cô chú ý một chút là được.

Lúc này, có khách mời từ ngoài cửa bước vào, người đi đầu chính là cậu thiếu niên đang nổi tiếng hiện nay, đáng người khá gầy, khuôn mặt đáng yêu, lúc cười lên hai má còn xuất hiện hai lúm đồng tiền, được gọi là "Em trai quốc dân" tên Tần Hạo.

Ngay cả người đi phía sau, lúc anh ta tiến vào, liền khiến nhóm nhạc nữ SJ cùng nhân viên công tác ở hậu trường, đặc biệt là những nhân viên nữ phải gào thét chói tai.

"A! Khương Văn Bản em là fan của anh!"

"Tổ sản xuất vậy mà có thể mời được Khương Văn Bản, đạo gần đây anh ta rất nổi tiếng."

Tùng Vũ Khê tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc, thấp giọng nói với cô bé đứng bên cạnh mình. Chỉ cần Khương Văn Bản xuất hiện ở đây, ít nhất mọi người cũng biết rõ, chương trình kỳ này tuyệt đối sẽ rất hot.

Khương Văn Bản chính là nghệ sĩ được nam nữ già trẻ yêu thích nhất ở Hoa Quốc, về phương diện sáng tác nhạc anh ta rất có tài năng, khi mới debut, anh ta đã tự mình sáng tác các ca khúc trong album đầu tay của mình, còn đạt được danh hiệu nhà sản xuất âm nhạc xuất sắc nhất.

Tiểu thiên tài với tiền đồ âm nhạc vô lượng, nói tóm lại Khương Văn Bản chính là loại người này. Kiều Tĩnh không giống những người khác, dường như muốn từ ghế số pha đứng nhảy dựng lên, cô mau chóng thu hồi ánh mắt, tiếp tục chuyển chú độc kịch bản.

Khương Văn Bản rất lễ phép chào hỏi các nghệ sĩ khác, sau đó ngồi xuống một góc xem điện thoại. Trong lúc đó, Tùng Vũ Khê tự xưng là em gái nuôi của Khương Văn Bản, liền chủ động đến tìm Khương Văn Bản nói chuyện phiếm.

Phong cách của Khương Văn Bản là dạng đẹp trai lạnh lùng, trong ánh mắt anh ta chứa đựng sự lạnh nhạt, không muốn nói chuyện cùng ai, có thể dựa vào cách chọn chỗ ngồi của anh ta mà nhìn ra được.

Tùng Vũ Khê bị cửa đập vào mặt đó là điều không thể nghĩ ngờ, Khương Văn Bản chỉ mãi cúi đầu chơi game, để Tùng Vũ Khê hậm hực quay lại chỗ ngồi.

Sau năm phút, nhân viên tổ công tác mời các khách mời ngồi vào vị trí, tiến hành giai đoạn phát sóng, các nghệ sĩ tự tìm đến vị trí của mình. Người dẫn chương trình Chương Di xuất hiện, ánh đèn chiếu đến sân khấu, đạo diễn ngồi bên ngoài ý bảo người dẫn chương trình có thể bắt đầu chương trình.

Máy quay di chuyển đến chỗ người dẫn chương trình, Chương Di nở một nụ cười tràn đầy mị lực và giáo hoạt.

"Chào mọi người, hoan nghênh đã xem chương trình [Tôi bắt bạn phải nói] kỳ này, tôi là người dẫn chương trình, tiểu độc miệng Chương Di mà các bạn yêu thích nhất", cô gái dẫn chương trình trẻ tuổi xinh đẹp quay về phía máy quay đọc lời tự giới thiệu.

Trên mạng cũng có chút thông tin về cô ta, nói cô ta "Độc miệng" quả thực không phải lời ca ngợi, nhưng cô ta lại khá to gan khi nói những lời nói châm chọc với những khách mời trong chương trình của mình, nào biết nhân nhượng là gì, bất quá cô ta có khả năng giáo tiếp tốt, cho nên rất thích hợp với những chương trình giải trí này.

Khán giả trong trường quay nhiệt liệt hoan nghênh. Những khán giả ở đây, ngoại trừ là fan của các khách mời, đa số đều là thủy quân do tổ sản xuất mời đến, bọn họ có vai trò không nhỏ trong việc tạo hiệu ứng cho chương trình.

"Những vị khách mời ở đây, có lẽ mọi người đều đã quá quen thuộc, tôi sẽ giới thiệu một lần nữa. Xin mọi người cho một tràng pháo tay cho Tiểu thiên vương tình ca Khương Văn Bản của chúng ta."

Sau lời giới thiệu của người dẫn chương trình là những tiếng thét chói tai khá khoa trương, trong trường quay các fan sôi trào.

"A! Khương Văn Bản!"

"Văn Bản! Văn Bản! Văn gia đoàn của chúng em mãi mãi yêu anh!"

Khương Văn Bản cầm lấy microphone đứng trước máy quay chào hỏi với những khán giả trong trường quay, anh ta cao lớn đẹp trai, hơn nữa lại là tiểu thiên vương hát tình ca nổi tiếng, để anh ta mở màn, trường quay lập tức náo nhiệt hơn hẳn.

"Văn Bản, chúng tôi được biết trong vòng sáu tháng tới cậu sẽ phát hành album mới, có thể tiết lộ một chút không, thông tin về album lần này?" Người dẫn chương trình cười hỏi.

Kiều Tĩnh chú ý đến vấn đề mà Chương Di hỏi Khương Văn Bản, không giống những câu hỏi độc miệng của cô ta trong những kỳ trước, là vì chuyện gì, tại sao lại không hỏi những câu công kích nữa.

Khương Văn Bản ngại ngùng mỉm cười, nói: "Cũng không thông tin gì, album lần này là do tôi có linh cảm trong chuyến đi lưu diễn, toàn bộ đều do một mình tôi sáng tác, cho nên không thể tiết lộ nhiều, chờ album phát hành, mong rằng sẽ không làm mọi người thất vọng."

Người dẫn chương trình giới thiệu Khương Văn Bản xong, kế tiếp chính là Tần Hạo cùng nhóm nhạc SJ. Kiều Tĩnh hoàn toàn trả lời dựa theo kịch bản, Chương Di cũng không hỏi những câu hỏi đặc biệt khó trả lời nhắm vào Kiều Tĩnh.

Khán giả có mặt dưới sân khấu nhiệt liệt yêu cầu, Khương Văn Bản cùng trường nhóm Tiểu Hữu của nhóm nhạc nữ SJ song ca một bài tình ca, sau đó khán giả trong trường quay bùng nổ lần thứ hai.

Chờ hai người hát xong, Chương Di bỗng nhiên nhìn về phía Kiều Tĩnh, cười nói: "Hôm nay Kiều Tĩnh thật yên lặng nha, tôi nhớ rõ cô từng nói rất thích chương trình này. Nào, nhìn xem, trang phục hôm nay của cô có chút quen mắt nha."

Chương Di khoa trương há to miệng, nhìn khán giả trong trường quay, nói: "Trời ạ, mọi người nhìn xem, trang phục của cô ấy cùng Văn Bản thoát nhìn khá giống trang phục tình nhân có đúng không?"

"Giống lắm!"

"Không giống nha! Cút đi! Đừng dùng Văn Bản nhà chúng tôi để tăng độ nổi tiếng?!"

Khán giả trong trường quay chia thành hai nhóm đối lập, những người nói Kiều Tĩnh ăn mặc giống, căn bản không phải là fan của cô, đều là thủy quân do tổ sản xuất an bài.

Chương Di nói: "Woa, hai người ăn mặc rất giống nhau nha. Văn Bản, tôi còn nhớ cậu từng nói trong chương trình về mẫu bạn gái lý tưởng, tôi nhớ không sai, lúc ấy cậu nói chỉ cần lớn xinh đẹp là được. Trời ạ, cậu cảm thấy Kiều Tĩnh lớn lên có xinh đẹp không?"

Khi hỏi vấn đề này, chỉ thiếu việc hỏi trực tiếp Khương Văn Bản có cảm thấy Kiều Tịnh thích hợp làm bạn gái mình hay không?

Về mặt Khương Văn Bản xấu hổ. Kiều Tịnh đột nhiên tỉnh ngộ, ánh mắt cô trở nên lạnh lùng.

Bởi vì chương trình được phát sóng trực tiếp trên mạng, sau khi đoạn này được phát lên, trên trang mạng W liền xuất hiện # Kiều Tịnh không biết xấu hổ# tiêu đề này được cư dân mạng tìm kiếm càng ngày càng nhiều, không đến mười phút, tiêu đề này đã bị đẩy lên hot search đứng vị trí 50.

Vì vậy bọn họ không ngừng nói Kiều Tịnh cố tình cợt nhả, tuy có nhan sắc nhưng tài năng không có, không xứng làm thành viên của nhóm nhạc SJ, những đề tài này xuất hiện càng nhiều trên trang mạng W.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Trăng Sáng Thay Thế Của Nam Chính Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Công kích

Edit: Tiểu Mân Thầu

Trước mắt, Kiều Tịnh không biết mình đã lên hot search trên mạng W, lúc này Chương Di lại nhắm đến cô: " Từ đó đến nay trang phục của Khương Văn Bản đều theo phong cách Punk, nhìn qua chính là một chàng trai đẹp trai lạnh lùng. Kiều Tịnh, hôm nay cô cũng bắt chước theo phong cách của cậu ta à, nhưng mà tổ sản xuất không hề tiết lộ danh sách khách mời. Ai nha, Kiều Tịnh cũng có khuôn mặt nhỏ nhắn, quả thực, giá trị nhan sắc khá cao. Có thể đứng trước các fans cả nước, hỏi cô một vấn đề không, cô là khán giả trung thành của Khương Văn Bản à?"

Trên mặt Chương Di mang thần sắc ôn hoà, lời nói dịu dàng, còn có mang theo ý cười. Vấn đề này liên quan đến vấn đề trước đó, nếu trả lời không tốt, có lẽ sẽ rơi vào bẫy của Chương Di và tổ sản xuất.

Nếu Kiều Tịnh dứt khoát thừa nhận mình là khán giả trung thành, chắc chắn lúc này các fans của Khương Văn Bản sẽ mắng cô trên mạng W.

Nhưng mà, nếu cô phủ nhận, không chừng các fans còn mắng ác liệt hơn. Chi sợ sau khi chương trình phát sóng, những lời như là tự đại, ngạo mạn sẽ vô duyên vô cớ dán lên người cô.

Sau khi Khương Văn Bản nổi tiếng, số lượng fans rất đông, phần lớn đều là phái nữ, ngày thường Khương Văn Bản có dính tin đồn với một nghệ sĩ nữ, đám fans cuồng điên đi đến trang W của nữ nghệ sĩ đó mà mắng chửi người ta, khu bình luận với những lời nói khó nghe, đã có lần một nữ nghệ sĩ tuyên hai phải tắt chức năng bình luận đến tận hơn nửa năm.

Sau khi Kiều Tịnh bị người dẫn chương trình Chương Di nhắm vào, cô lập tức có một dự cảm không tốt, chị sợ rằng hiện giờ trên trang mạng W đám fans của Khương Văn Bản đã bắt đầu mắng chửi cô.

Trên thực tế tình huống còn nghiêm trọng hơn so với cô dự đoán. Sau khi đám fans cuồng đăng tiêu đề # Kiều Tịnh không biết xấu hổ#, fans của Kiều Tịnh cũng bắt đầu phản kích, fans của hai nhà tranh cãi kịch liệt, lưu lượng tăng nhanh, trực tiếp đẩy hot search này lên cao.

Chương trình chỉ mới phát sóng được nửa tiếng, trong chương trình Kiều Tịnh bị Chương Di đặt câu hỏi, cô bình tĩnh nở một nụ cười tự nhiên, chỉnh lại tai nghe, nhẹ giọng nói: " Trên thực tế, em thực sự thích tiền bối Khương. Chị Chương, chị nhìn xem trang phục của em có chút quen mắt đúng không, quả thực gần đây em đều nghe nhạc của tiền bối Khương, vô cùng thích thú, có lẽ chị Chương đây cũng là thính giả trung thành của tiền bối Khương, em cực kỳ thích ca khúc [Tước sĩ], nếu không phải như vậy làm sao chị có thể cảm thấy em cùng tiền bối Khương ăn mặc khá giống nhau."

" Em vô cùng biết ơn khi tổ sản xuất có thể mời được tiền bối Khương đến làm khách mời, hoá ra em cùng thần tượng của mình chỉ cách nhau có năm bước chân mà thôi."

Kiều Tịnh nói xong, có chút khấn trương hướng về phía trước tiến lên năm bước, vừa vặn đứng đối diện với Khương Văn Bản.

Cô định đặc đưa tay nói: " Tiền bối Khương, hân hạnh gặp mặt anh."

Sắc mặt Kiều Tịnh điềm tĩnh, động tác này, cũng không thể hiện cô đang làm ra vẻ, ngược lại càng thể hiện sự đơn thuần đáng yêu, rất giống với phong cách thanh thuần mà cô được đáp nhận trước đó.

Khương Văn Bản cũng nhìn ra câu hỏi của Chương Di chứa cạm bẫy, cho nên vô cùng bất mãn. Kiều Tịnh ra mặt hoá giải, anh ta vô cùng phối hợp bắt tay chào hỏi.

Kiều Tịnh yên lặng quay về chỗ ngồi của mình. Chương Di cười ha ha một tiếng, tiếp tục hỏi: " Như lời vừa nói, cô thực sự rất thích ca khúc [Tước sĩ], tạo hình lại khá giống, thực khiến cho tôi rất chờ mong trong chương trình này cô có thể biểu diễn khúc đó, cô có thể hát cho chúng tôi nghe một đoạn không?"

Kiều Tịnh hào phóng đáp ứng. Cũng may trước đó khi đi đến trấn Thánh Vương quay quảng cáo, mỗi ngày Diều Diều đều bắt nhạc của Khương Văn Bản, bài cô ấy nghe nhiều nhất chính là bài [Tước sĩ].

Giai điệu của ca khúc khá bắt tai, Kiều Tịnh không phải cố tình học thuộc, nhưng cũng có thể ghi nhớ lời của ca khúc này.

Hơn nữa Chương Di đề nghị cô hát, chính là muốn khảo nghiệm giọng hát của cô, nếu hát không tốt, cô sẽ làm trò cười trước mặt thiên hạ.

Sau đó, Kiều Tịnh từ tốn hát lại ca khúc [Tước sĩ], vốn dĩ cô có thể hát hết cả bài, nhưng Chương Di với biểu tình khoa trương cắt ngang lúc cô hát, cười nhìn về máy quay nói: " Vẫn nên buông tha cho lỗ tai của mọi người thôi."

Không có hy vọng thì không có tổn thương, lúc này Chương Di lại khuyến khích Khương Văn Bản song ca cùng Tiểu Hữu.

Vốn dĩ Khương Văn Bản muốn yêu cầu Kiều Tịnh, nhưng với tình cảnh hiện giờ, chỉ làm cho những fans cuồng thêm kích động tấn công ác liệt cô mà thôi.

Cho nên, Khương Văn Bản vẫn luôn duy trì vẻ trầm mặc, trên mặt cũng không thể hiện sự mất kiên nhẫn nào, chỉ là làm lơ Chương Di và tổ sản xuất.

" Gần đây trên mạng có rất nhiều người quan tâm một vấn đề liên quan đến cô, bọn họ hoài nghi khả năng ca hát cùng vũ đạo của cô, không bằng cô hãy thử đi trên con đường diễn xuất xem sao, dựa vào gương mặt này còn có thể kiếm cơm, đối với việc đó, cô có suy nghĩ gì không?"

Kiều Tịnh nhận lấy microphone, bình tĩnh nói: "Đầu tiên xin cảm ơn mọi người đã quan tâm đến tôi, về việc diễn xuất, tôi sẽ suy nghĩ lại, xin cảm ơn."

Kiều Tịnh trước sau đều mang theo ý cười nhàn nhạt, đối với những câu hỏi châm chọc của Chương Di, cũng sẽ bình tĩnh trả lời không hề đánh mất phong độ.

Hoàng Tỷ đứng bên dưới, nghe nói như thế, không khỏi nhú mày. Người dẫn chương trình không tiếp tục truy vấn Kiều Tịnh nữa, tất nhiên sẽ chuyển đề tài, đặt câu hỏi với "Em trai quốc dân" Tần Hạo.

Cùng lúc đó, trên mạng W tiêu đề # Tiểu Hữu cùng Khương Văn Văn hát tình ca# lặng lẽ chen lên vị trí hot search phía trước. Khác với Kiều Tịnh, các fans của Khương Văn Văn đối với cái hot search này có vẻ càng khoan dung nhiều hơn, cuối cùng sự thật bại ra trước mắt, cho dù Tiểu Hữu có giọng hát như thế nào, về phương diện nhân khí đều cao hơn Kiều Tịnh rất nhiều. Máu chốt, lúc Tiểu Hữu biểu diễn thể hiện sự khiêm tốn và lễ phép.

Bản sủng luôn nhắm vào chim đầu đàn, về phương diện này, Chương Di khi dẫn chương trình luôn khiến Kiều Tịnh không thể chiếm được nhiều ưu thế.

Đồng thời tin tức nói sai về Kiều Tịnh chọt bùng nổ trên hot search, một số người nghi ngờ cách hành xử của chương trình, cùng lúc này fans của Kiều Tịnh lập tức lên tiếng ủng hộ thần tượng của mình.

Chương trình kết thúc, hai thành viên của nhóm nhạc nữ SJ đều được xuất hiện ba lần trên hot search. Không sai, chính là ba lần!

Về hot search đám fans mắng chửi Kiều Tịnh không cần nhắc lại, còn có hot search liên quan về Tiểu Hữu lại đứng vị trí thứ nhất, đám fans của Khương Văn Văn vẫn không ngừng mắng chửi Kiều Tịnh, gián tiếp khiến cho nhân khí của Tiểu Hữu càng tăng lên.

Kiều Tịnh ngồi trong hậu trường uống nước, đôi mắt thoáng nhìn qua, thấy Hoàng tỷ đang cười nói cùng Tiểu Hữu.

Cô hề hững hờ tầm mắt, lợi dụng thành viên trong nhóm để lảng xê, suốt đêm hai thành viên của nhóm nhạc nữ SJ đều lên hot search, lưu lượng của nhóm nhạc SJ vừa mới ra mắt liền bùng nổ một trận, quả thực công ty thật biết tính toán.

Công ty giải trí Hạ Hoa rất biết cách chèn ép người mới, ở trong giới không ai là không biết. Kiều Tịnh có chút lạnh tâm.

Chẳng lẽ bởi vì xuất thân của nguyên thân, không phải là thực tập sinh do công ty bồi dưỡng, cho nên có thể tùy tiện lợi dụng như thế sao?

Giờ phút này, Kiều Tịnh đã cảm nhận được dường như hiện thực luôn đầy áp lực và bất công.

Sau khi chương trình [Tôi bắt bạn phải nói] phát sóng, Kiều Tịnh bị mắng đến thương tích đầy người, tuy rằng ngoài đám fans cuồng không có lý trí của Khương Văn Văn, cũng không thiếu đám thủy quân được công ty mua chuộc bôi đen Kiều Tịnh, tóm lại chính là đem Kiều Tịnh và Tiểu Hữu lần lượt đứng đầu hot search.

Trước cửa công ty giải trí Hạ Hoa, cũng có không ít cư dân mạng đứng đây mắng chửi, muốn gặp Kiều Tịnh.

Trợ lý Điều Điều sợ Kiều Tịnh bị cư dân mạng công kích, liền đến công ty xin nghỉ mấy ngày, Hoàng tỷ cũng đồng ý, đúng lúc Kiều Tịnh cần thời gian để sắp xếp lại con đường sự nghiệp tương lai, lần này bắt đầu bị tổ sản xuất lợi dụng mình để lảng xê cô đã nhìn ra, công ty muốn dồn mọi tài nguyên cho Tiểu Hữu, cô lại vô tri vô giác bị đẩy xuống, không cần nguyên thân tự mình ra tay, đã có người khác thay nguyên thân làm xấu thanh danh rồi.

Trong thành phố Ma Đô phồn hoa, ở một toà nhà cao tầng, nơi góc khuất có hai nhân viên nữ trong công ty đang xem hình trên điện thoại mà thảo luận.

"Quả thực tôi cảm thấy nhan sắc của Kiều Tịnh rất xứng đôi với Khương Văn Văn, không tệ đến mức như trên mạng đã nói."

"Hiện giờ những anh hùng bàn phím ý vào việc mắng chửi trên mạng sẽ không phạm pháp, cho nên không kiêng nể gì mà mắng chửi người khác, vô cùng khó nghe. Trước đó tôi nhìn thấy Kiều Tịnh trong chương trình không có biểu hiện gì, dù sau lần này tôi vẫn sẽ đứng về phía cô ấy, ủng hộ cô ấy."

"Tôi nhìn thấy biểu hiện của cô ấy trong chương trình, bình tĩnh thông dong, tôi thích."

Hai nữ nhân viên thảo luận một lúc, đột nhiên nghe thấy một tiếng ho khan, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy, sợ đến mức lập tức giấu điện thoại ra phía sau, cúi người nói: "Xin chào Thẩm tổng."

Vương Hiểu ho khan vài tiếng, nghiêm túc nói: "Vẫn còn trong thời gian làm việc, còn không mau quay về làm việc đi."

Hai nữ nhân viên vội quay người rời đi. Vương Hiểu lén lúc quan sát Thẩm Luân, vẻ mặt ông chủ vô cảm.

Mới đi công tác từ nơi khác trở về, xung quanh cơ thể của Thẩm Luân phát ra luồng khí lạnh chói đến gần, Vương Hiểu không dám nhiều lời, Thẩm Luân vào văn phòng, trực tiếp cầm lấy bản báo cáo đặt trên bàn, đó là bản báo cáo về tình trạng của công ty vào quý trước.

Trong đầu Vương Hiểu vẫn nhớ đến lời nói của hai nữ nhân viên vừa rồi, nói Kiều tiểu thư cùng cái tên Khương gì đó xứng đôi sao? Bọn họ xem ông chủ là người chết à? Rõ ràng Kiều tiểu thư mới đúng là bạn gái của ông chủ kia mà!

Thẩm Luân không chút để ý nói: "Trò chơi mới của công ty Phong Bạo ngày nào mới công bố?"

Vương Hiểu phản ứng lại, đầu lưỡi thiếu chút nữa uốn lại: "Tháng sau công ty sẽ triển khai cuộc họp báo, Thẩm tổng yên tâm, tôi đã cùng với đối tác của công ty bên kia bàn bạc ổn thỏa, ngài không cần phải tham dự, sẽ có người tham gia cuộc họp báo thay ngài."

Công ty Phong Bạo là công ty nổi danh ở nước ngoài chuyên về lập trình trò chơi, sau khi công ty đó công bố trò chơi, các gam thủ trên mạng luôn nhiệt liệt hứng ứng.

Năm trước, công ty Phong Bạo muốn mở rộng thị trường sang Châu Á, lúc ấy Thẩm Luân đã nhanh tay nắm lấy cơ hội dành quyền làm chi nhánh trở thành người một nhà. Tháng sau sẽ mở cuộc họp báo, để cho trong nước, thậm chí cả Châu Á đều biết đến chuyện này.

Thẩm Luân nhướng mày, đôi mắt sắc bén ánh lên chút lạnh lẽo: "Cuộc họp báo sẽ diễn ra đúng thời gian à, vì sao tôi thấy dường như bộ phận quan hệ xã hội không có làm gì thế nhỉ?"

"Ừm, có lẽ đang trong giai đoạn tiến hành." Vương Hiểu không xác định nói.

Về phương diện này đều do công ty con vận hành, Vương Hiểu là trợ lý của Thẩm Luân, chưa tính đến có trăm ngàn công việc, nói như vậy cũng không sai, nào còn thời gian rảnh đi đến bộ phận quan hệ xã hội của công ty con giám sát vấn đề này?

Ồi! Ông chủ thật biết làm khó người khác!

"Lập tức bảo người đi liên lạc, đêm nay tôi phải thấy có hành động." Thẩm Luân cời nút áo trên cổ áo, lộ ra phần yết hầu gợi cảm, ánh mắt anh lãnh khốc, mở trang mạng W lên, đầu trang chính là ảnh chụp chung của Kiều Tịnh và Khương Văn Bản trong chương trình.

Đôi mắt sắc bén của Thẩm Luân chợt u ám. Không biết vì sao, trong đầu anh lại xuất hiện đoạn đối thoại vừa rồi của hai nữ nhân viên kia.

"Xúng đôi sao?"

Trong lòng Thẩm Luân rầu rĩ, anh hút một điếu thuốc, nhả ra một vòng khói trắng, biểu tình anh lãnh đạm, trong ánh mắt đang cố gắng che giấu sự phẫn nộ.

Vào buổi tối 8 giờ, liên tiếp trong hai ngày, công ty luôn ra tay để hot search của Tiểu Hữu và Khương Văn Bản nằm ở vị trí thứ ba, đột nhiên bị một tin tức mới làm hạ xuống.

NO.1, # Phong Bạo mở cuộc họp báo#

Trong nháy mắt, đám fans của Tiểu Hữu và Khương Văn Bản vô cùng bất mãn, gà rùng từ nơi nào xuất hiện, còn mua cả hot search?

Tin tức này, nhanh chóng làm cho đám game thủ điên cuồng chia sẻ trong các group chat lớn, trong vòng nửa giờ ngắn ngủi, đại quân của diễn đàn trò chơi nổi tiếng trong nước đã đến chỉ viện, hàng trăm game thủ ra tay công kích đám fans náo loạn của Tiểu Hữu và Khương Văn Bản trên trang mạng W, lần đầu tiên lượng truy cập vượt qua trăm triệu, làm server của trang mạng W quá tải, nhân viên công tác của trang mạng W phải bảo trì suốt cả đêm, sau hai giờ hoạt động trở lại, nhưng mà chiến tranh vẫn còn chưa kết thúc.

—————//———//—————

* Editor: Thấy Thẩm tổng ra tay chưa không cần nói nhiều đừng tới bạn gái anh là anh đẹp hết ha ha. Thấy mấy bạn kêu than quá tớ cố gắng up lên 1 chương nữa đây!!!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Trăng Sáng Thay Thế Của Nam Chính Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Giải quyết

Edit: Tiểu Mân Thầu

Trên trang W những bình luận bên dưới đều liên quan đến Tiểu Hữu và Khương Văn Bản, fans hai bên triển khai cuộc đại chiến thế kỷ với fans của Phong Bạo.

Trang W vừa mới bảo trì xong, các tin tức của các minh tinh khác trên trang W không có cập nhật gì mới, nhưng lướt một vòng trên trang W đều là chuyện liên quan đến Tiểu Hữu và Khương Văn Bản, mỗi một giây bình luận mới càng xuất hiện nhiều hơn, nội dung vẫn là những bình luận mắng chửi nhau giữa fans của hai nhà

[Cái diễn đàn này cùng Tieba muốn chơi trò gì đây, tôi thấy fans của ai đó không biết xấu hổ thì có, uy uy uy, muốn nguy trang à!]

[Tôi đồng quan điểm với lầu trên, có phải Kiều Tịnh mời thủy quân không? Thật hết thuốc chữa!]

[Trời ạ! Xem các người mắng chửi ít nhiều gì cũng nghiêng về phía Kiều Tịnh? Quả thực là có dụng ý, các người chính là đám fans bị Khương cầu câu dẫn, các người mắng cô ấy như thế, tôi thân là một người đàn ông nhìn thấy cũng tức đến đỏ mặt. Các người thấy Kiều Tịnh ưu tú, xinh đẹp hơn, dường như cả một đám đồ mất hùa nhau mắng chửi, thật không biết các người nhìn trúng Khương cầu ở điểm nào?]

[+ 1 cho lầu trên]

[+1 +1 cho lầu trên]

[Quả là một đoạn kịch hay, đầu tiên là tổ sản xuất chà đạp Kiều Tịnh, đoàn đội thì thiên vị Tiểu Hữu, vì muốn lăng xê nhóm trưởng của nhóm SJ một phen. Tôi là một người qua đường cũng đau lòng thay cho cô ấy, Kiều Tịnh chính là cục đá lót đường cho người khác, còn bị một đám NC mắng chửi!]

[Lầu Trên, người là fans của Kiều Tịnh à, cái gì mà là người qua đường?]

[Nói chuyện âm dương quái khí, các người cứ mắng Kiều Tịnh như vậy, cô ấy có làm gì các người sao?]

Công ty trò chơi Phong Bạo có rất nhiều fans trong nước, là một quần thể khổng lồ, nguồn con của trận chiến trên trang W là do tập đoàn Phong Bạo sắp mở công ty con, bởi vì fans của Phong Bạo có sức chiến đấu quá cường đại, fans của Tiểu Hữu cùng Khương Văn Bản liên tục bị công kích, còn nháo đến mức khiến người khác chế cười. Cuối cùng fans của hai nhà đều rút lui trở về khu bình luận của thần tượng mình trên trang W, tóm lại đã chịu thu liễm rồi sao?

Chỉ là một số fans cuồng của hai nhà cố tình muốn bôi đen câu chuyện, những bình luận tuyên chiến lại xuất hiện, trực tiếp ép fans của Phong Bạo dời sang chiến trường khác, lại tiếp tục chiến đấu.

Trong lúc đó, trên trang W rộng lớn xuất hiện một bình luận của một nhà văn có biểu tượng V, đại khái nội dung là suy đoán về việc công ty quản lý của nhóm nhạc SJ muốn mượn Khương Văn Bản để lăng xê, công ty chỉ muốn nâng đỡ Tiểu Hữu, Kiều Tịnh nằm không cũng trúng đạn bị cư dân mạng dùng lời nói công kích.

Bất quá đám fans của Khương Văn Bản mắng chửi fans Phong Bạo, chuyển chiến trường đến khu bình luận của Kiều Tịnh. Nhất thời, trang W của Kiều Tịnh đột ngột tăng lên gần trăm vạn fans.

Đại biểu truyền thông V: @Kiều Tịnh nằm không cũng trúng đạn, lại bị liên lụy [icon đầu chó] [icon đầu chó]

Cùng lúc đó, lãnh đạo của công ty giải trí Hoa Hạ ngồi trong văn phòng, hiện giờ đang mở cuộc họp liên quan đến Khương Văn Bản.

"Tôi cảm thấy Văn Bản hiện giờ không thích hợp lên trang W phát thông cáo, nếu Văn Bản phát thông cáo trên W, bọn truyền thông sẽ nghĩ như thế nào? Bọn họ sẽ cho rằng Văn Bản có liên quan đến chuyện này, sẽ làm đám fans tranh cãi kịch liệt hơn, còn dẫn đến những bình luận bôi đen xuất hiện. Vốn dĩ có thể đặt mình bên ngoài chuyện này, vì điều gì còn muốn nhảy vào? Quả thật không cần lên tiếng, chờ mọi chuyện hạ nhiệt, đám fans sẽ tự bình ổn trở lại."

" Nhưng mà, một nghệ sĩ khác lại bị mắg thể thâm như vậy, công ty của cô ấy không có đối sách gì sao?"

Người đại diện của Khương Văn Bản nhìn bề ngoài đã hơn ba mươi tuổi, là một mỹ nữ, lên tiếng giải thích: " Về điểm này, xin lãnh đạo yên tâm, theo tôi được biết, công ty giải trí Hạ Hoa muốn mượn cơ hội này để lăng xê, hơn nữa nghe đồn, con gái của một vị giám đốc nào đó trong công ty sắp về nước, nếu nhóm nhạc nữ SJ phát triển tốt đẹp, có lẽ Kiều Tịnh sẽ bị buộc phải rời khỏi nhóm nhạc nữ SJ, nhường vị trí cho người kia, căn bản không cần lo lắng cô ấy sẽ phản kích lại."

Tổng giám đốc có chút tin tưởng vào lời giải thích của người đại diện của Khương Văn Bản, liên tục gật đầu.

Khương Văn Bản vẫn luôn cảm thấy làm như vậy có chút không có đạo nghĩa, anh ta dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn về phía người đại diện, anh ta cũng không hề quan ngại.

Rời khỏi phòng họp, thừa dịp không có người, người đại diện đến gần Khương Văn Bản, ái muội chỉnh lại cổ áo của anh ta, mỉm cười mỉa hoặc nói: " Làm sao vậy, chẳng lẽ cậu thực sự coi trọng cái tiêu thân tượng kia?"

Trong mắt Khương Văn Bản hiện lên sự không kiên nhẫn: " Không có."

" Ha ha, tốt nhất là như vậy. Cậu đấy, còn có con đường tốt để đi, trước tiên không cần phải huỷ hoại con đường của chính mình."

*

Buổi tối, Hoàng tỷ vẫn liên tục gọi điện thoại, Kiều Tịnh đang chuẩn bị nguyên liệu bỏ vào trong nồi canh, mắt nhìn thấy, cũng không muốn tiếp máy. Lúc chiều, Hoàng tỷ muốn cô đăng một đoạn video giải thích lên trang W.

Trên thực tế, là muốn cô nói lời xin lỗi với fans và Khương Văn Bản, nhằm bình ổn lại trận mắg chửi này.

Hai ngày nay Kiều Tịnh không đến công ty, chỉ suốt ngày ở nhà nấu ăn, Diêu Diêu giúp cô đi siêu thị mua nguyên liệu, cô trò chuyện video cùng bà ngoại, bà ngoại hướng dẫn cô cách nấu món ăn. Cũng may mắn người già thường ngày không chú ý đến trang W, cũng không biết chuyện trên mạng, cho nên cô cũng không dự định nói cho bà biết, nói ra chỉ làm bà ngoại càng thêm lo lắng.

Nấu canh xong, lúc này, cửa nhà mở ra, Thẩm Luân đi công tác nhiều ngày đã trở về chung cư. Kiều Tịnh buông điện thoại, mắt nhìn về phía người đàn ông đứng ở huyển quan, nhẹ giọng nói: " Anh đến thật đúng lúc, đã ăn chưa? Nếu còn chưa ăn, em vừa mới nấu canh xong."

Cô gái trẻ đi lại trong phòng bếp, trước ngực đeo tạp dề, mái tóc dài tùy ý dùng cái kẹp kẹp lên, có một vài sợi tóc ngẫu nhiên rơi xuống, càng toát lên hơi thở hiền dịu an tĩnh của tháng năm. Trên mạng vẫn còn đang mắg chửi cô, còn cô lại có thể bình tĩnh nấu canh.

Vốn dĩ Thẩm Luân mang theo sự nghi ngờ cùng tức giận đi đến đây, nhưng lúc này anh lại không nghĩ đến sẽ quấy rầy phần yên bình này.

Hương thơm cách xa hơn nửa căn phòng bay đến đây, yết hầu của Thẩm Luân khẽ đi chuyển.

Cởi áo khoác, Thẩm Luân đặt trên ghế sofa, trầm mặt đi qua ngồi xuống.

Kiều Tịnh mang chén canh đến, nhẹ giọng nói: " Mau nếm xem, em đích thân làm đấy!"

Thẩm Luân liếc mắt nhìn cô một cái, cũng không cầm lấy cái muỗng, trực tiếp bung chén uống một ngụm. Ôi, hương vị quả thực không tồi, Thẩm Luân chậm chậm gần chân mày. Uống được nửa chén, sự tức giận trong lồng ngực cũng giảm bớt đi ba bốn phần.

Thời điểm muốn uống lần thứ hai, điện thoại của Kiều Tịnh đặt trên bàn vang lên. Mí mắt Thẩm Luân nhẹ nâng lên, liếc mắt nhìn cô. Điện thoại reo năm lần bảy lượt, Thẩm Luân thông thả ung dung nói: " Vì sao không nhận điện thoại?"

Giọng nói của Thẩm Luân rất trầm thấp, lời nói này càng nghe khá hiền hậu, làm người nghe như tắm mình trong gió xuân.

Kiều Tịnh ở trong phòng bếp rửa trái cây, chuẩn bị làm món salad, trên tay còn dính nước. Nghe vậy, ngữ khí cô mềm mại, cười nói: " Anh giúp em nhận điện thoại đi, tay em ướt, không thể bắt máy được."

Thẩm Luân ngăn ra. Đã rất lâu rồi, dường như anh không còn nghe thấy Kiều Tịnh dùng loại ngữ khí nũng nịu này nói chuyện cùng anh.

Hơn nữa, đối với ngữ khí nũng nịu này còn rất hưởng thụ. Khoé môi Thẩm Luân khẽ nhếch lên, ngay sau đó che giấu giọng nói ôn hoà, làm bộ làm tịch dùng khăn giấy lau tay.

Lại nhìn về phía phòng bếp, thấy Kiều Tịnh đang rửa trái cây, sườn mặt xinh đẹp hiện ra, trong lòng Thẩm Luân có chút rung động, bất giác tay nhấn vào điện thoại. Điện thoại được bắt, giọng nói nghiêm khắc của Hoàng tỷ vang lên:

" Kiều Tịnh, em cảm thấy bản thân mình là một tiêu thân tượng rất nổi tiếng sao?! Cả một buổi trưa không nhận điện thoại của chị, chính là muốn đích thân người đại diện như chị đến tận cửa mời em à? Không phải chị bảo em quay một đoạn video giải thích sao, hiện giờ trên mạng nháo loạn lớn như vậy, em đăng một cái video, sẽ không còn ai mắg em nữa, chị và công ty đã bàn bạc, công ty cũng sẽ phối hợp với em lên tiếng giải thích, đợi chuyện này lắng xuống, đối với em, đối với Tiểu Hữu, thậm chí đối với toàn bộ thành viên trong nhóm nhạc SJ có gì là không tốt, nếu em không nghe lời, không nghe theo sự sắp xếp của công ty, người đại diện như chị cũng không thể giải quyết, mọi hậu quả em tự gánh lấy."

" Alo? Kiều Tịnh, em nói chuyện đi!"

Trong điện thoại ngữ khí của Hoàng tỷ không hề khách khí, thậm chí còn thấp giọng quát lớn.

"....."

Thẩm Luân nghe hết, đó là một câu mắg chửi người đầy thô tục. Anh nhìn chăm chăm vào màn hình đôi mắt đen nháy mắt hiện lên sự lạnh lùng, mặt mày xuất hiện chín phần lạnh lùng cùng tàn khốc.

Kiều Tịnh cuống quýt cời tạp dề ra, ánh mắt khẩn cầu nhìn Thẩm Luân, dùng khẩu hình miệng nói, sau đó nhận lấy điện thoại đi về phía phòng ngủ, ăn nói khép nép: " Alo, Hoàng tỷ, vừa rồi em..."

Nghe tiếng đóng cửa, cùng âm thanh loáng thoáng từ trong phòng ngủ truyền ra, nháy mắt Thẩm Luân không còn tâm trạng ăn.

Mãi đến khi Kiều Tịnh từ phòng ngủ bước ra, Thẩm Luân nhướn mày hỏi: " Trong điện thoại, chính là người đại diện?"

" Đúng vậy, anh đều nghe thấy à." Kiều Tịnh lộ vẻ mặt xấu hổ rất lễ phép mỉm cười, nhẹ giọng giải thích: " Chỉ là hiểu lầm, bởi vì nguyên nhân liên quan đến chương trình, trên mạng có rất nhiều người cho rằng em thích Khương Văn Bản, nhưng căn bản em chỉ gặp qua anh ta có mấy lần, hơn nữa em đã có bạn trai rồi."

Cô nhìn cái chén không trong tay Thẩm Luân, đang muốn múc cho anh thêm một chén nữa, giấy tiếp theo, cổ tay đã bị bàn tay ấm áp nắm lại.

Kiều Tịnh: "....."

Cô kinh ngạc nhìn về phía Thẩm Luân, đôi mắt đen nhánh chớp chớp ẩn chút thủy quang.

Thẩm Luân chần chờ nhú mảy, nháy mắt lại buống lỏng bàn tay. Chỉ là trong lòng bàn tay vẫn còn lưu lại cảm xúc ấm áp khi da thịt tiếp xúc với nhau, trái tim anh có chút ngứa ngáy.

Khuôn mặt anh tuần của Thẩm Luân mất tự nhiên chột đỏ mặt, tầm mắt đặt ở chỗ Kiều Tịnh dời đi, anh đứng dậy nói: " Chuyện này để anh xử lý."

Vừa đi đến trước cửa, Thẩm Luân nhận áo khoác trong tay Kiều Tịnh, thanh âm ôn hoà nói: " Đừng lo lắng, em làm rất đúng, về sau có chuyện gì nhớ rõ phải nói với anh."

Lái xe rời khỏi tiểu khu, Thẩm Luân chau mày, anh ngồi trong xe, sau đó dừng xe ở bên đường, anh đứng ở ven đường hút một điếu thuốc, bóng dáng cao lớn dưới ánh đèn đường kéo dài ra.

Hút thuốc xong, nội tâm anh có chút khó chịu cũng có chút bình ổn, vì thế liền gọi điện thoại cho Vương Hiểu: " Điều tra một chuyện."

Dừng một lúc, Thẩm Luân về mặt âm trầm nói: " Cái tên Khương Văn Bản kia, hãy cho hắn ta một bài học."

Cúp điện thoại, Thẩm Luân dầm tàn thuốc, lại ngẩng đầu lên, đáy mắt không còn sự âm trầm, chỉ thể hiện sự lịch sự nho nhã của một tổng giám đốc công ty lớn.

Nhìn chiếc xe của Thẩm Luân biến mất ở ngã rẽ, khoẻ mồi Kiều Tịnh hơi cong lên, trên mặt xuất hiện sự vui vẻ. Cô xoay người trở về nhà, đóng cửa cẩn thận.

Kiều Tịnh cố tình để Thẩm Luân nghe điện thoại, những lời nói nặng lời của Hoàng tỷ cô đã sớm đoán ra được, bởi vì cô phải đi đúng cốt truyện, quả thực không thể vô duyên vô vớ thể phát sinh mâu thuẫn với công ty, nhưng thực sự cô nuốt không trôi khẩu khí này, không phải trong lòng Thẩm Luân luôn cảm thấy hổ thẹn với cô sao, vừa đúng lúc cũng vừa khéo, thật ra cô chỉ thuận nước đẩy thuyền một phen.

Kể tiếp, để xem Thẩm Luân dự định sẽ bồi thường cho cô như thế nào.

Giải quyết xong chuyện này, Kiều Tịnh thuận tay đem đồ nấu canh hầm, quay về phòng ngủ để đi ngủ.

Giữa trưa hôm sau, người đại diện xinh đẹp của Khương Văn Bản nhận được điện thoại của thương hiệu quảng cáo, không chỉ có một thương hiệu.

Sau khi Khương Văn Bản nổi tiếng, giá trị con người cũng như nước lên thì thuyền lên, hợp đồng quảng cáo, thù lao ít nhất cũng là bảy con số, chỉ trong một buổi sáng đã có ba thương hiệu lớn điện thoại đến báo không muốn gia hạn hợp đồng tiếp cùng Khương Văn Bản.

Thậm chí một tạp chí thời trang ALEON trong nước cũng điện thoại đến, ban đầu đã chọn Khương Văn Bản làm nhân vật đại diện cho ảnh bìa của tạp chí, chỉ là hiện giờ tạp chí đã thay đổi ý định, muốn đổi Khương Văn Bản, thay thế một nam minh tinh khác có độ hot giống vậy tên là Chiêu Văn.

Từ lâu đã có tin đồn Chiêu Văn và Khương Văn Bản bất hoà, mọi người trong giới đều biết, người trong công ty sôi nổi suy đoán, không biết Khương Văn Bản đã đắc tội với nhân vật lớn nào, lại muốn chinh anh ta như vậy?

—————//——//—————

* Editor: Anh Thẩm thích rồi mà cứ mãi giả vờ □□ Tổ đã quay lại rồi đây, sau khi ăn Tết no tròn tổ sẽ bù đắp cho các cậu 2 chương luôn nè!!! Bắt đầu hành trình edit tiếp!!! Mọi người ăn Tết vui không!??!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Trăng Sáng Thay Thế Của Nam Chính Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Êm đẹp

Edit: Tiểu Màn Thầu

Trong công ty giải trí Hoa Hạ, người đại diện của Khương Văn Bản cúp điện thoại, ánh mắt phức tạp nhìn vào nghệ sĩ một tay mình đào tạo ra, thờ dài nói: " Hiện tại cậu đang nổi tiếng trên trang W, lần này việc liên quan đến tổ sản xuất của chương trình [Tôi bắt anh phải nói] ác ý lằng xê, chuyện khác không cần nhiều lời, cậu cũng không cần phải ra mặt, công ty sẽ liên lạc với bộ phận quan hệ xã hội, tạo ra một chút tiếng gió."

Khuơng Văn Bản đang chơi điện thoại, nghe vậy liền nhú mảy, lại là chuyện này, có phiền quá không?

Anh ta nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại, nói: " Không phải ngày hôm qua triển khai cuộc họp, đã quyết định không phát thông cáo gì lên mạng rồi sao?"

" Cậu còn không nhớ à, đột nhiên mất nhiều tài nguyên quảng cáo như vậy, còn mất cả cơ hội làm nhân vật đại diện trên trang bìa ALEON, chỉ sợ rằng có người ở sau lưng giờ trò. Tuy rằng phía sau Chiêu Văn có kim chủ, nhưng người nọ tuyệt đối không có bản lĩnh động đến cậu, đây là tin tức mới nhất tôi nhận được, cậu nhìn xem."

Người đại diện đem điện thoại có giao diện tin tức đưa cho Khương Văn Bản nhìn, một hàng chữ ngắn ngủn, đột nhiên Khương Văn Bản ngồi thẳng người, chau mày: " Quảng cáo cho thương hiệu CH, vì sao lại tìm đến Kiều Tịnh? Còn có Trần Kiều và Ninh Nhân Nhã, hai vị tiền bối này cũng đồng ý hợp tác chung."

Kiều Tịnh làm sao có thể cùng hai minh tinh điện ảnh cùng nhau tham gia quay hình cho quảng cáo nước hoa?

Làm việc với nhau là khái niệm gì? Tất nhiên giá trị con người thấp nhất cũng phải là bảy chữ số, hơn nữa cơ bản giá trị của minh tinh hạng A chính là cao nhất, độ hot và nhân khí của Trần Kiều rất cao, nhưng lại khá ít tác phẩm, tuy rằng không thể công nhận là minh tinh hạng A, chỉ là con đường luôn thuận lợi.

Ninh Nhân Nhã không cần nói cũng biết, nghe rằng gia đình cô ta có chút gia thế, có người chống lưng, kỹ thuật diễn xuất cũng tốt, muốn nổi tiếng căn bản không phải việc khó.

Người đại diện bắt đầu cười: " Tôi thật là quá xem thường cái tiểu thần tượng kia, chuyện cậu bị huỷ hợp đồng, hơn phân nửa do cô ta làm ra. Cậu hãy đăng một lên trang W, còn việc của nhóm nhạc nữ SJ và tổ sản xuất, cậu không cần lo lắng, chính bọn họ muốn mượn danh cậu để lăng xê trước, chỉ cần bọn họ có chút hành động gì, công ty sẽ ra mặt giải quyết. Cậu phải thoát thân ra khỏi chuyện này đã, khi cần thiết hãy ra tay giúp đỡ Kiều Tĩnh một chút."

Bề ngoài sự nghiệp của mình nhìn khá sạch sẽ, nhưng sau lưng luôn có kim chủ chống lưng, một đám tư bản che giấu rất kỹ, tuy không nhất định đắc tội, nhưng người ta muốn hại mình, cho dù mình có muốn điều tra cũng không thể điều tra ra.

*

Vương Phương Phương là fans trung thành nhất của Khương Văn Bản, cô ta rất lý trí, sau khi trở mắt nhìn chương trình [Tôi bắt bạn phải nói] phát sóng, những người thiếu nữ tự nhận là bạn gái đi đến trang W của Kiều Tĩnh bình luận những câu công kích.

Trên chiến trường mắng chửi đó, toàn bộ quá trình Vương Phương Phương không tham gia, khi ăn cơm ở nhà, cô ấy có thói quen mở trang W lên, ánh mắt nhìn về bài đăng cách đây mười phút trước, chính là bài đăng mới nhất của thần tượng mình đăng lên W: J —— Khương Văn Bản: [icon mỉm cười] trời ạ nhiều như vậy, tôi thực sự không xem hết, cảm ơn các fans đã ủng hộ tôi, nhưng mà mong các bạn hãy lý trí một chút, đừng mắc bẫy ác ý của người nào đó vì mục đích muốn lăng xê, mà lại đi hãm hại người khác. Cuối cùng muốn nói, thực sự tôi vẫn còn độc thân [icon doge]!!!!

Tin vừa đăng trên trang W được mười phút, đã có hơn một vạn bình luận.

Vương Phương Phương nhắn tin với bạn thân nói: " Tôi đã nói có chuyện mà, khẳng định do tổ sản xuất cùng công ty quản lý của nhóm nhạc nữ SJ muốn lăng xê, cho nên đẩy lên Kiều Tĩnh để nâng Tiểu Hữu lên, quả thực quá si nhục chỉ số thông minh của fans."

[Tổ sản xuất cùng công ty quản lý của nhóm nhạc nữ SJ bộ mặt thật là xấu xí!!!]

Vương Phương Phương liền nhanh tay đăng một bình luận trả lời:

[+1 cho lầu trên.]

[A a a! Bận đẹp trai thật tốt có tinh thần trọng nghĩa!]

[Trọng nghĩa nmlgb! Hiện giờ mới lên tiếng, trước kia sao không làm gì đi?]

Sợ lại gây ra tranh cãi, Vương Phương Phương lập tức trả lời bình một cách lý trí nhất cho lầu trên, một số người qua đường cũng bình luận, nhanh chóng đã được tán thưởng nhiệt tình.

Khi ấy, Kiều Tĩnh mang trang bị hạng nặng, đeo kính râm cùng khẩu trang, không trang điểm, ăn mặc tùy ý bắt một chiếc taxi, đi đến trước cửa công ty giải trí Hạ Hoa.

Hai ngày nay, có không ít người đứng trước cửa công ty chờ cô, còn có một hai kẻ paparazzi ngồi canh.

Kiều Tĩnh đi cửa sau vào công ty, bước vào thang máy, đi thẳng lên tầng mười. Người đại diện Hoàng tỷ đã ngồi trong phòng họp chờ cô, cô hít sâu một hơi, đẩy cửa bước vào.

Hoàng tỷ nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô một cái, thanh âm lạnh lùng nói: " Ngồi xuống đi. Lần này không cần đăng bài giải thích trên W nữa, hôm nay gọi em đến đây là vì một chuyện khác."

" Vâng," Kiều Tĩnh bình tĩnh ngồi xuống.

Hoàng tỷ đi thẳng vào vấn đề nói: " Em quen thân với Ninh Nhân Nhã?"

Kiều Tĩnh hơi giật mình, vội lắc đầu.

" Dựa vào cái gì mà cô ta lại đề cử em đi đến đoàn phim thử vai?" Hoàng tỷ đẩy gọng kính trên mũi lên, ánh mắt sắc bén, khẩu khí càng mang theo ba phần khắt nghiệt.

" Có lẽ cô ấy cảm thấy em thích hợp với diễn xuất?" Kiều Tĩnh nhàn nhạt khẽ cười.

Hoàng tỷ cười lạnh: " Em? Diễn xuất? Em đừng quên em đã ký hợp đồng bốn năm với công ty, em phải làm gì, không thể làm gì, không do em quyết định."

Kiều Tĩnh mỉm môi. Nguyên thân đã ký hợp đồng với công ty giải trí Hạ Hoa chính là là hợp đồng dành cho người mới, với loại hợp đồng này công ty có quyền cao nhất, thậm chí có một số điều khoản còn không bằng với lúc là thực tập sinh chưa ra mắt.

Doanh thu với công ty được chia 3/7, cũng chính là Kiều Tĩnh chỉ được nhận ba phần hoa hồng, còn lại đều sẽ thuộc quyền sở hữu của công ty.

Hai ngày nay, Kiều Tĩnh ở nhà nhàn rỗi không có việc gì, liền đem tài sản mà nguyên thân sở hữu ra kiểm tra một lần, không tính đến căn chung cư do Thẩm Luân cho cô, trong thẻ không đến năm vạn, đối với chút tiền tiết kiệm, đừng nói đến mua nhà ở Ma Đô để đón bà ngoại lên, chỉ sợ cô có tiết kiệm mấy năm nữa, đều không đủ tiền để mua một căn nhà.

Thù lao khi quay hình quảng cáo nước hoa cho thương hiệu CH vốn không tính là cao, giá trị con người của cô lại thấp, không có khả năng thù lao sẽ bằng với Trần Kiều và Ninh Nhân Nhã. Thậm chí còn bị công ty lấy đi hơn phân nửa, khi đến tay cô, cũng chỉ còn có hai vạn.

Hợp đồng với công ty giải trí Hạ Hoa chế độ cũng sẽ thăng cấp, căn cứ vào nhân khí cùng tìm lực thì hợp đồng sẽ tăng một bậc, bốn năm sẽ chỉnh sửa một lần. Bất quá sau lần giáo huấn này, Kiều Tĩnh cũng sẽ không kỳ vọng ba năm sau Hoàng tỷ sẽ sửa đổi hợp đồng cho cô. Hơn nữa, tuổi thọ của nhóm nhạc nữ SJ cũng không còn đến nửa năm.

Chỉ là.....

Ánh mắt Kiều Tĩnh rơi xuống trên điện thoại của Hoàng Sam, cô chậm rãi nói: " Hoàng tỷ, em có thể tham gia thử vai không?"

Hoàng Sam không ngờ đến cô còn dám hỏi? Lại bị cô ta khinh bỉ cười: " Trong nhóm nhạc về phương diện ca hát và nhảy em luôn kéo chân mọi người, còn muốn diễn xuất? Hơn nữa, hiện giờ em không nên xuất hiện trước mặt truyền thông, vẫn nên yên lặng một thời gian đi."

Buổi trưa Khương Văn Bản đã giải thích trên W, làm công ty và Tiểu Hữu đã bị mắng chửi một phen, lãnh đạo vừa mới hạ chỉ thị cho cô ta, phải làm bình ổn lại chuyện này.

Lúc trước kế hoạch của Hoàng Sam chính là để Kiều Tĩnh ra mặt giải thích, đem dư luận hướng lên người cô, chỉ như vậy, thứ nhất không chỉ làm tăng độ nổi tiếng của thành viên trong

nhóm nhạc nữ SJ cùng Kiều Tịnh, thứ hai còn có thể để Tiểu Hữu thoát ta khỏi chuyện này.

Nhưng đột nhiên Khương Văn Bản lại lên tiếng, cái này thì tốt rồi, cư dân mạng lại nổi giận mắng chửi công ty và tổ sản xuất.

Đối với chuyện này Kiều Tịnh cũng không xem trọng huống chi là Hoàng Sam, nháy mắt tận đáy lòng lại thay đổi, càng nhìn Kiều Tịnh càng cảm thấy không thuận mắt.

Vốn dĩ, trong giới giải trí dầm thấp để bước lên cao không phải chuyện gì mới lạ, đặc biệt Kiều Tịnh vẫn là người mới, trong tay Hoàng Sam nắm hợp đồng của cô, còn không phải để Hoàng Sam tùy tâm sở dục* an bày cho Kiều Tịnh sao?

(* Tùy tâm sở dục: không theo ý người khác, cứ theo ý mình mà làm)

Kiều Tịnh không tán đồng với việc này, không phải chỉ vì cô không chịu đăng video giải thích sao?

" Nhưng mà, chị cũng không cho em tham gia hoạt động với nhóm SJ mà." Kiều Tịnh thấp giọng nói.

Hai này nay cô ở suốt trong chung cư, nhóm nhạc SJ không hề nhàn rỗi, luôn phải bận rộn chạy show, nếu không phải Diêu Diêu nói cho cô biết, cô còn chẳng hay biết gì.

" Còn không phải do em bị mọi người trên mạng mắng chửi quá tàn nhẫn à, công ty sợ em vô ý đăng bài lại gây chuyện, công ty suy xét cho em, em có điều gì bất mãn? Em cũng đừng quên, lúc trước là công ty ký hợp đồng với em, cho em cơ hội vào nhóm nhạc, em vẫn nên cảm ơn công ty."

Kiều Tịnh sợ hãi rụt rè cúi đầu, nhấp môi. Hoàng Sam thấy bộ dạng này của cô, thầm nói: " Thật không biết em làm cách nào để lấy được tài nguyên của CH."

Thấy Kiều Tịnh ngồi bất động, Hoàng Sam nhíu mày, chướng mắt nói: " Em đi trước đi, có việc chị sẽ liên lạc với em. Tốt nhất đừng làm trái ý chị một lần nữa. Kiều Tịnh, đây là cơ hội cuối cùng của em"

Kiều Tịnh yên lặng liếc mắt nhìn Hoàng Sam một cái, khoé môi nhếch lên, đứng dậy rời khỏi phòng họp.

Người đại diện Hoàng tử đã lên tiếng, Kiều Tịnh coi như là phụng chỉ nghi phép, cô cũng không nhục chí, ngược lại cảm thấy có thể nghỉ ngơi mấy ngày cũng là một chuyện tốt. Huống hồ, trên mạng người mắng cô không ít, còn vô duyên vô cớ tăng lên trăm vạn fans.

Thật ứng với một câu, Tái ông thất mã, yên tri phi phúc*

(Tái ông thất mã, yên tri phi phúc: Họa phúc ở đời khó mà lường trước)

Buổi tối Kiều Tịnh lên mạng xem công thức làm bánh kem, đem thành phẩm thất bại đăng lên trang W, cùng tiêu đề: Lần đầu tiên làm điểm tâm ngọt, vẫn thất bại [icon ủy khuất].

Từ khi cô quay chương trình đến nay, đây là lần đầu tiên đăng W, không đến nửa tiếng, phản bình luận đã đạt 5000.

[Woa, có phải thành phẩm của mỹ nữ làm tuy thất bại cũng phải tùy vào giá trị nhan sắc của chủ nhân không, quả thực rất cao ~]

[Lâu trên, không phải người là đồ ngọc đấy chứ!]

[Thật kỳ quái nha, tiểu tỷ tỷ bị phóng sát sao, vừa rồi tôi còn ở tiểu khu bên cạnh khách sạn nhìn thấy nhóm nhạc SJ tham gia hoạt động xong đã quay về khách sạn, nếu thực sự bị công ty quản lý chèn ép, thật đúng là rất thảm, đau lòng thay chị ~]

Trên mạng tin tức thường xuyên bất gió bất bóng, lời đồn đãi này của fans lan ra, nhanh chóng sôi trào, thực mau trở thành tiêu đề, được fans của Kiều Tịnh và người qua đường chia sẻ.

Bởi vì sự việc lần trước, còn có một số fans cũ của Phong Bạo vẫn luôn trực trên W. Vì bọn họ chán ghét đám fans của Khương Văn Bản và Tiểu Hữu. Hơn nữa, lần trước lúc Kiều Tịnh bị diễn cuồng chèn ép chính bọn họ đã ra tay bảo vệ, tiêu đề một khi đã xuất hiện, liền được nhanh chóng chia sẻ, một tiếng sau, đã đứng thứ 50 trên hot search.

Đối với việc này, Kiều Tịnh cũng không biết trên mạng đã phát sinh chuyện gì. Đôi mắt đen nhánh của cô nhìn cái thành phẩm bánh kem thất bại, lại giật mình, chợt có một chủ ý, cô đem bánh kem nhỏ đóng gói cẩn thận, thay quần áo đeo khẩu trang cùng kính râm vào bước ra cửa, bắt taxi đi đến toà cao ốc của tập đoàn Thẩm thị.

Trời đã chuyển tối, Kiều Tịnh đứng ở một góc, bóng tối che khuất thân, người qua đường sẽ không phát hiện ra cô.

Cô lấy điện thoại ra, gọi điện cho Thẩm Luân.

Thẩm Luân đang ở trong văn phòng xem tài liệu, điện thoại vang một hồi chuông, ánh mắt anh vẫn nhìn chăm chăm tài liệu, vội vàng liếc mắt nhìn sang màn hình điện thoại, anh liền thu hồi tầm mắt, chỉ là mảy may nhìn lại, buông tài liệu, cầm lấy điện thoại nghiêm túc nhìn, quả thật là Kiều Tịnh gọi đến.

Anh nhìn chăm chú một lúc lâu, đột nhiên kéo cổ áo đang thắt chặt, yết hầu khẽ chuyển động, nhận điện thoại.

" Alo?"

Giọng nói của Thẩm Luân mang theo chút trầm khàn, du dương tựa như tiếng đàn cello vang lên.

————//————//————

* Lời của tác giả: Cảm ơn Ba Tư màu cam đã tặng 1 cái địa lời ~ Moa~

* Editor: ha ha ngày anh Thẩm tự và đã không còn xa □□□

Bạn đang đọc truyện *Ánh Trăng Sáng Thay Thế Của Nam Chính Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Lấy lòng

Edit: Tiểu Màn Thầu

Trong điện thoại, thanh âm nhẹ nhàng dễ nghe của Kiều Tịnh truyền ra:

"Thẩm tổng đại nhân, có phải vẫn đang tăng ca không? Em đang đứng dưới công ty của các anh, còn mang chút điểm tâm vừa làm xong đến cho anh."

Kiều Tịnh nhìn bốn phía, ngửi khí mềm mại, nũng nịu nói: "Anh có thể xuống đón em không?"

Kiều Tịnh là người miền Nam, ngửi khí khi làm nũng cũng mềm như bông, mang theo giọng điệu đặc biệt của người miền Nam.

Thẩm Luân nghe vậy, dường như trong lòng như có một bàn chải nhỏ nhẹ nhàng lướt qua, ánh mắt hơi loé lên. Sau một lúc, ngửi khí cứng rắn, thấp giọng nói: "Em lên đi, sẽ không có ai ngăn cản em đâu."

Cúp điện thoại, Kiều Tịnh nửa tin nửa ngờ bước vào công ty. Trong đại sảnh xa hoa của cửa công ty, có máy quét vân tay, cô chần chừ bước đến. Người bảo an đứng bên cạnh cửa, lễ phép nói: "Là Kiều tiểu thư phải không?"

Kiều Tịnh gạt đầu, lấy khẩu trang che kín mít. Bảo an cười nói: "Mời cô đi lối này."

Anh ta dẫn Kiều Tịnh đến trước thang máy dành cho VIP, bảo an đích thân nhấn số tầng cho cô, mời cô vào.

Kiều Tịnh mắt thấy số tầng vẫn không ngừng nhảy lên, thẳng đến hơn tầng 60 mới ngừng lại, cửa thang máy mở ra, bên ngoài trải thảm cao cấp, trang trí cực kỳ hiện đại, hai bên vách là cửa sổ thủy tinh, có thể nhìn thấy cảnh đêm phố hoa ở bên ngoài.

Kiều Tịnh có chút chần động, theo bản năng chân chợt mềm nhũn. Cô không sợ độ cao nhưng chân vẫn không thể cử động, không biết Thẩm Luân làm sao có thể mỗi ngày làm việc ở nơi cao như vậy, chẳng lẽ nam chính và người bình thường không giống nhau?

Vương Hiểu ánh mắt sáng ngời, ân cần nói: "Kiều tiểu thư, cô nguy trang thể này thiếu chút nữa tôi không thể nhận ra."

Tầng lầu này, cô chỉ nhìn thấy Vương Hiểu, vì thế mới hạ khẩu trang xuống, nhàn nhạt nói: "Thẩm Luân đang ở đâu?"

"Bên này, Kiều tiểu thư đi bên này."

Vương Hiểu dẫn đường, mở cánh cửa đang đóng chặt, Kiều Tịnh cảm ơn anh ta, bước vào phòng, lại đưa tay đóng cửa lại.

Phía đối diện, Thẩm Luân tựa lưng vào ghế gần cửa sổ rộng lớn, ngồi trước bàn làm việc, nghe thấy động tĩnh, đôi con ngươi sắc bén khẽ nâng lên nhìn cô một cái: "Sao em lại đến đây?"

"Em sợ anh đói bụng."

Kiều Tịnh khẽ cười, cả phòng rực sáng. Thẩm Luân có ý dòi tầm mắt, nhìn chăm chăm tài liệu trong tay, thanh âm du dương, dường như tâm tình cũng không tệ lắm.

"Mang gì đến vậy?"

"Đây là bánh ngọt chính tay em làm, anh nếm thử xem, tuy rằng không ngon bằng bên ngoài bán, nhưng em đã ăn thử, hương vị không tồi." Kiều Tịnh nói xong, mở hộp bánh ra, tức khắc có một mùi hương lan tỏa.

Thẩm Luân liếc mắt nhìn, nhú mày nói: "Nếu em không nói, anh nhìn cũng không biết đây là bánh ngọt đấy."

"....."

Nhìn, nhất định phải nhìn! Có việc cầu người ta, mặt mũi cũng phải bỏ qua!

Kiều Tịnh cong đôi mắt như trăng khuyết: "Anh nếm thử xem, đây là lần đầu tiên em làm bánh ngọt, anh nếm em một chút được không?"

Cô đến gần, một mùi hương của thiếu nữ xông vào trong mũi. Thẩm Luân nghiêng đầu, đối diện với ánh mắt mang theo ý cười của cô.

Đôi mắt đen nhánh long lanh đâm mạnh vào trong lòng. Thẩm Luân cứng người, ánh mắt si mê, dường như bị say trong đôi mắt cô. Giờ phút này, thiếu nữ trước mắt giống như đã trưởng thành, tuy anh chưa từng để tâm, nhưng lúc nào cũng ghi nhớ trong lòng.

"Em dứt cho anh ăn nhé?"

Bên tai, tiếng nói tiếng cười. Thẩm Luân gạt đầu, đôi mắt tối sầm lại, yết hầu theo bản năng khẽ cử động.

Kiều Tịnh rử mắt, lấy một miếng bánh nhỏ đưa đến miệng của Thẩm Luân, ăn một miếng. Ánh mắt của Thẩm Luân nháy mắt sáng tỏ, đột nhiên ho khan mấy tiếng.

Sắc mặt Kiều Tịnh có chút thay đổi, vỗ lưng Thẩm Luân, quan tâm hỏi: "Làm sao vậy, để em đi lấy nước cho anh."

Trong lúc cô xoay người, Thẩm Luân nhú mày, nhanh chóng đem miếng bánh trong miệng nhỏ vào sọt rác bên cạnh.

Sau khi Kiều Tịnh cầm ly nước trở về, anh làm bộ đưa bàn tay nắm thành quyền lên miệng ho một tiếng, trầm giọng nói: "Hương vị có chút kỳ lạ."

Kiều Tịnh ngượng ngùng đến đỏ mặt, ánh mắt sáng lên, ôn nhu nói: "Lần đầu tiên em làm bánh, còn chưa tiến bộ lắm. Có lẽ về sau em sẽ dành thời gian ở nhà nghiên cứu lại việc này, mỗi ngày em đều đem bánh đến cho anh có được không?"

"....."

Thẩm Luân uống nước thiếu chút nữa đã bị sặc, anh khá phong độ hỏi: "Sao vậy? Em không cần đến công ty làm việc nữa à?"

Cô lác đầu, thấp giọng nói: "Hoàng tỷ bảo em nghỉ ngơi một thời gian, em cảm thấy dường như chị ấy rất bất mãn với em, ngay cả cơ hội đi thử vai cũng không cho em đi. Haizz, em phải nghe lời thôi, ở nhà một thời gian, vừa hay em không có việc gì làm sẽ cố nâng cao tay nghề làm bánh."

Dường như ánh mắt của Kiều Tịnh lơ đãng nhìn về phía cạnh bàn, nghiêng đầu về mặt buồn bực.

Nếu mỗi ngày cứ đưa loại bánh ngọt này đến đây, anh sẽ phải ăn đến chết sao?

Sắc mặt Thẩm Luân hơi trầm xuống, bảo Kiều Tịnh vào phòng nghỉ chờ, anh kêu Vương Hiểu vào văn phòng, hỏi: "Cậu đã điều tra rõ chuyện này chưa?"

Vương Hiểu nhìn về phía cửa phòng nghỉ, gật đầu nói: "Đã điều tra rõ. Trong công ty của Kiều tiểu thư có nội tình, con gái của vị lãnh đạo nào đó sắp về nước, công ty sớm đã quyết định đẩy Kiều tiểu thư ra khỏi nhóm nhạc SJ, vì thế mấy ngày qua trên mạng mới xuất hiện chuyện đó." Vương Hiểu dừng một chút, có chút cảm giận nói: "Thẩm tổng, Kiều tiểu thư chính là tấm đệm lót, bị người ta lợi dụng cũng không biết nguyên nhân."

Dường như cảm thấy được ánh mắt hình viên đạn của ông chủ, Vương Hiểu thức thòi liền im miệng.

"Cậu ra ngoài làm cho tôi chuyện này."

Vương Hiểu hỏi: "Là chuyện gì?"

Thẩm Luân liếc mắt nhìn anh ta một cái, văn đàm phong khinh nói: "Trước để cô ấy mau chóng quay về công ty, đừng để cả ngày nhàn rỗi."

Vương Hiểu nhìn về phía cái bánh ngọt đặt trên bàn, thiếu chút nữa đã bật cười, anh ta cố nén lại, thầm nghĩ ông chủ cũng có ngày hôm nay, cũng chỉ có mình Kiều tiểu thư mới làm được như vậy, nếu đổi thành người khác, nói không chừng ông chủ sớm đã ném đồ của người ta đi.

Thẩm Luân trầm mặt: "Cậu gần đây cũng có chút quá phận nhì, chẳng lẽ cậu cũng rất nhàn rỗi à? Có cần tôi tìm thêm việc cho cậu không?"

"Đừng mà, Thẩm tổng, ông chủ! Tôi sai rồi còn không được sao, tôi liền đi ra ngoài làm việc đây." Vương Hiểu giống như bị ai trêu chọc, buồn rầu rời khỏi văn phòng.

Ánh mắt của Thẩm Luân phức tạp nhìn cái bánh ngọt, một chút thêm ăn đều không có, đóng tài liệu lại, bảo Kiều Tịnh cùng ra ngoài ăn một bữa.

Lên xe, Kiều Tịnh chọt quay đầu, thầm nói: "Không ổn, bánh ngọt của em còn để trên kia."

"Vương Hiểu nói cậu ta đang đói, anh đã bảo cậu ta ăn chúng." Thẩm Luân chớp đôi mắt.

"Vậy sao," Kiều Tịnh mát mát nói: "Em còn nghĩ rằng anh không thích bánh em làm đấy chứ!"

Thẩm Luân nhấp môi, không hé răng. Kiều Tịnh lại chấn chỉnh tinh thần, mỉm cười nói: "Chúng ta đi đâu dùng bữa?"

"Em muốn ăn món gì?"

"À, nhà hàng lần trước ăn cũng không tồi."

Thẩm Luân liếc mắt nhìn cô, cô cũng mỉm cười nhìn lại, trong lòng rục rịch, Thẩm Luân nhìn phía trước, nói: "Không phải em nói thức ăn ở đó ăn không no sao, đổi nhà hàng khác đi."

Lúc này, Kiều Tịnh có chút ngạc nhiên. Loại yêu cầu này, theo lý thuyết, chẳng phải Thẩm Luân sẽ không cự tuyệt?

Cuối cùng, hai người đi đến một nhà hàng chuyên về món Tây, Kiều Tịnh ăn uống no say, Thẩm Luân lại đưa cô trở về chung cư nghỉ ngơi. Theo thường lệ, Thẩm Luân sẽ không ở lại qua đêm, cô nhìn anh lái xe rời đi, trên khoé môi xuất hiện ý cười.

Buổi trưa hôm sau, Kiều Tịnh liền nhận được điện thoại của Hoàng tỷ, bảo cô ngày mai đi tham gia thử vai của đoàn phim [Thịnh Đường].

Trong lòng Kiều Tịnh hiểu rõ, khẳng định cái bánh ngọt hôm qua đã có hiệu quả.

Thẩm Luân thật sự rất hiểu chuyện, rất biết phối hợp nha! Cần phải tỏ lòng biết ơn một chút~

Vì thế, buổi trưa Kiều Tịnh lại làm bánh, cuối cùng cũng làm ra được một cái bánh kem giống bên ngoài, muốn đem đến tặng Thẩm Luân. Lần này, cô không đi đến tập đoàn Thẩm Thị để tìm anh nữa, mà tìm công ty chuyển phát nhanh đưa đến.

Gần lúc tan làm, Vương Hiểu cầm một hộp bánh ngọt gỗ cửa văn phòng của tổng giám đốc.

Nhìn cách đóng gói quen thuộc, hương vị cũng quen thuộc, nhưng hương vị so với ngày hôm qua đã tốt hơn rất nhiều, Thẩm Luân miễn cưỡng ăn một miếng, bật cười lẩm bẩm: "Cũng không tệ lắm, đã có tiến bộ."

Vương Hiểu còn tưởng rằng bản thân mình sinh ra ảo giác, Thẩm tổng thế mà lại tươi cười với một hộp bánh ngọt.

————//——//————

* Editor: Làm chương này mà thấy chị Tịnh thật là cao tay, chỉ với cái bánh ngọt mà đã khiến anh Thẩm phải e sợ rồi ☐☐ Con đường ngược anh Thẩm đã không còn xa ☐☐

Bạn đang đọc truyện *Ánh Trăng Sáng Thay Thế Của Nam Chính Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Diễn xuất

Edit: Tiểu Mân Thầu

Sáng sớm, Kiều Tịnh đã đi đến công ty. Hoàng Sam đang ngồi trong phòng họp chờ cô, nhân viên đã đưa kịch bản về bộ phim [Thịnh Đường] mà Kiều Tịnh sắp thử vai đến.

" Kiều Tịnh, chị đã quá xem thường em." Hoàng Sam trầm ổn nhìn về phía Kiều Tịnh đứng trước cửa, đôi mắt dưới gọng kính chớp vài cái.

Kiều Tịnh bình tĩnh bước đến, ngồi xuống ghế dựa, ngẩng đầu mỉm cười nói: " Hoàng tử, em chỉ là một tiểu thần tượng nhỏ bé, nghe theo sắp xếp của công ty mà thôi."

Tư thái không kiêu ngạo không siểm nịnh, đôi mắt vô cùng bình thản không gọn sóng, vẫn giống như bộ dạng ngày ấy bị Hoàng Sam giáo huấn.

Hoàng Sam không khỏi nghĩ đến chuyện sáng nay, lãnh đạo của công ty là Mã tổng đã gọi cô ta vào văn phòng dạy bảo một trận. Cô ta đã làm việc ở công ty giải trí Hạ Hoa mười năm, nằm trong tay không ít nghệ sĩ, trong công ty cũng coi như là người đại diện có chút danh tiếng, bởi vì việc đoàn làm phim [Thịnh Đường] mời Kiều Tịnh đến thử vai, đã bị lãnh đạo quát lớn, thật mất mặt.

Nhưng cô ta chỉ là người đại diện, có một ít quyền hành trong công ty, không có khả năng chống đối lại lãnh đạo.

" Đây là kịch bản cùng tài liệu của bộ phim [Thịnh Đường], em về xem trước đi, buổi sáng chị và tổ sản xuất đã bàn bạc, cho em hai ngày đọc kịch bản, em không cần sốt ruột về việc của đoàn phim, trước tiên hãy đọc thử xem có muốn tiếp nhận bộ phim này không."

Gương mặt của Hoàng Sam chợt thay đổi, tươi cười thân thiết, ngữ khí chân thành hơn so với trước kia. Kiều Tịnh suy nghĩ, có lẽ do Thẩm Luân đã động tay động chân, cho nên lãnh đạo của công ty giải trí Hạ Hoa mới tốt như vậy, Thẩm Luân tuy tiện vung tay một cái đã giúp cô giải quyết khó khăn trước mắt không việc gì khó.

Thẩm Luân là tổng giám đốc của tập đoàn Thẩm Thị, là thái tử của Thẩm gia, dựa theo miêu tả trong truyện, Thẩm gia ở Hoa Quốc có bối cảnh thâm hậu, Kiều Tịnh không cần quan tâm anh ra tay như thế nào, chỉ cần biết rằng chuyện anh muốn làm, không có gì là không thể làm được, dù sao nam chính thân là tổng giám đốc thiên tài kia mà, làm sao Thẩm Luân có thể giống người bình thường?

Khoé môi Kiều Tịnh khẽ cong lên, đưa tay nhận lấy kịch bản trong tay Hoàng Sam. Không thể không nói, có điểm giống với người trong lòng của nam chính, cũng là chuyện rất tốt nha!

Bất quá cô chỉ là một thể thân, sẽ phải chịu nhiều ủy khuất, nam chính cũng không đặc biệt để tâm, cho nên cô cũng không mong chờ gì với nam chính, anh không giúp, cô sẽ nghĩ cách bắt anh phải giúp mình.

Cây đời chỗ thì chết, người đời chỗ thì sống, có đầu óc linh hoạt mới có thể sống tốt.

Hoàng Sam nói: " Thân là người đại diện của em, chị có nghĩa vụ phải giúp em. Trước hết em cứ hãy ở lại công ty, chị sẽ cho người tìm hiểu một số tin tức trong đoàn phim. Bộ phim [Thịnh Đường] là bộ cổ trang được quay vào năm nay, đạo diễn lại là người có tài ở trong nước, kịch bản cũng chỉnh sửa hậu kỳ em cũng không cần lo lắng, đã có nhà sản xuất tiếng tăm chế tác, danh tiếng sẽ không kém đâu. Tuy rằng chị dẫn dắt nhiều nghệ sĩ chỉ liên quan đến giới âm nhạc, có rất ít nghệ sĩ về diễn xuất. Nhưng điều này cũng không đáng ngại, thân là một người đại diện chuyên nghiệp về phương diện này rất nhạy bén, với kịch bản này, em có thể nhận lấy, trước tiên em phải thông qua vòng thử vai đã."

Kiều Tịnh nhìn Hoàng Sam một cái, biểu tình của cô ta thật sự rất nghiêm túc. Đại khái xem qua kịch bản, trong lòng Kiều Tịnh cũng đã hiểu cốt truyện, kịch bản của [Thịnh Đường] nói về nữ chính Tô Thanh Hảo và Thái Tử Lý Hạo Hiểu yêu nhau, cuối cùng hai người nắm tay tiếp quản triều đình, là một câu chuyện về bậc đế vương và hiền hậu ngày xưa.

Nhân vật cô muốn thử vai, là nha hoàn hầu hạ bên cạnh của nữ chính Tô Thanh Hảo, cha mẹ của Nguyệt Hoa bị giết chết bởi gia đình của nữ chính. Nguyệt Hoa biết được sự thật cái chết của người thân, quyết định báo thù, cuối cùng lại chết dưới kiếm của nữ chính.

Số người muốn vào vai này không ít, vì sao Ninh Nhân Nhã lại đề cử cô đi thử vai?

Mặc kệ Ninh Nhân Nhã vì mục đích gì, Kiều Tịnh vẫn muốn thử một lần. Đầu tiên thù lao đóng phim không tồi, hai mươi vạn, đối với nghệ sĩ tuyến ba như cô, hay về phương diện diễn xuất và tác phẩm đối với tiểu thần tượng mà nói, vậy là đủ rồi.

Còn nữa, lần thử vai này cô muốn thử sức mình, cố gắng một phen. Diễn xuất và nhảy múa không giống nhau, nếu biết vận dụng đúng chỗ, biểu cảm trên khuôn mặt khi lên màn ảnh, diễn xuất tốt hay không, người xem và đạo diễn sẽ cảm nhận được, muốn che giấu cũng không được, ngược lại không che nhược điểm tốt sẽ càng bị phóng đại.

Kỳ thật Kiều Tịnh cũng không có lòng tin nhất định mình sẽ thành công, nhưng cơ hội đã bày ra trước mắt, thử một lần cũng không có thiệt thòi gì.

Rời khỏi phòng họp, Kiều Tịnh đi về phía thang máy, lại vịn dự gặp mặt được tổng giám Đường Minh Thiên cùng các lãnh đạo khác của công ty giải trí Hạ Hoa từ phòng họp bước ra, Kiều Tịnh tự giác nhường đường.

Đường Minh Thiên nhận ra cô, trên mặt mang theo nụ cười. Đợi Kiều Tịnh đi khỏi, Đường Minh Thiên thu lại ý cười, hỏi trợ lý: " Tôi nhớ rõ cô ấy là thành viên của nhóm nhạc SJ, không phải bọn họ đang có hoạt động ở nơi khác sao?"

" Buổi sáng người đại diện Hoàng Sam của cô ấy đã báo cáo, hôm trước Kiều Tịnh bị nắng trên mạng rất thảm, cho nên công ty đã tạm dừng mọi hoạt động của cô ấy, nhưng có một bộ phim muốn mời cô ấy đến thử vai, công ty đã cho phép."

Đường Minh Thiên kỳ quái nói: " Cô ấy ra mắt với tư cách là ca sĩ, đi thử vai, ai là người đồng ý?"

Trợ lý đảo mắt nhìn vị lãnh đạo nào đó, ánh mắt Đường Minh Thiên loé sáng. Tuy anh ta nắm hơn phân nửa cổ phần của công ty giải trí Hạ Hoa, nhưng một số việc bên ngoài công ty, anh ta đều không được báo cáo.

Giới giải trí rất tàn khốc, chỉ đáng tiếc, ấn tượng đầu tiên của anh ta đối với Kiều Tịnh chính là thanh thuần đơn giản.

Đã bước chân vào giới hỗn loạn này, ai còn có thể giữ được bản thân mình? Đường Minh Thiên có chút thất vọng lắc đầu.

Kiều Tịnh trở về chung cư, hai ngày qua vẫn chuyên tâm đọc kịch bản. Cô liền dùng điện thoại ghi hình lại lúc mình diễn xuất, sau khi diễn xong, cô sẽ xem lại mình có diễn đạt hay không. Cô còn lên mạng tìm hiểu một số kỹ thuật diễn xuất.

Thẩm Luân bước vào nhà, liền nghe thấy trong phòng ngủ có động tĩnh. Chân mày anh hơi nhíu lại, nhẹ nhàng bước qua, đi đến gần cửa, liền nghe thấy Kiều Tịnh ở trong phòng ngủ đọc lời thoại.

" Vương gia, dân nữ có một kế này, nhưng cần ngài giúp đỡ một tay tiêu diệt Tô Thanh Hảo."

Nghe thấy âm thanh quần áo cọ xát với nhau, dường như Kiều Tịnh lại thay đổi vị trí và động tác. Theo sau lại nghe thấy giọng nói nũng nịu cùng hoảng sợ của cô vang lên: " Vương gia không được! Chỉ cần việc này thành công, dân nữ sẽ để cho ngài tùy quyền xử trí, chỉ là hiện giờ thời gian đã không còn sớm, Nguyệt Hoa phải trở về, nếu còn chậm trễ, e rằng sẽ khiến Tô Thanh Hảo nghi ngờ."

Thẩm Luân nhủ mày, mắt nhìn về phía cửa, mắt ngọc sắc bén hiện lên sự nghi ngờ. Với lời thoại như vậy, bộ phim có thực sự đứng đắn không?

Đôi mắt anh tối sầm, dường như có chút khó chịu. Anh đứng ngoài cửa, giọng nói dịu dàng của thiếu nữ như đang chọc vào lòng ngực anh.

Anh muốn chặn sự ngứa ngáy trong lòng xuống, không khỏi cúi người, chỉnh sửa lại hình tượng tổng giám đốc cao lãnh ngày thường, trên mặt là biểu tình suy tư chuyện gì đó, đôi mắt bắt góc nhìn xuyên qua kẹt cửa lặng lẽ qua sát trong phòng.

Bởi vì [Thịnh Đường] còn vấn đề về vốn đầu tư, một vài người do dự chưa ra quyết định, trước mắt đoàn phim chưa thể chính thức khởi quay.

Địa điểm thử vai nằm ở tầng ba của một toà nhà cao tầng trong nội thành. Kiều Tĩnh ngày trang thật kỹ đến chỗ thử vai, trong đại sảnh ngoài trừ cô ra, còn có không ít minh tinh có chút tiếng tăm quen mắt trong giới giải trí nữa.

Những người này có người trang điểm xinh đẹp trang trọng, có người lại giống như Kiều Tĩnh, đội nón đeo khẩu trang cùng kính râm che hết gương mặt.

Trong một góc, có hai nữ minh tinh trẻ tuổi, trên mặt toàn là phấn nèn, nhìn qua chính là gương mặt đang có chút tiếng tăm, không quá xinh đẹp, cũng không nổi tiếng lắm.

Trong đó có một người nhận ra Kiều Tĩnh, gần đây trên mạng W luôn là tin tức liên quan đến Kiều Tĩnh, tần suất xuất hiện khá cao, đặc biệt là từ sau khi cô tham gia chương trình cùng Khương Văn Bản, fans của hai nhà ở trên mạng khẩu chiến rất lâu.

" Cô ta không phải là ca sĩ sao? Còn là thành viên trong nhóm nhạc, vì sao còn chạy đến đây thử vai, khẳng định là có nội tình đúng không?"

" Không phải chứ, là thật hay giả?"

Lúc này, nhân viên công tác trong đoàn phim trực tiếp đến đón Kiều Tĩnh đi. Trong đó một người có chút tiếng tăm móc điện thoại ra, chụp vài tấm hình sườn mặt của Kiều Tĩnh đăng lên mạng.

Kiều Tĩnh vào phòng thử vai, trong kịch bản bên cạnh nhân vật Nguyệt Hoa còn có một nhân vật nam dành cho một nam diễn viên nữa, sau khi thêm vào xong, đạo diễn Vương dứt khoát yêu cầu Kiều Tĩnh cùng nam diễn viên kia diễn một đoạn trong kịch bản.

Trong giới giải trí đạo diễn Vương là một đạo diễn nổi tiếng, đặc biệt rất am hiểu quay phim cổ trang. Ninh Nhân Nhã do chính một tay ông ta nâng đỡ, cũng xem như là phân nửa học trò của ông ta.

Nếu Ninh Nhân Nhã đã đề cử Kiều Tĩnh, đạo diễn Vương tin tưởng vào ánh mắt của học trò mình, đối với kỹ thuật diễn xuất của Kiều Tĩnh cũng có chút chờ mong.

Tuy cô không phải trong giới diễn viên, nhưng đối với loại diễn xuất này, người trời sinh có thiên phú, cho dù không được học chuyên ngành như thế nào, đều có thể nắm giữ được kỹ thuật, đó gọi là có thiên phú.

Cho nên đạo diễn Vương cũng không quan tâm Kiều Tĩnh có xuất thân chính quy hay không, có kinh nghiệm diễn xuất hay không. Ông ta là đạo diễn có kinh nghiệm lâu năm, một diễn viên có tiềm lực hay không có tiềm lực, có thể diễn xuất hay không, ông ta chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra.

Đạo diễn Vương đề nghị, hai người diễn phân cảnh Nguyệt Hoa cùng nam phụ phản diện trò chuyện với nhau.

Sau khi quyết định phân đoạn, đạo diễn hô một tiếng bắt đầu, nháy mắt nam diễn viên kia giơ tay đẩy Kiều Tĩnh đến sát tường, tiến mặt đến gần cô.

Động tác của nam diễn viên quá nhanh, lưng cô bị đè vào sát tường, nháy mắt đã bị dọa sợ. Nhưng mà, cô nhanh chóng phản ứng lại, đôi môi đỏ nhuận nhếch lên, không chút hoang mang đưa tay nắm lấy bả vai của nam diễn viên kia, đôi con ngươi long lanh mang theo sự mê hoặc.

Bất thành linh cảnh sắc trở nên phong tình, làm cho nam diễn viên kia thất thần.

" Nghiêm Huân! Làm sao vậy?" Đạo diễn Vương nhíu mày, phê bình một câu.

Theo lý thuyết, nam diễn viên Nghiêm Huân kia tuy độ nổi tiếng trên màn ảnh không cao chỉ là một tiểu thụ tươi, ra mắt được vài năm, nhưng cũng coi như có kỹ thuật diễn xuất, kết quả được phân vào vai này, cũng là lần đầu tiên diễn cùng Kiều Tĩnh.

Đạo diễn Vương đối với anh ta rất bất mãn.

" Xin lỗi, đạo diễn Vương, lần này sẽ không xảy ra việc gì nữa đâu." Nghiêm Huân xấu hổ mỉm cười, ý bảo tiếp tục.

Lúc này, Nghiêm Huân không còn phạm lỗi nữa. Đạo diễn Vương nhạy bén nhận ra kỹ thuật diễn xuất của Kiều Tĩnh có lỗi hổng, đây là người mới khó tránh khỏi sẽ phạm sai lầm.

Cuối cùng đạo diễn Vương chưa đưa ra quyết định đánh rớt hay thông qua, nguyên nhân là vì Kiều Tĩnh có năng lực ứng biến cao, có thể nhanh chóng nhập vai vào nhân vật, ánh mắt và cảm xúc dần dần được đặt vào đúng chỗ.

Bên ngoài hành lang, nhà đầu tư đang bàn bạc họp đồng với Thẩm Luân, trùng hợp lại nhìn thấy một màn tán tỉnh của Kiều Tĩnh và Nghiêm Huân. Thẩm Luân dừng bước, đôi mắt lạnh lùng kia chợt hiện lên sự nguy hiểm.

Trợ lý đạo diễn bước vào phòng thử vai, nhỏ giọng nói: " Đạo diễn, nhà đầu tư đã đến."

Ánh mắt đạo diễn Vương sáng ngời, lập tức giơ tay báo ngừng: " Nghỉ một chút, Kiều Tĩnh, cô nhập vai còn chậm, nhưng lại nắm bắt tốt cảm xúc của nhân vật."

Kiều Tĩnh cúi người, khiêm tốn gật đầu. Cô có chút khản trương, đạo diễn không phủ nhận khả năng của cô, nhưng vừa rồi trong lúc diễn biểu hiện của cô vẫn có chút không ổn.

Trong lòng Kiều Tĩnh tự an ủi mình vài câu. Bên ngoài cửa kính, ánh mắt âm trầm của Thẩm Luân nhìn về phía Kiều Tĩnh và nam diễn viên kia, nhìn chăm chú, mắt ngọc sắc bén hờ hững rời đi.

Người đứng bên cạnh, Vương Hiểu cảm thán nói: " Thẩm tổng, vừa rồi biểu hiện của Kiều tiểu thư khá tốt, Kiều tiểu thư lớn lên lại xinh đẹp, kỹ thuật diễn xuất cũng có, khẳng định về sau sẽ nổi tiếng!"

Đôi mắt Thẩm Luân như dao, ngữ khí bình tĩnh nó: " Diễn khá tốt à."

"....."

Vương Hiểu không dám nói tiếp, chỉ cảm thấy lời nói này của ông chủ là từ kẻ răng phát ra, còn nghiêng răng nghiêng lợi.

Có phải mình đã nói sai lời gì không nhỉ?

Vương Hiểu cảm nhận sâu sắc hàn khí phát ra từ ông chủ, dường như cả cơ thể muốn đóng băng, hận không thể tát miệng mình một cái, bảo mình thật lắm miệng! Phi phi!

Kiều tiểu thư diễn không tốt chút nào! Không đúng, Kiều tiểu thư cùng nam diễn viên kia không biết đang diễn cái quái gì! Sao lại dám làm trò trước mặt ông chủ, còn kẻ sát nhau như vậy?!

-----//-----//-----

* Editor: Nhiều khi tui thấy anh Vương chính là nhân vật gây tiếng cười trong truyện!! Ha ha!!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Trăng Sáng Thay Thế Của Nam Chính Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Khu bình luận bùng nổ

Edit: Tiểu Mân Thầu

Đạo diễn Vương sẽ cùng nhà đầu tư bàn bạc hợp đồng, nhân viên đoàn phim bảo Kiều Tịnh hãy trở về nhà chờ tin. Kết quả ngày hôm sau, Kiều Tịnh nhận được điện thoại của đoàn phim [Thịnh Đường], muốn cô đến đây ký hợp đồng, thuận tiện mang theo cả ảnh chụp.

Người đại diện Hoàng Sam của cô đã đi cùng nhóm nhạc đến nơi khác tham gia hoạt động, không thể trở về ngay, cho nên cô chỉ có thể mang theo Điều Điều đến đó ký hợp đồng.

Sau khi xem qua hợp đồng, ban đầu cô sẽ đóng vai tỷ nữ Nguyệt Hoa, nhưng trong bản hợp đồng lại ghi là nhân vật Mộ Dung Nguyệt? Theo như cô được biết, nhân vật Mộ Dung Nguyệt này có thể nói là nhân vật thuần khiết nhất trong [Thịnh Đường].

Mấu chốt chính là, cái vai diễn Mộ Dung Nguyệt này, không hề có một tình tiết ái muội nào với nam diễn viên khác.

" Bản hợp đồng này có phải có sai sót gì không?" Kiều Tịnh mở to đôi mắt nghi hoặc nhìn về phía trợ lý đạo diễn.

Trợ lý đạo diễn là một biên tập trẻ tuổi, ngay thớ chất phác cười nói: " Không sai, Mộ Dung Nguyệt là vai diễn của cô. Ngày hôm qua sau khi đạo diễn Vương xem cô thử vai xong, cảm thấy ngoại hình của cô rất thích hợp với nhân vật này, còn vai diễn Nguyệt Hoa đã giao cho một nữ diễn viên khác. Kiều tiểu thư, cô cảm thấy bản hợp đồng này có chỗ nào không thích hợp, cứ việc nói với tôi, nếu điều kiện cho phép, tôi có thể đích thân sửa lại hợp đồng."

Điều Điều kích động nắm tay áo Kiều Tịnh: " Mộ Dung Nguyệt! Là Mộ Dung Nguyệt đó! Đây chính là nhân vật nữ phụ thứ ba! Mau ký đi, mau ký đi!"

Kiều Tịnh nín thở, đôi mắt đen nhánh hiện lên sự nghi ngờ. Đầu tiên cô nghĩ đến Thẩm Luân. Vừa rồi đến đoàn phim, lúc đi ngang qua nhân viên công tác có nghe bọn họ bàn luận tháng sau sẽ bắt đầu khai máy, nhưng theo cô được biết, đoàn phim đã dự định khai máy vào tháng 11, tại sao lại khai máy trước ba tháng?

Trợ lý đạo diễn nói: " Kiều tiểu thư?"

Kiều Tịnh hoàn hồn, rũ mắt suy nghĩ, không chút do dự cầm bút ký tên vào hợp đồng. So với nhân vật tỷ nữ Nguyệt Hoa nhỏ bé, cô khẳng định bản thân mình muốn diễn nhân vật Mộ Dung Nguyệt hơn.

Đây là nữ phụ số ba, thù lao đóng phim là 50 vạn, gấp đôi với số thù lao khi đóng nhân vật Nguyệt Hoa, cô đang cần tiền, cũng cần một tác phẩm tốt để làm bàn đạp, không thể nghi ngờ gì thêm nhân vật Mộ Dung Nguyệt này là thích hợp nhất.

Tuy rằng về phương diện diễn xuất, nhân vật Nguyệt Hoa có tính khiêu chiến hơn. Đối với một người mới mà nói, tác phẩm đầu tay thường sẽ để lại cho người xem ấn tượng sâu sắc nhất, cô người mãi mãi chỉ dừng lại ở vai nữ phụ, hoặc là vai nữ phụ ác độc, nhưng kỹ thuật diễn xuất cùng mạch phim cũng khá quan trọng, còn có khả năng khiến người xem chú ý.

Kiều Tịnh muốn diễn nhân vật Mộ Dung Nguyệt, độ khó cũng khá cao, nhưng nhân vật này sẽ không bị người xem mắng chửi tàn nhẫn, đối với một người mới như cô mà nói chính là một con đường tắt.

Cô khẳng định tám chín phần, cái con đường tắt này chính do Thẩm Luân cấp.

Lại một lần nữa hưởng lợi ích từ việc làm ánh trăng sáng thay thế của nam chính, đôi mắt Kiều Tịnh mang theo ý cười.

Cô cảm thấy một khi nhận lấy rồi, cũng không mấy khó xử lắm, ít nhất việc mua bán này đôi bên cùng có lợi, đừng nhìn hiện giờ Thẩm Luân tốt với cô, mà tương lai cô không phải trả lại, thực ra là phải trả lại gấp trăm ngàn lần.

Kiều Tịnh trở về chung cư, gọi điện thoại cho Hoàng Sam. Trước mắt Hoàng Sam vẫn là người đại diện của cô, tuy rằng có chút khó xử, nhưng cũng may không bao lâu nữa, cô có thể thoát thân khỏi nhóm nhạc nữ SJ.

Kiều Tịnh nhớ rõ, người đại diện sau này của nguyên thân rất có năng lực. Hiện giờ cô không thể vi phạm nguyên tắc mà hệ thống đã đề ra, chỉ có thể tận lực làm tốt mọi chuyện, cô cũng không thể gây ra chuyện gì vi phạm cốt truyện, điểm này cũng là điểm mà hệ thống có thể dung túng cho cô.

Giống như việc tương lai ánh trăng sáng Ôn Thư trở về, cô còn phải biểu hiện sự ác ý với Ôn Thư. Đối nghịch với nữ chính, mẹ nó làm không tốt sẽ chết nha, nhưng cô không còn biện pháp nào khác, cho nên thời gian yên bình hiện giờ rất quý giá, cô cần phải trân trọng, bởi vì trong tương lai, cô biết rằng mỗi một ngày trôi qua chính là núi cao biển lửa, tình tiết cầu huyết khắp nơi.

Kiều Tịnh suy nghĩ, nếu đến lúc đó cô cũng sẽ không phản kháng, chết sớm siêu sinh sớm.

Buổi tối, Kiều Tịnh gọi điện thoại cho Thẩm Luân, bảo anh mau trở về ăn cơm, cô muốn ăn mừng. Trong điện thoại, giọng nói trầm thấp du dương của anh vang lên: " Có chuyện gì mà đáng chúc mừng?"

" Có ạ, em đã ký được hợp đồng với đoàn phim, là vai nữ phụ số 3." Kiều Tịnh cầm điện thoại, đôi mắt loé lên, cười nói: " Là do em quá may mắn, hay là có quý nhân tương trợ nhì."

Đầu dây bên kia, Thẩm Luân trầm mặc một lúc. Kiều Tịnh đợi một chút, không thấy anh thừa nhận, cô cũng không ép buộc, nhẹ giọng nói: " Buổi tối anh muốn ăn món gì?"

Lúc này, trong điện thoại đến một trận ồn ào, Kiều Tịnh nhũn mảy, cô nghe thấy giọng nói của Vương Hiểu từ trong điện thoại truyền đến: " Vị tiểu thư này, cô không thể vào trong."

" Tránh ra, Thẩm Luân, anh còn là người hay không! Ôn..."

Tút tut tut!

Kiều Tịnh lấy điện thoại ra, nhìn cuộc gọi trên màn hình đã bị cắt đứt. Giọng nói kia có chút quen tai, dường như là giọng nói của bà chủ nhà hàng ngày đó Thẩm Luân dẫn cô đến.

Đôi mắt Kiều Tịnh hơi loé sáng, khoé môi nhếch lên, nói thật thú vị, sau đó đặt điện thoại lên bàn, đích thân đi vào phòng bếp, cân nhắc xem buổi tối mình sẽ làm món gì.

Có khả năng Thẩm Luân sẽ không đến đây, Lam Ngọc Như tìm anh, chắc chắn có liên quan đến Ôn Thư.

Việc liên quan đến nữ chính, hiếm khi nam chính sẽ giữ được bình tĩnh. Nhưng điều Kiều Tịnh không biết chính là, buổi chiều vừa mới ký xong hợp đồng, trên mạng đã xuất hiện hai tấm ảnh chụp cô đi đến buổi thử vai.

Ảnh chụp rất rõ, dường như có thể căn cứ vào thân hình và ngũ quan đã đoán ra được chính là Kiều Tịnh. Lúc này, nhiều bình luận trên trang W xuất hiện, các fans đều suy đoán cô muốn đầu quân vào giới diễn viên?

Trong ảnh chụp, cô mặc bộ quần áo ngày hôm qua đi thử vai, cô nhớ đến hai cô gái có chút tiếng tăm kia, từ góc độ của ảnh chụp, không thể nghi ngờ chính là bọn họ.

[Ha ha, thật đúng là muốn đi đóng phim à, chẳng phải cũng chỉ là tác phẩm rác sao?]

[Xem ra muốn tự mình hoạt động, không phải cô ta muốn tự ý rời khỏi nhóm nhạc đấy chứ?]

[Kiều Tịnh cắt ra khỏi giới giải trí đi!]

Cuối cùng các bình luận bôi đen không ngừng liên tục phát tán, đại bộ phận bôi đen cô chính là đám fans công kích từ sự kiện lãng xề lần trước.

Nhưng cũng có fans của Kiều Tịnh, còn có người qua đường thấy bất bình liền lên tiếng, bình luận liên quan đến Kiều Tịnh càng tăng lên, thế là độc lập chiếm một tiêu đề. Nửa ngày trôi qua, tiêu đề #Kiều Tịnh đi đóng phim lại lên hot search.

Khu bình luận toàn những bình luận bôi đen, cũng có bình luận của những người qua đường. Đa phần mọi người đều không xem trọng việc Kiều Tịnh đi đóng phim, cô ra mắt bởi một cuộc thi tuyển chọn, mọi người đều biết rõ khả năng của cô trên sân khấu như thế nào, ca hát và nhảy cô đều đội sổ, còn có thể trông mong vào một diễn viên không chuyên như cô sao?

Nhưng trên mạng cũng có không ít fans trung thành của Kiều Tịnh tỏ vẻ chờ mong bộ phim lần này của cô, nhưng mà đa số truyền thông đều không xem trọng việc Kiều Tịnh lần sân đóng phim.

Trên mạng đang sôi sục, nhưng trang W của Kiều Tịnh không có chút động tĩnh nào, có fans của cô chạy qua để lại lời nhắn:

[Tiểu Tịnh Tịnh, cuối cùng có phải chị tham gia đóng phim không, nhìn thấy bình luận này, xin hãy nói rõ để fans của chúng ta an tâm đi!]

[Không dám xuất hiện, là sợ bị mắng sao?]

Nhưng không thể nghi ngờ, sau một tiếng, thương hiệu CH ở Châu Á đã có động tĩnh, công bố đoạn quảng nước hoa, trong lúc đó tiêu đề về Kiều Tịnh, cuối cùng cũng bùng nổ đến đỉnh điểm.

Bao gồm người xem trọng cô, những cư dân mạng cùng truyền thông nghi ngờ khả năng của cô, mọi người đều tập trung xem đoạn quảng cáo nước hoa của thương hiệu CH tung ra.

Tin tức mới nhất, ngoại trừ một đoạn quảng cáo nước hoa ngắn được cắt nối chỉnh sửa, họ còn tung ra poster nhân vật chính với ba diễn viên tham gia quay quảng cáo lần này.

[Kiều Kiều nhà tôi quả thực là hormone bùng nổ! Thật đẹp chết người! Tạo hình của hai vị tiểu ty ty Ninh Nhân Nhạc và Kiều Tịnh thật hoàn mỹ, tuyệt đối sẽ đi mua ngay~]

[Tạo hình cổ trang của Ninh Nhân Nhã không có gì phải bàn cãi, thật đẹp.]

[Ôi trời ơi, Wow! Đây là Kiều Tịnh sao? Khi diễn cùng hai vị đại minh tinh này không hề thể hiện sự bối rối nào, kinh thật!]

[Trước đó tôi có nói kỹ thuật diễn xuất của Kiều Tịnh mà tốt tôi sẽ ăn shì*, tôi muốn thu hồi lại _(:'_)_ cuối cùng cái ánh mắt kia sao có thể sắc bén kinh điển như vậy.]

[Lầu trên, khi ăn shì* nhớ phát sóng trực tiếp nhé.]

.....

Kiều Tịnh tham gia quay quảng cáo nước hoa cho thương hiệu CH lần này, đã làm thay đổi những bình luận trên trang W.

Trong khu bình luận toàn là những lời khen ngợi, quả thực ánh mắt của Kiều Tịnh ở cuối đoạn quảng cáo đúng là quá kinh điển. Nhưng trong đó có một số vẫn còn nghi ngờ, dựa vào đâu mà Kiều Tịnh có thể hợp tác với Trần Kiều và Ninh Nhân Nhã?

Chuyện này tuyệt đối là đi cửa sau!

Nhất thời đám thủy quân chuyên đi bôi đen bị phân kích, bọn họ không cam lòng khi bị vả mặt, ở khu bình luận các loại tình tiết âm mưu đều xuất hiện, nhưng thật ra đã ít đi những bình luận trào phún kỹ năng diễn xuất của Kiều Tịnh.

Có người nói sau lưng Kiều Tịnh có cha nuôi, còn được người ta bao dưỡng, cho nên mới nhận được tài nguyên CH này.

Thậm chí còn có người đăng một tấm ảnh chụp lên Kiều Tịnh đi vào một chung cư xa hoa, nhưng tấm ảnh quá mờ, cho nên tin tức này như hòn đá nhỏ quăng vào biển lớn, nháy mắt đã bị chìm sâu trong biển lớn Internet.

Không thể nghĩ ngờ, những bình luận dò xét cùng mắng chửi, còn có kinh ngạc với kỹ năng diễn xuất của Kiều Tịnh trong đoạn quảng cáo nước hoa được cư dân mạng bàn tán không thôi, độ hot của cô tăng cao hơn cả nhiệt độ của mùa hè, thậm chí các minh tinh tuyến hai còn thua xa cô một khúc.

Lúc này, đoàn phim [Thịnh Đường] lại góp thêm một cục than để Kiều Tịnh bùng cháy.

Buổi trưa cùng ngày, đoàn phim [Thịnh Đường] tung ra một số ảnh về tạo hình của diễn viên, trong đó có một tấm ảnh của Kiều Tịnh đóng vai Mộ Dung Nguyệt, cô mặc đồ cổ trang tóc được búi kiểu thiếu nữ thời cổ đại, môi hồng răng trắng, đôi mắt đặc biệt thanh thuần sáng ngời.

Những tấm ảnh tạo hình trong phim vừa xuất hiện trên trang W, trong nháy mắt khu bình luận đã bị đám thủy quân cùng fans bao vây.

—————//——//—————

* Editor: Lần đầu edit về thể loại showbiz này, nên đôi lúc cũng không rành lắm

Bạn đang đọc truyện *Ánh Trăng Sáng Thay Thế Của Nam Chính Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Cưỡng hôn

Edit: Tiểu Mân Thầu

[Đẹp quá! Tiểu tiên nữ Kiều Tịnh thật xinh đẹp!!!]

[Diễn như thế mà cũng diễn à, ai có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc cô ta đã thông qua vòng thử vai như thế nào không, chẳng lẽ dùng quy tắc ngầm với đạo diễn?]

[Thật phiền ghê, vì sao đều là cô ta? Một đám thủy quân còn chưa đủ, giờ lại đến cái này cũng đăng lên W, quá nhàm chán!]

[Thật không thể xem tiếp mà, khu bình luận toàn là những bình luận liên quan đến âm mưu gì đó, người là đạo diễn sao? Người ta dùng chính năng lực để diễn xuất, sao nào, có phải người đang tức chết đúng không? Hi hi!!]

Tin tức của đoàn phim [Thịnh Đường] tung ra, trong lúc tag diễn viên, bởi vì đề tài liên quan đến Kiều Tịnh quá nhiều, năm cái hình luận, đã có ít nhất ba cái nói về cô, quả thật làm cho người qua đường cảm thấy không thoải mái, cho nên quá chán ghét, nhưng cũng có một số người qua đường bị giá trị nhan sắc của cô thu hút.

Ít nhất sự thật ngay trước mắt, tạo hình này của Kiều Tịnh rất sống động giống như một thiếu nữ thanh thuần mỹ lệ thời cổ đại bước ra. Hơn nữa bộ phim cổ trang cô tham gia, do đích thân đạo diễn cùng đoàn phim ưu tú đảm nhận, còn được đài truyền hình tiếp nhận phát sóng phim cổ trang này.

Sau khi đoàn phim đăng tin trên W, những bình luận nghi ngờ liên quan đến khâu sản xuất bị hung hăng đánh vào mặt.

Cùng lúc đó, Kiều Tịnh cũng phối hợp với đoàn phim đăng một tin lên W, đăng một tấm ảnh cô mặc đồ cổ trang

Tấm ảnh này không hề sử dụng bất kỳ phần mềm chỉnh sửa nào, chỉ là ảnh được chụp từ camera thông thường, tìm được ánh sáng cùng góc chụp tốt, càng tôn lên vẻ đẹp chân thật của Kiều Tịnh.

[Nhìn góc độ này mà xem, làn da thật đẹp, tiểu tỷ tỷ có thể phát sóng trực tiếp chỉ cách chăm sóc da hằng ngày được không?]

[Tôi thích chị [icon doge]]

[Nói một câu thật lòng, chị đi đóng phim, các thành viên trong nhóm nhạc SJ không ai lên W chúc mừng, thực sự giống như lời đồn, chị cùng các cô ta bất hoà, sắp bị loại khỏi nhóm à?]

Khu bình luận toàn những bình luận suy đoán, lại có người khen nhan sắc của cô, trong đó có một IP từ phía đại dương xa xôi của người đi đường nào đó để lại, nháy mắt đã bị mọi người áp đảo:

[Cô lớn lên có chút giống với một người bạn của tôi, đặc biệt là đôi mắt, ha ha ha, bạn của tôi sắp trở về rồi, chẳng phải với gương mặt của cô ấy cũng có thể trở thành minh tinh sao?]

Ở nơi khác, trong văn phòng. Hoàng Sam tìm kiếm tin tức liên quan đến Kiều Tịnh xuất hiện trên W, cô ta đã thống kê, trong vòng nửa tháng, tin tức liên quan đến Kiều Tịnh có tổng cộng 5 tin đều nằm trong bảng xếp hạng 50 của hot search, trong đó có hai hot search nằm vị trí thứ ba, cao hơn so với nhóm nhạc SJ.

Sau sự kiện lãng xê, trên mạng toàn là bình luận mắng chửi, mấy ngày qua đi chạy show ở nơi khác, thậm chí lượng fans dưới sân khấu cũng ít hơn so với trước đây, độ hot của nhóm nhạc SJ càng hạ xuống, nhưng độ hot của Kiều Tịnh lại tăng lên!

Có thể khẳng định, nếu Kiều Tịnh biểu hiện xuất sắc trong bộ phim [Thịnh Đường], như vậy việc cô đi theo con đường diễn viên không là việc khó khăn gì, còn các thành viên còn lại trong nhóm nhạc SJ, nhất là Tiểu Hữu sẽ không còn được xem trọng nữa.

Muốn tham gia phim truyền hình, yêu cầu thời gian rất lớn, Kiều Tịnh không còn khả năng tham gia hoạt động cùng nhóm nhạc.

Không được, cô ta cần mau chóng báo cáo với công ty, về việc phát triển tương lai của Kiều Tịnh.

Sau lưng hai người đều có lãnh đạo trong công ty chống lưng, Hoàng Sam bị kẹt ở giữa, khó hành động, dứt khoát liền đem vấn đề nan giải này vứt cho lãnh đạo, để bọn họ tự mình xử lý.

Đoàn phim [Thịnh Đường] bắt đầu quay hình, trước đó đã tổ chức một cuộc họp báo trực tiếp, mọi thứ đều thông qua thuận lợi.

Vài ngày sau, Kiều Tịnh mang theo trợ lý Diêu Diêu đi quay phim, đoàn phim chọn một trấn nhỏ của Hoa Quốc để quay phim.

Trong trấn mọi thứ đều có, bởi vì trong đoàn phim có rất nhiều người tính cả diễn viên, cho nên đoàn phim đã bao trọn khách sạn trong trấn để ngủ đêm. Kiều Tịnh nhận lấy thẻ phòng trong tay nhân viên công tác, sau đó mang hành lý lên lầu.

Đoàn phim cố tình sắp xếp cho cô một căn phòng xa hoa trên lầu, dĩ nhiên không thua gì nữ chính và nam chính. Dùng thẻ mở cửa phòng, khe cửa lộ ra một ánh sáng nhạt, cô chợt ngăn người.

Sao lại như vậy? Thẻ phòng còn nằm trong tay cô, làm sao phòng lại sáng đèn, còn có tiếng nước chảy.

Lúc này, trong phòng truyền ra tiếng phòng tắm đóng cửa, một thân ảnh cao lớn đứng trước cửa phòng tắm, nhìn thoáng qua cánh cửa phòng đang hé mở, ánh mắt người đàn ông hơi kinh ngạc, theo sau khoé môi anh hơi nhếch lên: "Còn không mau vào đây?"

Kiều Tịnh nhìn thấy rõ mặt người kia, nháy mắt sắc mặt liền trắng bệch. Cô quan sát bốn phía, hành lang không có ai, lúc này hơi hơi cắn môi, cầm hành lý thong thả bước vào phòng.

Đóng cửa cẩn thận, Kiều Tịnh chỉnh lại cảm xúc, trong đáy mắt là sự đề phòng và kinh ngạc, ôn nhu nói: "Sao anh lại đến đây?"

Thẩm Luân mặc áo choàng ngủ, chăm chú quan sát cô vài lần, ngồi trên sofa, đưa tay sờ lên cằm, trầm giọng nói: "Thân là nhà đầu tư của bộ phim, đến qua sát hiện trường, có vấn đề gì không? Nên là anh hỏi em, đây là phòng của anh, sao em có thể vào đây?"

Kiều Tịnh cắn môi, trong nháy mắt đã hiểu rõ, thấp giọng nói: "Là nhân viên công tác của đoàn phim đưa thẻ phòng cho em, em liền vào đây."

Trong phòng có mùi rượu!

Hơn nữa cô cũng khẳng định, cô có được vai diễn Mộ Dung Nguyên không thể không kể đến công của Thẩm Luân!

Bằng không, làm sao cô lại nhận được thẻ phòng của Thẩm Luân!

Thì ra là có giao dịch, cảm giác dơ bẩn khiến cô buồn nôn, nhưng cô cố kiềm chế không nói ra lời phàn bác.

Thẩm Luân là nhà đầu tư của [Thịnh Đường], cô đã nhận lấy vai diễn Mộ Dung Nguyên, cho nên phải gánh vác hậu quả.

Trên đời không có bữa cơm nào miễn phí, đặc biệt là nhà tư bản Thẩm Luân này, không bao giờ làm ăn lỗ vốn.

Kiều Tịnh hiểu rõ, cô đã bị đoàn làm phim tính kế. Chính là bọn họ không biết rằng, cô và Thẩm Luân tồn tại một loại quan hệ bí mật.

Kiều Tịnh nhanh chân di chuyển về phía cửa phòng, liền nghe thấy phía sau lưng vang lên giọng nói cảnh cáo: "Quay lại đây."

Tay nắm khóa cửa ngưng động. Thẩm Luân dựa vào ghế sofa, dù bận vẫn ung dung chờ cô xoay người.

Vừa mới tắm xong, tóc của anh vẫn chưa khô, tự nhiên rũ xuống, tóc che khuất đôi mắt, làm mất đi dáng vẻ nghiêm túc lạnh lùng ngày thường, lại tôn thêm vài phần tùy ý, đặc biệt là áo choàng tắm trên người anh hở ra, lộ phần xương quai xanh cùng yết hầu, càng tăng thêm vài phần mê hoặc.

Thẩm Luân mang theo ý cười, đôi con ngươi sắc bén sâu không thấy đáy.

"Thẩm Luân, anh đừng nhìn em như vậy, em sợ. Em không cố ý xông vào phòng của anh, trước đó em không biết gì hết, là nhân viên công tác đưa thẻ phòng cho em." Kiều Tịnh xoay người, vẻ mặt đáng thương nói.

Sợ Thẩm Luân nghĩ rằng cô sinh ra tâm tư không nên có.

Ánh mắt chăm chú đó làm cô nóng lòng muốn giải thích, khuôn mặt nhỏ cũng trở nên nhột nhạt, đôi mắt to ảm đạm nước mắt, đồng tử của Thẩm Luân hơi co lại, ánh mắt không mang theo bao nhiêu cảm xúc.

Sau đó, anh dùng ngón tay ngoắc Kiều Tịnh. Động tác kia, chẳng khác nào đang gọi một chú cún, Kiều Tịnh ngây người một lúc.

Hôm nay Thẩm Luân có vẻ khác thường, trước kia anh sẽ không tiếp xúc quá nhiều với cô, đặc biệt không giống như bây giờ.

Nếu cô là Thẩm Luân, sớm đã đem người đuổi ra ngoài, quay đầu đi tìm đám người trong đoàn phim xử lý một phen.

Anh vì nữ chính thủ thân như ngọc, chỉ kém là chưa đem bản thân mình lập một đền thờ. Nếu nói đêm nay là chủ ý của anh, đánh chết Kiều Tịnh cũng không tin.

Trong lòng có chút hoài nghi, Kiều Tịnh bỏ hành lý xuống, to gan bước đến.

"Em rất sợ anh?" Ngực khí của Thẩm Luân đầy sự uy hiếp. Giơ tay bắt cô đến gần, trực tiếp áp chế trên sofa.

Kiều Tịnh sợ đến mức không dám cử động, đôi mắt mở to giống như một chú thỏ, ngập ngừng nói: "Thẩm Luân, anh lại uống rượu à."

Ngực khí kia có chút nghẹn ngào sắp khóc.

Mẹ nó bản thân anh bị người khác chọc giận, lại chạy đến đây trút lên người cô.

Từ lúc Kiều Tịnh nghe thấy trong điện thoại biết Lâm Ngọc Như đến tìm Thẩm Luân, sau việc đó, anh rất ít khi đến gặp cô, mỗi lần gặp mặt, cũng chỉ cau mày, tâm tình buồn bực, không nói hai câu liền rời đi. Nếu không phải vì bản thân bị Ôn Thư chọc giận, thì cô không tin đâu!

Nhìn xem ánh mắt anh hung ác như vậy, dường như muốn ăn tươi nuốt sống người khác!

Ánh mắt lạnh lùng của Thẩm Luân rơi xuống đôi môi hồng nhuận của cô, bởi vì đang nói chuyện, làm lộ ra một phần răng trắng tinh, như ẩn như hiện, môi hồng răng trắng thật xinh đẹp đáng yêu làm nội tâm rung động.

Trong lòng anh khẽ động, cúi người mạnh mẽ hôn lên đó.

* Editor: Thảm Luân đang cường hôn con gái người ta kia!!! Bớ người ta ☐☐

Bạn đang đọc truyện *Ánh Trăng Sáng Thay Thế Của Nam Chính Cận Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Động lòng

Edit: Tiểu Mân Thầu

" Ân ~"

Môi Kiều Tĩnh quá đau, mùi máu tanh ngập tràn trong khoang miệng. Cô đưa tay sờ, trên đầu ngón tay dính một vết máu tươi. Chảy máu rồi!

Ngón tay run rẩy, cả người Kiều Tĩnh lạnh như băng, mở to mắt nhìn Thảm Luân.

Người này vừa chiếm tiện nghi, còn cần người?

Biểu tình của cô không quá dữ tợn, ngược lại còn ôn nhu, nhìn giống như một chú thỏ nhỏ bị ức hiếp.

Thảm Luân nhìn thấy cô dám tỏ ra bất mãn, trong lồng ngực càng cảm thấy vô cùng tức giận, khoe môi mang theo vết máu khẽ nhếch lên, đôi mắt sắc bén, khí chất dường như biến đổi, âm trầm khiến người khác sợ hãi.

Anh chậm chậm duỗi tay ra, nắm lấy cằm Kiều Tĩnh, bắt cô phải hé môi. Hai cánh môi hồng mảnh mai, phần nộn có thể véo ra nước, đã bị anh cắn phá một phen.

Đôi mắt Thảm Luân chợt u ám, nhìn không được lại khẽ hừ một tiếng. Vừa rồi trong lúc hôn cô, cô gât gao ngậm chặt môi, dưới sự tức giận, anh đã cắn một cái.

Bởi vì anh quá tức giận nên mới làm như thế, đến lúc anh nếm được mùi máu tươi, trong nháy mắt liền tỉnh táo lại.

Mình đang làm cái gì vậy?

Nháy mắt Thảm Luân liền buông tay.

" Cút." Môi mỏng quát lớn một cách vô tình.

Thảm Luân như bị điện giật thẳng người lên, xoa đầu tóc rối loạn, cả cơ thể căng cứng, khuôn mặt ảo não chôn trong lòng bàn tay. Anh không ngờ mình lại làm như thế với cô.

Kiều Tĩnh sợ đến mức khuôn mặt trở nên trắng bệch, ngậm chặt môi nhìn trần phòng, nghe thấy câu xua đuổi của anh, trong lòng cô vui vẻ, quả thực như nghe được lệnh ân xá, lập tức ngồi dậy từ trên ghế sofa.

Kiều Tĩnh không muốn ở lại đây một giây phút nào, có trời mới biết thời điểm Thảm Luân đề cô xuống, đầu gối cô vừa cử động, liền chạm phải phần thân dưới của anh, còn chạm trúng bộ phận đang nhô lên của anh.

Đồ điên! Tên biến thái! Đi chết đi cận bà!

Anh vậy mà có thể cứng lên sao? Đúng là đồ nam chính cận bà!

Việc này thật đáng sợ, vạn nhất dục vọng của anh chiến thắng lý trí, từ hình cô ngay tại chỗ, chẳng phải cô muốn phản kháng cũng không được sao?

Cuối cùng thiết lập của nguyên thân chính là mê muội nam chính kia mà.

Không được, phải chạy nhanh thôi, thế giới này thật quá đáng sợ QAQ.

Quá hoảng loạn, Kiều Tĩnh chân trái vấp vào chân phải, đứng lên từ trên sofa, lập tức cả người lại ngã xuống đất.

Thật may mắn trong phòng khách sạn xa hoa được trải thảm cao cấp, cú ngã này không làm cô bị thương, nghe thấy động tĩnh, Thảm Luân ngừng đầu liếc nhìn cô một cái, ánh mắt cực kỳ không kiên nhẫn, đầy sự cảnh cáo.

" Không phải quá ngu ngốc rồi sao?"

Đôi môi đẹp của anh lại nhả ra một câu. Quả thực, cô quá ngu ngốc, tốt nhất là lần càng xa càng tốt.

Kiều Tĩnh cảm thấy anh có đến hai nhân cách, một nhân cách nho nhã lịch sự, nhân cách còn lại âm trầm bá đạo. Không hổ danh là nam chính tổng tài bá đạo, trời ạ.

Lúc này, điện thoại trên bàn vang lên. Thảm Luân đưa bàn tay to lớn cầm lên, nhìn dãy số trên màn hình điện thoại, đôi mắt chợt híp lại, khí chất cả cơ thể đều thay đổi.

Ánh mắt trở nên hung bạo, mang theo ánh sáng khác thường, ý bảo Kiều Tĩnh đứng yên không được cử động.

"....."

Kiều Tĩnh chỉ có thể thu chân, ngoan ngoãn đứng dựa vào tường, trong lòng thầm nắn nít anh là cận bà! Hiện giờ anh vẫn còn đứng trước mặt cô, cô không thể tỏ vẻ khinh thường.

Thật muốn xé nát anh ra!

Muốn đưa tay chỉ vào mũi anh chửi một trận! Ai nha.

Kiều Tịnh cảm thấy mất mát, bởi vì bị hệ thống trói buộc, đời này của cô xem như xong rồi.

Không, cũng không phải hoàn toàn hết hy vọng trút giận, chờ cô hoàn thành xong cốt truyện, khi không cần phải cố kỵ gì nữa, nhất định cô sẽ chỉ thẳng vào mặt Thẩm Luân, mắng anh một trăm lần là tên biến thái từ trên xuống dưới!

Mãi đến khi cô tắt thở, cô sẽ dùng quãng đời còn lại nguyên rửa nam chính!!!

Nhưng hiện giờ cô vẫn nằm trong tầm khống chế của hệ thống, cho nên chỉ biết phồng má. Nhịn nào, không được tức giận!

Chờ cô đi lãnh hộp cơm, cả hai bọn họ đừng mong ai trốn thoát!

Cô đánh không lại, trước khi chết chỉ có thể mắng chửi người cho hả giận. Có lẽ một ngày nào đó cô nhịn không được, cảm thấy sống đủ rồi, mạo hiểm một lần hủy diệt tất cả, cũng không còn màng tới cốt truyện nữa.

" Cô tìm tôi có chuyện gì?"

Thẩm Luân đưa lưng về phía Kiều Tịnh nghe điện thoại, một tay chống vào sứa sờ sát đất, thân ảnh cao lớn mang một khí thế áp bức, giọng nói cũng lạnh lùng, mang theo sự trào phúng.

Trong giọng nói của anh, nồng đậm sự chất vấn cùng khẩu khí chua loét và ầu trĩ, nghe thấy thế Kiều Tịnh không khỏi nhếch môi, mờ to mắt. Chỉ là cô lớn lên xinh đẹp, lúc mờ to mắt cũng mang theo sự buồn bình đáng yêu.

Bất thành linh Thẩm Luân quay đầu lại đối mắt với cô. Biểu tình Thẩm Luân âm trầm. Khuôn mặt nhỏ của cô lại trắng bệch, lập tức cúi thấp đầu xuống.

Nhìn chằm chằm cô như vậy làm gì, trong lòng cô không khỏi suy đoán anh đang suy tính điều gì? Cô cực kỳ xem thường cái tên kẻ thù đang đứng trước mặt này.

Nhưng có lẽ, Thẩm Luân không dễ dàng buông tha cho cô như vậy. Nam chính sau khi uống rượu quả thực chính là một con quái vật!

Kiều Tịnh thăm mắng chửi, Thẩm Luân lại xoay người, vẫy tay với cô.

" Em?"

Kiều Tịnh hơi nhấp môi, chỉ tay vào mình. Thẩm Luân gật đầu.

Cô chần chờ một lúc, trước khi nam chính động tay động chân với mình, cô phải biết điều ngoan ngoãn bước qua.

Chỉ là Kiều Tịnh vừa mới tiến lại, Thẩm Luân đã đưa tay bắt lấy cô, trong lúc không phòng bị kéo mạnh cô, đôi tay với vết chai sần mạnh bạo vuốt ve vành tai tinh xảo của cô. Tức khác, một cảm giác tê dại như bị điện giật truyền khắp cơ thể.

" Á!"

Kiều Tịnh đau đớn hô lên, trong miệng phát ra một tiếng đầy hờn dỗi, nũng nịu, còn mang theo sự mềm mại phong tình.

Trong nháy mắt hai mắt cô mờ to, Thẩm Luân đều đặt những điểm trong mắt, đôi môi khẽ nhếch lên.

Bệnh thần kinh!

Kiều Tịnh nằng to trong lòng.

" Thế nào, đã tin chưa, cô cho rằng tôi sẽ vì cô mà thủ thân như ngọc sao? Cô là cái thứ gì. Thế nào, cô còn chưa tin à?"

Thẩm Luân nói chuyện điện thoại, ngữ khí trào phúng, còn buông lời tàn nhẫn. Đầu dây bên kia có thể là nữ chính, quả là có chút buồn cười.

Nhưng ngay sau đó, cả người Kiều Tịnh phát lạnh không cười nổi.

Thẩm Luân xoay người, đôi mắt sắc bén nhìn cô, đột nhiên cô dường như nhìn thấy Alexander, vành tai bị vuốt đến nóng bừng, cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Anh đem điện thoại đặt bên tai cô, trầm thấp nói: " Nào, chào hỏi bạn gái cũ của anh một chút."

Kiều Tịnh hận không đoạt lấy điện thoại ném vào mặt anh!

Mắt thấy điện thoại vẫn còn kết nối, có lẽ nữ chính không muốn nghe điện thoại, nội tâm Kiều Tịnh khá phức tạp, cô cảm thấy hai người bọn họ đúng là rất thích hợp để ở bên nhau, trời sinh một đôi! Cô không còn gì để nói.

Nếu đổi lại là cô, cô sẽ trực tiếp cúp máy, còn ngồi chờ nam chính si nhục mình à?

Chẳng phải nữ chính không buông bỏ được nam chính sao?

Bất quá đối với một tên nam chính như vậy, Kiều Tịnh chịu đựng không nổi, cũng chỉ có Ôn Thư mới xứng đôi với anh, hai người bọn họ chính là tương ái tương sát*, muốn tổn thương đối phương.

(* Tương ái tương sát: giống câu yêu nhau lắm cắn nhau đau.)

Kiều Tịnh hiểu rõ, hiện giờ cốt truyện đã đi vào quỹ đạo, nam nữ chính tương ái tương sát, mà cô lại chính là chất xúc tác.

Đôi mắt Thẩm Luân mang theo sự lạnh lẽo, anh thân mật ôm lấy bà vai Kiều Tịnh, đạo lực rất lớn rõ ràng là giận chó đánh mèo.

Kiều Tịnh bị đau đến hoàn hồn, cô nín thở, nhìn vào màn hình điện thoại. Thẩm Luân để sát vào tai cô, cười nhẹ nói: " Vậy đổi cách nói khác, nói cho cô ta biết, có phải em rất yêu anh không?"

Yêu cái đầu anh!

Kiều Tịnh tự động suy nghĩ đến diễn biến trong đầu của nam chính, ngồi xuống sofa như một nam chính bá đạo, dùng mũi chân nhấc cảm nữ chính lên, bá đạo hỏi: "Cô bé à! Không có cô tôi vẫn sống tốt."

Trên thực tế, anh đã bắt đầu xuống tay trả thù! Quả nhiên nam chính vẫn không thể quên được ánh trăng sáng của mình.

Thật là ấu trĩ, muốn lạy ông tôi ở bụi này à, cho rằng mọi người đều như vậy sao?

Cầu xin hai người đừng hành hạ nhau nữa, cứ việc lăn lộn một trận trên giường đi, cái gì Ôn Thư cũng sẽ đáp ứng, không tốt sao?

Cô nhớ rõ nữ chính Ôn Thư bởi vì bốn năm trước, đã chấp nhận lấy tiền của Thẩm gia mà bỏ rơi nam chính, từ đây không còn tin tức.

Sau khi nam chính biết nữ chính ở đâu, cũng không đến tìm cô ta, chỉ có thể tra tấn nhau như vậy, tương lai còn tương ái tương sát.

Tuy chỉ là kịch bản cũ, nhưng lần nào cũng sẽ linh nghiệm! Nữ phụ thế thân, bảy tám phần sẽ trở nên độc ác.

Cả người Kiều Tịnh phát run, vì sao trước đây cô không phát hiện, Thẩm Luân là một kẻ mặt người dạ thú?

Không đúng, hiện tại Thẩm Luân như một con rắn độc, bề ngoài nho nhã, nhưng bên trong lại đầy mưu mô.

"Tút... tut... tut..."

Đầu dây bên kia chịu không nổi đã kích đã cúp máy. Kiều Tịnh nhắm mắt lại, trong lòng thầm niệm câu A di đà phật, nữ chính cũng đã chịu đựng hết giới hạn, có chút thông suốt rồi.

Nhưng mà, tên ác bá Thẩm Luân vẫn không chịu buông tha cho cô, anh không còn cảm thấy thú vị nữa liền buông điện thoại xuống, vận khuôn mặt nhỏ của cô qua, ngoài cười nhưng lòng không cười nói: "Sao nào? Còn không trả lời anh à."

"Thảm tổng, anh thực sự say rồi." Kiều Tịnh tròn mắt, nhu nhược nói, ngữ khí mang theo chút năn nỉ.

Bàn tay chế trụ khuôn mặt cô dùng sức rất lớn, siết chặt mặt cô, đôi mắt xinh đẹp của cô như có sương mù, đôi môi hồng nhuận hé mở, có thể nhìn thấy cả hàm răng, dường như còn mang theo hơi thở tươi mát của thiếu nữ.

Trong lòng Thẩm Luân lại ngứa ngáy. Anh nhìn chăm chú đôi môi cô, cứ nhìn mãi như vậy.

Nhìn đến mức cổ của Kiều Tịnh cũng trở nên đau nhức. Đôi mắt anh âm u, giọng nói trầm khàn: "Trong điện thoại, là bạn gái cũ của anh, em đừng suy nghĩ nhiều."

Kiều Tịnh khẽ chớp mắt. Không suy nghĩ nhiều, suy nghĩ rất đơn giản nha, cô biết nam nữ chính là một cặp, hai người mau mau hợp lại với nhau đi! Cầu xin đấy!

"Hiện giờ có thể trả lời chưa, có phải em rất yêu anh?"

Ngón tay thô ráp của Thẩm Luân vuốt nhẹ cánh môi cô, cảm nhận được đôi môi mềm mại.

Anh biết rõ hỏi như vậy là không tốt, tương lai, anh sẽ để Kiều Tịnh rời đi, nhưng suy nghĩ đó xuất hiện, trong lòng anh lại vô cùng khó chịu, nhịn không được càng muốn nghe câu trả lời của cô.

Nếu cô trả lời không tốt, anh không ngại sẽ cho cô một chút giáo huấn, để cô nhận rõ được hiện thực. Cảm giác này thật vi diệu.

Thật ngứa ngáy, anh rất muốn không chế cô.

Về mặt Kiều Tịnh khó xử, cuối cùng nhắm mắt lại, đỏ mặt nói: "Yêu, rất yêu."

"Lặp lại, nói hoàn chỉnh nào."

Anh cố ý dùng ngón tay vuốt nhẹ vành tai ửng đỏ của cô.

Kiều Tịnh nắm chặt tay, cắn răng nói: "Yêu, rất yêu anh...."

Yêu cái rắm!

Cô hận không thể lấy cái loa lớn trực tiếp phát sóng trên mạng mạng anh! Lấy roi da quất chết anh!

Thẩm Luân hài lòng mỉm cười. Biểu hiện của Kiều Tịnh thật ngoan ngoãn và hiểu chuyện, âm trầm trong mắt anh cũng tan đi, bàn tay buông lỏng, giải phóng cho cô.

Đã được tự do, Kiều Tịnh đưa tay xoa nhẹ mặt mình.

"Vậy Thẩm tổng, em ra ngoài trước nhé?" Cô khẽ nhúc nhích cơ thể, thấp giọng hỏi một tiếng.

Thật đáng sợ, nam chính quá biến thái.

"Thật ra anh không uống rượu," hỏi Thẩm Luân một câu anh lại trả lời một nèo, anh buông điện thoại xuống, liếc mắt nhìn Kiều Tịnh một cái, khó tránh được giọng nói có chút ôn nhu: "Một lúc nữa Vương Hiểu sẽ đưa em đến căn phòng khác, em hãy ngồi chờ ở đây."

Chuyện này là sao? Vừa đánh vừa xoa à.

Kiều Tịnh rầu rĩ ở một tiếng, ngồi trên sofa đưa lưng về phía Thẩm Luân, nhìn như đang giận dỗi.

Thẩm Luân nhìn cô một cái, không để ý đến nữa, liến lên giường nằm nghỉ. Hiện giờ đã là 10 giờ tối, anh luôn làm việc và nghỉ ngơi có quy luật, anh tắt đèn phòng, chỉ để lại một ngọn đèn ngủ.

Không đến năm phút, Vương Hiểu đã đến gõ cửa. Kiều Tĩnh chạy nhanh như chớp, cầm lấy hành lý của mình, không dám gây ảnh hưởng đến vị tôn Phật đang nằm trên giường, rón rén bước ra cửa, cô nhận lấy thẻ phòng trong tay Vương Hiểu.

Đi đến trước phòng của mình.

"Kiều tiểu thư, cô cũng nghỉ ngơi sớm một chút, tôi đi đây."

"Vâng, cảm ơn."

Sau khi Vương Hiểu rời đi, Kiều Tĩnh bước vào phòng. Chỉ trong một giờ ngắn ngủi, dường như đã trải qua một tháng, cả người mệt mỏi không còn sức lực, nằm lên giường không còn muốn ngồi dậy nữa.

Ngày hôm sau, Kiều Tĩnh nhìn vào gương, gương thâm mất xuất hiện thật rõ. Tối qua cô luôn nằm mơ thấy ác mộng, đều do nảm chính dọa sợ.

Kiều Tĩnh rửa mặt chải tóc xong, cũng không trang điểm, chờ đi đến đoàn phim sẽ có nhân viên trang điểm và tạo hình cho cô, hiện giờ không cần phải làm, đến lúc đó lại phải tẩy trang thật là phiền toái. Cô mở cửa phòng, nhân viên khách sạn đã mang bữa sáng đến.

"Là Kiều tiểu thư phải không. Thảm tiên sinh đã chuẩn bị bữa sáng cho cô, cô không cần đi đến sảnh dưới dùng bữa."

Kiều Tĩnh nghiêng đầu, nhìn thoáng qua phòng của Thẩm Luân.

"Tôi không dùng có được không?"

Cô muốn đi đến đoàn phim!

"Ồ..." Nhân viên có vẻ khó xử.

"Cứ như vậy đi, tôi còn có việc, nên không anh cứ dùng đi."

Kiều Tĩnh mỉm cười đầy cảm kích nhìn nhân viên, sau đó liền đi thang máy xuống lầu.

Thẩm Luân mở cửa phòng ra, nhìn thấy nhân viên phục vụ về mặt ngạc nhiên đẩy bữa sáng vào thang máy, lúc đi ngang qua phòng anh, đáy mắt anh chứa đầy sự lạnh lùng, khoé môi nhếch lên.

Vương Hiểu lên phòng tìm anh, "Thẩm tổng, buổi chiều ngài còn có một cuộc họp."

"Dời đến ngày mai, hôm nay không cần sắp xếp lịch trình."

Thẩm Luân nhớ đến buổi tối hôm qua, cô nói cô rất yêu anh, quay đầu lại liền không nhận tình cảm của anh.

Đây là yêu sao, vẫn muốn lừa anh à?

Kỳ thật Kiều Tĩnh không yêu anh, điều này không quan trọng, nhưng anh vẫn cảm thấy không thoải mái, nội tâm khó chịu.

Vương Hiểu đi phía sau Thẩm Luân bước vào thang máy, sau khi xuống lầu, anh ta không dám nhiều lời, cố gắng thờ nhẹ, sợ lại chọc giận ông chủ.

Thẩm Luân trực tiếp đi đến đoàn phim [Thịnh Đường].

Ngày đầu tiên khai máy, Kiều Tĩnh đã có cảnh diễn, cảnh diễn này chính là hồi ức trong phim, ca ca của Mộ Dung Nguyễn công nàng lên núi tìm thần y.

Người đóng vai ca ca có bộ dạng của một tiểu thị tươi rất anh tuấn, cùng tuổi với Kiều Tĩnh, chỉ là vận khí của anh ta không tốt như Kiều Tĩnh, không có kim chủ đứng phía sau, chưa gì đã đầu tư 6000 vạn.

Đất diễn của nhân vật ca ca rất ít, cho nên đạo diễn chọn quay trước. Nhà đầu tư có quan hệ ái muội với Kiều Tĩnh, những người trong đoàn phim ai cũng đều biết.

Bao gồm cả Triệu A Văn người đảm nhận vai nữ chính, nhà đầu tư vun nhiều tiền như vậy, chỉ cho Kiều Tĩnh vào vai nữ phụ thứ ba, chắc chắn người đó đối với cô chỉ chơi qua đường. Cho nên, Triệu A Văn nhìn thấy phía xa có một người đàn ông cao lớn đẹp trai, trong mắt liền lóe sáng. Cô ta muốn người đàn ông này.

Thẩm Luân đến phim trường, đạo diễn Vương vội đi đến chào hỏi, đôi môi Thẩm Luân nhếch lên, sắc mặt đạo diễn Vương liền thay đổi, nóng lòng giải thích.

"Được rồi, Thẩm tổng hy vọng lần sau sẽ không phát sinh ra loại tình tiết này nữa. Đạo diễn Vương, ông ở trong ngành cũng có tiếng tăm, đừng đi sai bước, ngay cả danh tiếng cũng khó giữ được."

Vương Hiểu dùng ánh mắt nghiêm túc, cho đạo diễn Vương một sự cảnh cáo.

"Vâng, vâng."

Đạo diễn Vương bức bối trở về quay phim. Chỉ là ông ta mắng trợ lý cùng mấy nhân viên trong đoàn một trận.

Thời đại bây giờ, người có tiền đều là đại gia, huống hồ đạo diễn Vương đã hỏi thăm thân thế của Thẩm Luân, biết anh chính là đại công tử của Thẩm gia ở Đế Đô, gia thế rất lợi hại, gia tài hơn chục tỷ, là tỷ phú ở khu vực Châu Á.

Nhân vật như vậy, quen biết được là một chuyện tốt, nhưng trăm ngàn lần không được đắc tội. Nếu không biết trời cao đất rộng, có thể bị giết chết lúc nào không hay biết.

Đáng sợ không?

Tất nhiên là đáng sợ!

Đây chính là hiện thực.

"Cảnh hai, bắt đầu!"

Thư ký trường quay khép mạnh cái bảng, trong khu rừng nhỏ, một thiếu niên cầm kiếm chạy ra, trong lòng anh ta đang ôm một thiếu nữ đang hôn mê.

"Nguyễn Nguyễn, muội đừng ngủ, sắp đến trấn Thần Vương rồi, ca ca nhất định sẽ tìm được thần y, cầu xin ông ta cứu muội."

Trong lồng ngực, thiếu nữ mê man mở đôi mắt, lông mi dài đọng nước, khiến người ta càng yêu mến. Giọng nói nàng mềm mại gọi một tiếng: "Ca ca."

Thẩm Luân nhìn chằm chằm màn hình quay phim, mọi chi tiết anh đều nhìn thấy rõ. Hơn nữa thiết bị trong đoàn phim đều là đồ tối tân nhất, thiết bị thu âm ở trường quay rất tốt, thậm chí anh còn nghe thấy giọng nói mềm mại như bông của cô gọi người khác là ca ca.

Anh đứng dậy, đi đến mảnh đất trống cách đó không xa rút một liều thuốc. Vương Hiểu cũng đi đến, châm lửa cho anh.

"Không phải đã nói, cô ấy không được diễn cảnh thân mật với người khác sao?" Thẩm Luân híp mắt.

"Đây cũng không phải cảnh thân mật, kịch bản yêu cầu như vậy, chỉ là ôm một cái." Vương Hiểu nhìn thấy sắc mặt ông chủ tồi đi, anh ta lập tức im miệng, trong tâm thầm nói ông chủ quá sùng ái Kiều tiểu thư, chỉ là làm diễn viên khó tránh khỏi việc tiếp xúc thân thể với người khác phải, huống hồ ăn mặc kín như vậy, tiếp xúc da thịt cũng không có, ông chủ cần gì lo lắng như thế?!

Chẳng phải Kiều tiểu thư đang đóng phim sao? Chuyện phối hợp này là điều bắt buộc, không thể không động chạm một chút.

Nhưng mà, kịch bản không tốt, không có cảnh tình cảm, người xem sẽ không xem đâu.

Trong thâm tâm của Thẩm Luân, chính là không quen nghe cô dùng giọng điệu gọi đi với người khác. Còn gọi ca ca, có khi nào cô gọi anh như vậy chưa?

Tâm tư của đàn ông, quả thực rất kỳ lạ. Mặc dù không thích người ta, nhưng món đồ đang nằm trong tay mình, anh thà rằng bóp nát nó, cũng không muốn đưa cho người khác.

"Meo ~"

Một tiếng mèo kêu vang lên, là chú mèo giống Ragdoll chạy qua.

"Thật xin lỗi, mèo của tôi đã quấy dây các anh. Mèo con ngoan, đừng chạy nào ~"

Triệu A Văn mặc trang phục cổ trang, thân váy lượn lờ, cô ta đóng vai nữ chính Tô Thanh Hảo. Cúi người ôm chú mèo, khe ngực như ẩn như hiện. Cô ta ngai ngừng bế mèo lên, ánh mắt mê hồn, bộ ngực phập phồng như đôi núi.

Chỉ là ngoại ý muốn của Triệu A Văn, hai mắt của người đàn ông này, không thèm nhìn đến cô ta một cái.

Triệu A Văn cảm thấy bản thân bị si nhục.

"Thẩm tổng, xin mời vào trong xe ngồi nghỉ ngơi." Vương Hiểu nhìn về phía đám vệ sĩ, lập tức có người nhanh chóng mở cửa chiếc siêu xe ra.

Thẩm Luân vứt tàn thuốc, nhả một làn khói, lên lên xe. Lúc đi ngang qua Triệu A Văn, thậm chí cũng không bỏ thí một ánh mắt, phui cổ tay áo, đi ngang qua cô ta.

Triệu A Văn tức giận thờ phập phồng, cô ta là cái gì? Là cái cây cột trang trí à?

Cô ta xoay đầu, tức giận trừng mắt với đám người kia một cái, ôm mèo của mình tức tối trở về xe bảo mẫu.

Cách đó không xa, Vương Hiểu đứng nhìn cảm thấy có chút buồn cười. Cô ta nghĩ mình là tiên nữ hạ phàm sao? Số người muốn câu dẫn ông chủ, xếp hàng từ Ma Đô đến Đế Đô đầy ra đó, một Triệu A Văn là cái thá gì.

Huống hồ, ông chủ đã có người trong lòng. Vương Hiểu nhìn về phía hiện trường quay phim, Kiều Tịnh mặc đồ cổ trang, xinh xắn đứng trong gió, làn da trắng đến chói mắt.

Ánh mắt ông chủ thật tốt, nhìn trúng một cô gái thanh thuần xinh đẹp như vậy, nhìn thôi đã say lòng người.

Buổi trưa, sau khi kết thúc quay hình, nhân viên công tác của đoàn phim cùng diễn viên dùng bữa trưa.

Đoàn làm phim có thuê một căn phòng, đó chính là phòng bếp của bọn họ, chuyên cung cấp cơm. Suốt buổi sáng Kiều Tịnh đã không ăn gì, lúc này trong bụng trống rỗng, Diêu Diêu nói muốn đi lấy hai phần cơm về đây, Kiều Tịnh gật đầu, quay về phòng hoá trang thay quần áo.

Chờ Diêu Diêu cầm hai phần cơm trở về, kết quả không nhìn thấy Kiều Tịnh đâu, hỏi người khác mới biết cô đã lên một chiếc xe.

Diêu Diêu nhìn chiếc siêu xe đậu ven đường được vệ sĩ áo đen vây quanh, cô ấy không dám đi qua, khẳng định bạn trai của Kiều Tịnh sẽ không để Kiều Tịnh bị đối, Diêu Diêu không muốn đến quấy rầy thế giới của hai người.

Bên trong xe, quần áo Kiều Tịnh cũng chưa kịp thay, cô như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than.

"Em đi thay quần áo, có được không?"

Đồ cổ trang trong phim là y phục thời nhà Đường, tầng tầng lớp lớp, váy áo chế tác rất đẹp, chính là có chút hở, đặc biệt là phần trước ngực, lộ xương quai xanh cùng bộ ngực, khi đóng phim không cảm thấy gì, nhưng khi ngồi một mình trong xe với Thẩm Luân, cô liền cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Quan trọng nhất là, ánh mắt của Thẩm Luân như có như không liếc nhìn trước ngực cô. Đương nhiên nhìn theo góc độ khác, anh quá cao, ngồi trong xe rừ đầu xuống giống như đang nhìn vào cô.

"Dùng một bữa cơm, còn cần phải đi thay quần áo à?" Thẩm Luân liếc nhìn cô một cái.

Kiều Tịnh mím môi, "Thôi được rồi." Cô cầm đĩa lên, an tĩnh dùng bữa.

Đây là thức ăn ở khách sạn được Thẩm Luân đóng hộp đem đến đây, khẳng định hương vị ngon hơn thức ăn của đoàn phim. Nhìn cô ăn ngon miệng, bất giác Thẩm Luân cong môi, đồng thời trong lòng lại cười lạnh.

Có đáng không, nếu buổi sáng chịu ăn sáng, đầu cần đóng phim xong đói đến như vậy?

Quả thực Thẩm Luân đang hiểu lầm, buổi tối Kiều Tĩnh ngủ không ngon, hôm sau không có tâm trạng ăn uống, nếu không phải đóng phim yêu cầu thể lực, không chừng lúc này cô cũng chẳng muốn dùng bữa.

"Trợ lý của em có đi cùng em không?"

Kiều Tĩnh gật đầu, Thẩm Luân ăn một miếng liền buông đũa, dùng khăn xoa miệng, chậm rì rì nói: "Muốn trở thành minh tinh nổi tiếng, cần phải có một người đại diện chuyên nghiệp. Có muốn đổi công ty quản lý khác không?"

Kiều Tĩnh suy nghĩ, theo như cốt truyện, xong sai biệt lắm có thể cuối năm nhóm nhạc SJ sẽ xảy ra chuyện. Nếu phải đi đúng cốt truyện, hiện giờ không phải thời điểm để cô rời đi.

Lắc đầu, cô uyển chuyển nói: "Hiện giờ không được, em muốn quay xong bộ phim này, sẽ suy nghĩ lại, có được không?"

Thẩm Luân cong môi, cười nói: "Được thôi, đến lúc đó em không biết lựa chọn như thế nào, anh sẽ giúp em làm chủ."

Kiều Tĩnh ngoan ngoãn vâng một tiếng. Trong lòng Thẩm Luân rung động, thiếu chút nữa đã đưa tay xoa đầu cô.

Bất chợt, anh ý thức được gần đây bản thân luôn làm nhiều chuyện khác người, càng không khỏi cảm thấy băn khoăn.

Về mặt anh phức tạp nhìn chằm chằm phần com của Kiều Tĩnh, trầm mặc một lúc liền dời tầm mắt. Trong lòng Kiều Tĩnh thầm thở dài một hơi.

Ngày hôm sau trong lúc quay phim, Thẩm Luân không còn đến phim trường nữa.

Các diễn viên trong đoàn phim Kiều Tĩnh là người mới vào nghề, vì vậy mỗi ngày, cô thường xuyên chào hỏi bọn họ, trò chuyện cùng nhân viên công tác, nhằm bảo trì mối quan hệ. Cô biết nhân viên công tác trong đoàn phim bởi vì biết cô có mối quan hệ với Thẩm Luân, cho nên ít nhiều cũng chiều cô cô hơn.

Trong lúc quay, cho dù Kiều Tĩnh có liên tiếp phạm lỗi, đạo diễn Vương cũng không giáo huấn cô quá nghiêm khắc, thực sự đãi ngộ của cô rất khác với mọi người.

Kiều Tĩnh không muốn bị người khác xem thường, cũng cố gắng diễn tốt nhân vật của mình.

Trong phim Mộ Dung Nguyệt là đệ tử của thần y, nàng đã cứu nữ chính Tô Thanh Hảo hai lần, được xưng là tiểu thần y, tính cách ngây thơ hồn nhiên, đất diễn vô cùng nhiều.

Lúc trước sau khi đọc xong kịch bản, Diêu Diêu còn nói với cô, nhân vật Mộ Dung Nguyệt là nhân vật thu hút. Không có người xem nào thích một nữ phụ ác độc, người xem thường yêu thích những nhân vật hiền lành đáng yêu.

Kiều Tĩnh nghĩ đến sứ mệnh mà hệ thống cấp cho mình, cô lại thở dài. Trong phim không diễn vai nữ phụ độc ác, nhưng hiện thực vẫn phải đi con đường này không thể thay đổi.

Phân cảnh ngày hôm nay, Mộ Dung Nguyệt ở Sơn cốc cứu Tô Thanh Hảo, sau khi Tô Thanh Hảo tỉnh lại sẽ nói một vài lời thoại. Đạo diễn hô một tiếng action, các tổ liền vào chỗ.

Trong màn hình, tại một căn nhà nhỏ trong rừng trúc. Kiều Tĩnh đóng vai Mộ Dung Nguyệt bung chén thuốc bước vào phòng, đạo diễn Vương vì muốn cảnh chân thật, đã chuẩn bị hỗn hợp nước đường đỏ còn nóng đặt trong chén, quay gần còn nhìn thấy khói bốc lên thật nguy hiểm.

Mô Dung Nguyệt đặt chén thuốc lên bàn, nhẹ nhàng gọi thiếu nữ kia tỉnh lại.

"Cô là ai?"

Tô Thanh Hảo sớm đã hồi phục ý thức, lúc nghe thấy có tiếng bước chân tiến vào, cô ta đã mở mắt lên, xuất hiện trong tầm mắt là một đôi mắt đầy thiện ý, đen trắng rõ ràng thật xinh đẹp. Cô ta ngăn ra.

Đạo diễn Vương quát: "Triệu A Văn, cô lại quên lời thoại hả, còn không diễn cho tốt vào?"

Triệu A Văn xin lỗi đạo diễn, cô ta bất mãn nhìn Kiều Tĩnh.

Không thể đắc tội với đạo diễn Vương, nhưng Triệu A Văn lại không đặt Kiều Tĩnh ở trong mắt, trong mắt cô ta, Kiều Tĩnh chỉ là một con chim hoàng yến được nhà đầu tư bao nuôi, có cái gì mà cao ngạo?

Sau đó Triệu A Văn không còn phạm lỗi nữa, chỉ là trong lúc uống thuốc, cô ta cố tình đánh rơi chén thuốc, nước đường nóng đỏ vào trên tay Kiều Tĩnh, tức khắc trên mu bàn tay xuất hiện một mảng đỏ.

Diêu Diêu đau lòng nhìn qua, đạo diễn hô dừng lại, cô ấy vội chạy đến, dùng nước đá chườm cho Kiều Tĩnh.

Bởi vì là mùa hè, phải quay phim bên ngoài, đoàn phim đã mang theo một số lớn nước đá, nhằm giúp diễn viên giải nhiệt. Cũng may cảnh tiếp theo, Triệu A Văn không tái phạm lỗi nữa.

Trong thời gian giải lao, nhân viên công tác đều bàn tán chuyện Triệu A Văn muốn câu dẫn nhà đầu tư, Diêu Diêu nghe được chuyện này liền đi nói với Kiều Tĩnh, còn tức giận và bất bình: "Chị Kiều Tĩnh, đó là bạn trai của chị, đừng để người khác cướp mất."

"Thật không thể ngờ, Triệu A Văn đường đường là một diễn viên có tiếng, nhưng trên mạng có không ít lịch sự đen tối, lúc nào cũng lén lút, tác phong cũng kém quá."

Kiều Tĩnh xoa mu bàn tay, da thịt nguyên thân rất trắng, tuy nói không để lại sẹo, nhưng vẫn lưu lại vết tích, bởi vì quá trắng, không để gì biến mất.

Nghe Diêu Diêu nói xong, cô cười cong mắt, nói: "Nếu có thể cướp được, chị đây còn phải cảm ơn trời đất."

Về mặt Diêu Diêu chợt trở nên quý dị. Kiều Tĩnh vội vàng cùng cô ấy thu dọn đồ trở về khách sạn.

Ở đoàn phim, không phải diễn viên nào cũng được đoàn phim cấp phòng riêng, nhưng về phương diện này, một lần nữa Kiều Tĩnh lại nhờ phúc của Thẩm Luân.

Trên đường trở về, Kiều Tĩnh thiếu chút nữa bị người khác va vào người.

"Xin lỗi, thực sự rất xin lỗi!"

Người va vào cô là một cô gái trẻ, nhìn qua tầm hai mươi tuổi.

Kiều Tịnh mỉm cười: " Không sao đâu, em đi đứng cẩn thận một chút, bên này toàn là đá vụn, rất dễ gây trật chân."

Cô bé hai mắt sáng ngời, bắt lấy tay cô: " Xin chào chị, em tên là Điền Manh, em nhận ra chị, chị là Kiều Tịnh đúng không. Thật ra em vào được đoàn phim này, còn phải cảm ơn chị. Vai em diễn là Nguyệt Hoa, nghe nói ban đầu đạo diễn gọi chị thử vai này, còn muốn chọn chị vào vai này."

Đáy mắt Kiều Tịnh hiện lên gọn sóng. Cô hoà ái chào hỏi Điền Manh, sau đó rút tay lại, dường như không có việc gì dẫn Diêu Diêu trở về khách sạn.

Sau khi nguyên thân hạ màn, nữ phụ ác độc tiếp theo đối đầu cùng nữ chính, chính là cái cô bé Điền Manh này.

Gia thế cô ta rất tốt, khi còn bé trong một buổi tiệc đã gặp gỡ Thẩm Luân, vẫn luôn yêu thầm anh. Sau khi nguyên thân bị cô ta và nữ chính hại chết, cô ta bắt đầu hại đến nữ chính Ôn Thư.

Đứng dưới góc độ người xem, thủ đoạn của Điền Manh không mấy cao siêu, điển hình là một nữ phụ độc ác không có đầu óc trong loại truyện tổng tài, cái gì mà bỏ thuốc, tạo ra hiểu lầm lên giường với người khác.

Nhưng không còn cách nào khác, ai bảo Điền Manh là nữ phụ thúc đẩy cốt truyện, vừa ngu ngốc nhưng không thể dễ dàng hạ màn, mạng sống có thể so với tiểu cường.

Kiều Tịnh có chút đau đầu. Phải biết rằng, Điền Manh này là một cô gái đầy tâm cơ, cô ta chào hỏi với cô, nhất định vì đã biết mối quan hệ của cô và Thẩm Luân.

Gia thế Điền Manh tốt như vậy, lại là một thiên kim tiểu thư, ít nhất cô ta cũng phải diễn vai nữ chính hoặc nữ phụ số hai, không có khả năng đảm nhận vai diễn Nguyệt Hoa này.

Hai tháng sau, phân cảnh của Kiều Tịnh đã hoàn tất. Thẩm Luân đến đón cô trở về Ma Đô, trong thang máy, đúng lúc gặp mặt Điền Manh vừa trở về.

Phân cảnh của Điền Manh vẫn chưa quay xong, cô ta không thể rời khỏi đoàn phim, sau khi chào hỏi Kiều Tịnh, cô ta trộm nhìn Thẩm Luân. Trong mắt Thẩm Luân chỉ có Kiều Tịnh, còn tận tâm mở cửa xe cho Kiều Tịnh.

Điền Manh cắn chặt môi, ngón tay siết đến trắng bệch. Lúc này, Kiều Tịnh quay đầu lại nhìn Điền Manh một cái. Cô ta chột ngẩn người, biểu tình ác độc trên mặt vẫn chưa kịp thu lại, cứ như vậy hoàn toàn bại lộ trước mặt Kiều Tịnh.

Thật là ngu xuẩn, ác ý hiện rõ trên mặt như vậy. Kiều Tịnh nhìn cô ta cười ôn hoà, đi cùng Thẩm Luân rời khỏi khách sạn, sau khi đóng cửa xe.

Điền Manh vội đuổi theo, nhìn bọn họ rời đi, cô ta tức giận đến mức đỏ mặt, hung tợn giậm chân.

Cô ta tự giác xem nụ cười vừa rồi của Kiều Tịnh là sự khiêu khích, cô ta yêu thầm Thẩm Luân lâu như vậy, Kiều Tịnh chỉ là một kẻ nghèo hèn từ thị trấn đến đây, sao có thể xứng đáng đứng bên cạnh một người chói sáng như Thẩm Luân?

Điền Manh lấy điện thoại ra, nhắn một tin Wechat:

" Kiều Tịnh, người đàn ông đi với chị, là bạn trai chị sao? Dường như em cảm thấy đã gặp anh ta ở đâu rồi."

Kiều Tịnh nhận được tin nhắn Wechat, khoé môi nhếch lên.

Bởi vì anh chính là người trong lòng của cô kia mà.

Chị là Kiều Tịnh không thể trả lời như vậy, mà nhắn lại một câu: " Có đẹp trai không? Chị cũng cảm thấy anh ấy có chút giống với một mình tỉnh nước ngoài, hi hi [icon tươi cười]"

Điền Manh nhận được tin nhắn, tức muốn chết. Kiều Tịnh không thể trả lời là không phải, không được sao?

Có biết xấu hổ hay không!

Cái gì mà mình tỉnh nước ngoài!

Khung xương của người Châu Á cùng người Châu Âu không giống nhau, thật không có hiểu biết!

Kiều Tịnh không muốn tiếp tục kích thích Điền Manh, cô còn phải nhờ tiểu khả ái này đến hãm hại mình, để đi hết cốt truyện.

Chỉ là lúc này Điền Mang lại tự nguyện nhảy vào bẫy, mà cái bẫy này do chính tay cô bày ra.

Không lâu nữa thôi, Điền Manh sẽ bắt tay với nữ chính hãm hại cô.

Kiều Tịnh tắt Wechat, cất điện thoại.

" Cười gì vậy?" Thẩm Luân nghiêng đầu, đôi mắt đen như ngọc mở to, vừa ôn nhuận lại sáng ngời.

Ngũ quan của anh thật anh tuấn, khi anh nhìn vào cô, dường như cả thế giới này chỉ có mình cô.

Kiều Tịnh ngại ngùng rũ mắt, cười nói: " Diêu Diêu nhắn cho em một truyện cười, đọc khá buồn cười."

Đôi mắt Thẩm Luân trầm xuống, đưa tay vén lại những sợi tóc bị gió thổi tán loạn của cô ra sau tai. Chỉ là, khi tay hạ xuống, còn cổ tình chạm vào vành tai cô.

Anh nhớ rõ cảm xúc đêm đó, vành tai mềm mại, phấn nộn. Kiều Tịnh né tránh, quay mặt nhìn về phía cửa sổ.

Nhưng mà, một mùi thuốc lá nhân nhặt truyền đến, cô kinh ngạc quay đầu lại, Thẩm Luân dịu dàng sờ đôi môi mềm mại của cô.

Anh dựa vào rất gần, trong mắt mang theo ham muốn khác thường, không phải là tình yêu, đơn giản chỉ là sự ham muốn.

Nháy mắt cả cơ thể cô đều nổi da gà. Đưa tay muốn đẩy anh ra. Cô nghiêng mặt, đôi môi hồng nhuận mấp máy: " Thẩm Luân, anh tránh ra một chút."

Lời còn chưa nói xong, đã bị Thẩm Luân ấn đầu, ngăm vào trong miệng.

Ở hàng ghế phía trước, Vương Hiểu nhìn xuyên qua kính chiếu hậu, anh ta khẽ hô một tiếng, đồ mặt tập trung lái xe.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Trăng Sáng Thay Thế Của Nam Chính Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chiếm tiện nghi

Edit: Tiểu Mân Thầu

Hoá ra cảm giác khi hôn môi cô là loại cảm giác này. Đôi mắt Thẩm Luân phát sáng, nhân lúc cô không phòng bị, liền tiến vào trong, câu lấy lưỡi của cô.

Đêm đó cô ngậm chặt miệng, Thẩm Luân không thể nếm ra hương vị gì. Sau khi thâm nhập thật là ngọt ngào, quả nhiên hương vị thật tuyệt.

Anh dừng lại, liếm nhẹ môi cô sau đó ngồi lại chỗ của mình.

Kiều Tịnh sững sốt, đợi lúc cô phản ứng lại, trong dạ dày xuất hiện cảm giác buồn nôn cùng ghê tởm. Cô nhìn thấy Thẩm Luân đang kéo cổ áo anh.

Nam chính cận bã, vô cùng cận bã.

Rõ ràng không có tình cảm với cô, tại sao còn hôn cô? Không phải tra nam, luôn có đặc điểm này à.

Không thể nghi ngờ thêm Thẩm Luân chính là tên cận bã, chẳng lẽ anh đã xuất hiện sự ham muốn?

Bất thành linh nghĩ đến việc anh đang ham muốn mình, dường như cô cảm thấy được có thứ gì đó cọ vào chân mình, cô chột rùng mình, nghĩ thế nào cũng không có khả năng.

"Anh hôn bạn gái của anh, có gì không thể?"

Thẩm Luân không biết xấu hổ hơi mỉm cười.

Không thể.

Nhưng cô chỉ nhấp môi, rũ mắt, nhỏ giọng như muỗi kêu: "Có thể."

Kiều Tịnh xoay người qua một bên, âm thầm ra sức dùng tay áo xoa môi mình.

Dường như tâm trạng của Thẩm Luân không tồi, chăm chú nhìn phong cảnh bên ngoài cửa xe, quay đầu trêu chọc cô: "Gọi một tiếng ca ca xem nào."

"....."

Kiều Tịnh trợn mắt, anh có biết xấu hổ hay không?

Yêu cầu càng ngày càng quá đáng, cô cảm thấy bản thân mình trước kia có sức nhẫn nại quá lớn, cô muốn khiến cái tên Thẩm Luân này táng gia bại sản!!!

Cô tức giận, hai má cũng phồng lên, đôi mắt mở to căm giận nhìn anh.

Thẩm Luân nhướn mày, ngữ khí bình tĩnh: "Chẳng phải yêu anh sao? Bảo em gọi một tiếng ca ca cũng là uỷ khuất cho em à. Lúc em ở phim trường, không phải gọi rất vui vẻ sao."

Ngày đó sau khi rời khỏi đoàn phim, cả đêm anh không tài nào ngủ được, cứ nhớ mãi đến hai chữ ca ca đó.

"Cái đó không giống nhau, đó là đóng phim." Cô hơi nhàu mày.

"Mau gọi đi, anh sẽ đưa em về nhà." Ngữ khí của anh có chút không kiên nhẫn.

Kiều Tịnh nhấp môi. Vì sao càng đi vào quỹ đạo của cốt truyện, nam chính càng ngày càng trở nên biến thái, cô không nhớ rõ tình tiết của cốt truyện, nhưng dường như nam chính không đùa giỡn với nguyên thân như vậy.

Không được, cốt truyện đã diễn ra quá nhanh, mà anh còn điên cuồng như thế, không đợi đến lúc chia tay thì anh đã bộc phát thú tính, tra tấn cô một phen không.

"Ca ca."

Xấu hổ liền tiếng gọi, gương mặt Kiều Tịnh ửng đỏ, chôn cả mặt vào trong khuỷu tay không quan tâm đến phản ứng của anh, cô cố ý xê dịch một chút tránh anh càng xa càng tốt.

Nếu nam chính đã không biết xấu hổ, thì mặt mũi của một nữ phụ trong truyện như cô phải thế nào?

Nghe thấy cô dịu dàng gọi mình một tiếng ca ca, thể xác lẫn tinh thần của anh đều trở nên sáng khoái, khoé môi hơi cong lên nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa xe. Cảm thấy thật mỹ mãn, cuối cùng cũng có thể ngủ ngon.

Bị bắt tồn tại cùng với một tên tra nam trên một chiếc xe, Kiều Tịnh cảm thấy vô cùng phiền lòng lại nhìn phong cảnh bên ngoài cửa xe, suốt một ngày đóng phim, cô cực kỳ mệt mỏi, dứt khoát tựa đầu lên cửa xe nhắm mắt dưỡng thần.

Không ngờ nhắm mắt một lúc đã ngủ say, sau khi thức dậy, cảm thấy xe đã dừng lại, cô nghe thấy bên ngoài có tiếng tranh cãi. Là một người đàn ông la to:

"Thẩm Luận! Mày dựa vào cái gì mà thu mua công ty của tao, mau đem trả cổ phần lại cho tao!"

"Đó là công ty của tao!"

Vệ sĩ ngăn anh ta lại. Người đàn ông đó nhìn thấy Kiều Tịnh ngồi trong xe, ánh mắt hiện lên sự tàn độc, trực tiếp chửi ầm lên: "Mày giỏi lắm Thẩm Luân, còn nuôi dưỡng tình nhân nhỏ, mày đã quên em gái tao đối xử tốt với mày như thế nào rồi sao?"

"Mày là tên cận bã! Đồ bại hoại!"

Trong xe, Thẩm Luân chột nhứ mày khuôn mặt đen lại, môi mông hơi nhấp tạo thành nụ cười lạnh.

Chửi hay lắm!

Quả thực là quá sáng khoái!

Kiều Tịnh thăm cười trộm, thật là một người hiểu lòng người, mắng ra tiếng lòng của cô.

Không đúng, em gái của anh ta là ai?

Đôi mắt Kiều Tịnh sáng lên.

Vương Hiểu xuống xe, dùng ánh mắt bảo vệ sĩ khiến người đàn ông kia im miệng.

"Ôn Hải, ai cho phép đồ súc sinh như mày đến đây náo loạn?"

Lời nói của Vương Hiểu thực sự rất tàn nhẫn nhưng vẫn còn có chút nhân nhượng, anh ta đánh một quyền vào bụng gã đàn ông kia.

Ôn Hải kêu lên một tiếng, miệng bị lấp kính, đôi mắt hung ác giống như một con sói.

Quả thực Ôn Hải chính là một bạch nhãn lang. Đa số trong những bộ truyện tổng tài, nữ chính sẽ bị điều gì đó trời buộc, người đời thường nói khi bị nam chính bắt ép và uy hiếp, với những hành động uy hiếp này nữ chính buộc lòng phải xảy ra một màn XOXO với nam chính.

Ôn Hải chính là anh trai của nữ chính Ôn Thư, là tên phá gia chi tử. Ôn gia cũng không tính là giàu có, vào năm Ôn Thư học đại học, công ty nhỏ mà ba cô ta làm chủ bị phá sản.

Sau đó Ôn Thư được Thẩm thiếu coi trọng, công ty của Ôn gia được cải tử hồi sinh. Sau này ba Ôn mất trong một vụ tai nạn xe, tiếp theo Ôn Thư lại ra nước ngoài, tuy Ôn Hải vẫn kinh doanh công ty, nhưng anh ta lại không có đầu óc kinh doanh, cùng một đám hồ bầy cẩu từ* ăn chơi lêu lổng đến tán gia bại sản.

(* Hồ bầy cẩu từ: đám bạn xấu.)

Lần trước, công ty không còn cầm cự được nữa, cổ phần của công ty đã bị Thẩm Luân thu mua, Ôn Hải lo lắng đi tìm Thẩm Luân, muốn Thẩm Luân nể mặt em gái mình đem số cổ phần còn lại của công ty giao cho anh ta, Thẩm Luân không đáp ứng, còn đuổi anh ta ra ngoài.

Ôn Hải lại đi tìm em gái mình giúp đỡ, đợi mấy ngày Thẩm Luân vẫn không giao số cổ phần còn lại cho mình, trong lúc anh ta say rượu đã đến đây làm loạn.

Anh ta không nghĩ đến, Thẩm Luân đây là ai?

Thẩm thiếu mặc anh ta náo loạn như vậy, không phải vì còn chút tình cảm với em gái anh ta à.

Bốn năm trước, lúc Ôn Thư rời khỏi Thẩm Luân, Vương Hiểu được chọn làm trợ lý thân tín của Thẩm Luân, đương nhiên cũng nghe được một ít tiếng gió, nhưng ông chủ không muốn nói, anh ta cũng sẽ không hỏi nhiều.

Huống chi hiện giờ ông chủ đã có Kiều tiểu thư, cái tên Ôn Hải này thật là xảo trá.

Vương Hiểu xuống tay không niệm tình, chỉ cần ông chủ không bảo dừng lại, anh ta vẫn tiếp tục đánh lên gương mặt của Ôn Hải.

Kiều Tịnh thở gấp, đôi mắt hơi sáng lên. Đây là cơ hội để đẩy nhanh cốt truyện. Ôn Hải chính là tên hôn tử vương bát đản, việc bán đứng em gái anh ta còn dám làm, loại người như anh ta giống như một con chó dữ, người thấy chút máu mũi tanh liền chạy đến cắn xé.

"Hắn ta là ai, sao lại giận dữ như vậy, còn dám mắng chửi anh!"

Kiều Tịnh tức hện liếc nhìn Thẩm Luân một cái, thể hiện sự bất bình thay anh.

Phi!

Sắc mặt Thẩm Luân đen lại, đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm về phía đó. Chỉ cần Ôn Hải còn một hơi thở, anh sẽ không ngừng tay.

Kiều Tịnh cố tình thò đầu ra ngoài thăm dò. Trước khi rời khỏi đoàn phim cô đã tẩy trang, khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt cong cong, nhìn đặc biệt xinh đẹp.

Ôn Hải cũng chú ý đến cô, ngay từ lúc cô ngồi trong xe, anh ta không nhìn rõ hình dáng của cô.

Lúc này, Kiều Tịnh lại xuất hiện. Với bộ dạng này, quả thực đẹp thì có đẹp, nhưng cực kỳ giống với một người.

Đồng tử của Ôn Hải hơi phóng đại.

"Giỏi lắm Thẩm Luân, cái tên vương bát đản nhà mày, thì ra lại tìm một tình nhân giống với em gái của tao, mẹ nó thật ghê tởm!"

Thẩm Luân lấy lại tinh thần, sắc mặt trầm xuống, lập tức túm cánh tay Kiều Tịnh, kéo cô vào trong xe, "Ngoan ngoan ngồi im." Anh híp mắt lại.

"Đù rồi."

Trong không khí bay đến mùi máu tươi, Kiều Tịnh nhăn mày, khẽ hô một tiếng.

"...."

Dáng vẻ này của cô, khiến nội tâm của Thẩm Luân có chút mềm lòng, sắc mặt anh cũng hoà hoãn hơn, bảo người kéo Ôn Hải đi chỗ khác. Gọi một vệ sĩ đến lái xe đưa Kiều Tĩnh trở về chung cư.

Thẩm Luân xuống xe. Một tên vệ sĩ trên người sạch sẽ, không dính vết máu nào, phụ trách đưa Kiều Tĩnh trở về.

Kiều Tĩnh cong môi, đôi mắt sáng ngời. Tuy Ôn Hải là tên hỗn trướng, nhưng vẫn là người thân duy nhất của nữ chính, chỉ cần nữ chính lên tiếng thì anh ta sẽ không bị dòn vào con đường chết.

Cứ chờ xem, nữ chính sẽ lập tức tìm đến nam chính thôi. Ôn Hải đã nhìn thấy mặt cô, khẳng định sẽ nói cho Ôn Thư biết, đây tình tiết thường xuất hiện trong thể loại truyện này, chỉ có như vậy Ôn Thư mới biết được mối quan hệ của cô và Thẩm Luân.

Kiều Tĩnh trở về chung cư, súc miệng vài lần, mới áp chế được sự buồn nôn trong dạ dày. Sau khi tắm xong, cô mở máy tính, xem tài khoản của mình.

Phân cảnh của Kiều Tĩnh đã kết thúc, đoàn làm phim sẽ chuyển tiền thù lao cho cô, 50 vạn, công ty chiếm hơn phân nửa, chắc hẳn còn lại 15 vạn, kết quả khi bấm mật mã xong, click mở tài khoản liền nhìn thấy, có đến tận 25 vạn!

Phản ứng đầu tiên của cô, có phải công ty chuyển nhầm không? Nếu chia đôi số tiền, đó chính là hợp đồng B, chỉ có nghệ sĩ tuyển hai mới có thể ký hợp đồng B với công ty.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Trăng Sáng Thay Thế Của Nam Chính Cận Bả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Bị ức hiếp

Edit: Tiểu Mân Thầu

Kiều Tĩnh suy nghĩ xong, đóng máy tính lại, cũng không tìm người đại diện để hỏi chuyện này. Hoàng Sam biết phân cảnh của Kiều Tĩnh diễn đã xong, nhưng vẫn không gọi cho cô, thì cô cần gì phải gấp gáp.

Dù sao tiền trong tài khoản của cô nhiều hơn, không thiếu đồng nào, có lẽ ngay mai đến công ty sẽ nhận được câu trả lời mà thôi. Đắp mặt nạ dưỡng da xong, rửa sạch lại bằng nước ấm, rồi mới lên giường đi ngủ.

Đóng phim hai tháng ở bên ngoài, lúc này được nằm thoải mái trên giường, Kiều Tĩnh không muốn rời giường chút nào, liền nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Kiều Tĩnh đã đến công ty từ sớm. Hoàng Sam đang muốn gọi điện thoại cho Kiều Tĩnh, thì đã nhìn thấy Kiều Tĩnh bước vào công ty, đang đợi thang máy, Hoàng Sam vội đuổi theo, liếc mắt nhìn Kiều Tĩnh một cái: " Cùng lên đi, có một hợp đồng cần thương lại." Cửa thang máy mở ra, Hoàng Sam bước vào, nhấn tầng 16.

Kiều Tĩnh đi theo ở phía sau, an tĩnh đứng trong thang máy.

" Em quen Mã tổng sao?" Trong thang máy chỉ có hai người, Hoàng Sam không chút để ý liếc mắt nhìn cô một cái.

Kiều Tĩnh chăm chú nhìn bảng điều khiển hiện thị số tầng, lác đầu nói: " Không quen biết."

Đối với những lãnh đạo trong công ty, cô chỉ biết tương lai mình sẽ đắc tội với Đường Minh Thiên mà thôi.

Hoàng Sam dẫn dắt cô cũng hơn nửa, cô có nói dối hay không, Hoàng Sam vẫn nhìn ra được.

" Trong nhóm nhạc nữ SJ, ngoại trừ Tiểu Hữu, em là người đầu tiên được công ty thay đổi hợp đồng, nâng lên hợp đồng B, được đãi ngộ như nghệ sĩ tuyển hai, trước tiên phải chúc mừng em. Đứng rồi, lần quay phim này có thuận lợi không?"

Quan hệ của cô và Hoàng Sam cũng không mấy tốt đẹp, nhưng Hoàng Sam đã lên tiếng, cô không thể làm ngơ.

" Rất thuận lợi, công tác bảo mật của đoàn phim rất tốt, trong lúc quay phim, đám chó săn cùng người hâm mộ không thể trà trộn vào."

Kiều Tĩnh trả lời vấn đề mà Hoàng Sam quan tâm nhất, người bên ngoài luôn muốn cô rời khỏi nhóm nhạc SJ, công ty cũng không ra thông báo chính thức, người hâm mộ và đám chó săn luôn chờ đợi tin tức.

Dưới tình huống này, sau khi đoạn quảng cáo nước hoa của thương hiệu CH tung ra, tiêu đề liên quan đến cô trên mạng W không ít, ngược lại càng ngày càng nổi lên, các fans đều trông chờ bộ phim mới của cô.

Hoàng Sam lại ám chỉ một chút. Cô lại khá bất ngờ, vì sao công ty lại ký hợp đồng B với cô?

Tuy rằng độ hot của cô trên W rất tốt, nhưng cô cũng hiểu rõ năng lực của mình, không có thành tựu gì, chỉ có duy nhất một tác phẩm tốt, được fans cùng khán giả công nhận.

Hơn nữa với độ hot này không đủ để cô thoát khỏi hình tượng bình hoa di động. Ngay cả tuyển hai, cô còn phải nỗ lực rất nhiều mới đạt được. Lúc này công ty lại thay đổi hợp đồng, thực sự cũng làm cô khó hiểu.

Cô không nghĩ đến việc sẽ ký vào bản hợp đồng này, không bao lâu nữa, cô cũng sẽ phải rời khỏi Hạ Hoa, nếu ký hợp đồng mới thì sau khi rời đi phải đền bù tiền vi phạm hợp đồng.

Ai nha, cô làm sao có thể xin tiền của nam chính?!

Trời ạ! Muốn anh bóp chết cô sao!

Chỉ là hợp đồng còn chưa được chuyển đến tay, đã bị thu hồi. Người thu hồi chính là thư ký của Đường Minh Thiên, anh ta bảo Hoàng Sam đi ra ngoài.

" Sao lại như vậy? Không phải bản hợp đồng này đã được Mã tổng thông qua à, hay lại có sắp xếp khác?"

Sau khi đóng cửa cẩn thận, Hoàng Sam lập tức nói ra nghi vấn.

Thư ký nhìn thấy bên ngoài hành lang không có ai, lên nói: "Đường tổng không muốn Kiều Tịnh ký hợp đồng B, chỉ là một thần tượng vừa mới ra mắt, không có tư cách ký bán hợp đồng này, Mã tổng lại tự ý quyết định như vậy, không phải vì muốn nịnh bợ người đứng phía sau ông ta sao?"

Hoàng Sam kinh ngạc: "Anh nói nói cái gì, phía sau Mã tổng còn có người khác?"

"Nếu không như vậy, với bộ dạng như Kiều Tịnh, các tên trực đầu Mã tổng kia thèm đề ý à?" Thư ký quan sát xung quanh, nói: "Hơn nữa, chuyện này rất kỳ lạ, mặc cho Đường tổng gặng hỏi như thế nào, Mã tổng cũng không giải thích, không phải vì người đứng phía sau à, hai người bọn họ ở trong phòng họp tranh cãi một phen. Nói cho cô nghe, Đường tổng có thể dễ dàng cho phép người khác qua mặt mình trong công ty à? Tất nhiên là không rồi, Đường tổng nóng lòng muốn ra uy, cho nên đã xuống tay với Mã tổng. Kiều Tịnh lần này coi như gặp xui xẻo rồi."

Hoàng Sam suy tư điều gì đó liền gật đầu. Kiều Tịnh ngồi chờ trong hộp cả một buổi sáng, cuối cùng Hoàng Sam cũng không thông báo gì cả, bảo cô trở về nhà.

Chuyện hợp đồng xem như là bị ngâm nước. Hoàng Sam còn bảo cô chuyển 10 vạn trở lại tài khoản của công ty. Kiều Tịnh vẫn còn tiền, cô liền gọi điện thoại cho bà ngoại, sợ bà không đủ tiền xài, thế là chuyển ngay cho bà 1 vạn.

Hai ngày qua, Thẩm Luân không liên lạc với cô. Vốn dĩ chuyện này cũng rất bình thường, anh tiếp quản một tập đoàn lớn như Thẩm Thị, còn có thời gian rảnh mới là lạ, cho nên cô cũng không đề ý lắm.

Chỉ là buổi chiều, cô nhận được điện thoại của Tùng Vũ Khê.

"Kim chủ thần bí của cô hoá ra là Mã tổng à?" Trong điện thoại, Tùng Vũ Khê cười đến mức không thở nổi, cô ta cười nói: "Tháng sau chúng tôi biểu diễn ở sân vận động của Ma Đô, Hoàng tỷ nói giọng của cô không được khỏe, không lẽ khi đóng phim cũng không cần phải nói chuyện hả?" Lời nói của cô ta khá trào phúng.

Đường Minh Thiên không hỏi được tin tức mình cần, vì vậy đã duyệt cho tên đầu trục Mã tổng kia nghỉ phép mấy ngày.

Kiều Tịnh trực tiếp cúp điện thoại, nếu công ty đã có hành động quyết liệt như vậy, cô cũng không cần phải nể mặt nữa.

Cô cúp điện thoại, liền mở máy tính lên, quả nhiên trên mạng đã có thông báo về việc nhóm nhạc SJ sẽ có buổi biểu diễn ở sân vận động, vừa đăng lên W được mười phút, trong danh sách đó không có cô. Công ty quản lý thậm chí cũng không tag tên cô trên W, chỉ thông báo một câu ngắn gọn vì cô bận đóng phim.

Nhưng phản cảnh của cô đã quay xong rồi nha. Cô kinh ngạc nghĩ, đây rõ ràng chẳng phải là đang cô lập mình sao?

Thời điểm công ty giải trí Hạ Hoa tìm thủy quân và đám chó săn gây chuyện, không làm cho nguyên thân tuột dốc ngược lại càng khiến cho sự nghiệp thăng tiến, một lần nữa chứng minh, cái công ty này và cô không cùng một con đường.

Chuyện này cần phải đi đến công ty nói cho ra lẽ, khi ý định này xuất hiện trong đầu Kiều Tịnh, hệ thống cũng không phát ra tín hiệu cảnh báo, như vậy chứng minh đối với chuyện này cô có quyền thể hiện phản nộ, mặc dù nguyên thân có tính tình đã điều.

"Kiều tiểu thư, Đường tổng có một cuộc họp quan trọng, còn có người ngoài ở trong, có việc gì xin cô đi tìm người đại diện của mình."

Trước cửa phòng họp, thư ký ra sức ngăn cản cô.

"Bởi vì tôi không tìm thấy Hoàng tỷ, chị ấy không muốn gặp tôi. Nếu công ty sợ bị mất mặt tôi sẽ đứng chờ ở bên ngoài."

Kiều Tịnh cầm bản hợp đồng lúc trước nguyên thân đã ký với công ty giải trí Hạ Hoa, nghiêm túc nói: "Trong hợp đồng ghi rõ, sau khi ký hợp đồng trong vòng một năm, tôi sẽ là thành viên chính thức của nhóm nhạc SJ, có quyền tham gia các buổi biểu diễn của nhóm. Rõ ràng tôi đã quay xong phim, cũng không còn công việc nào phải làm, thời gian vẫn trống, vì sao công ty lại nói với bên ngoài rằng tôi còn bận đóng phim, không thể tham gia buổi biểu diễn vào tháng sau? Tôi hy vọng công ty cho tôi một lời giải thích hợp lý."

Bên ngoài hàng lang ầm ĩ, trợ lý của Đường Minh Thiên từ phòng họp bước ra, nhú mày nói: "Kiều tiểu thư, xin mời đi đến phòng bên cạnh, bên trong vẫn đang tiếp khách."

Kiều Tịnh hiểu đạo lý, liền đi theo trợ lý vào căn phòng bên cạnh. Trước khi rời đi, trợ lý còn nói với cô: "Về chuyện này, công ty đã có sắp xếp, xin Kiều tiểu thư hãy đi hỏi người đại diện của mình."

"Tôi bị lãnh đạo phóng sát sao?" Kiều Tịnh trầm mặc một lúc, nhất quyết hỏi cho ra lẽ.

Nguyên thân sẽ phải rời khỏi Hạ Hoa, nhưng không bị phóng sát, trong chuyện này đã xảy ra một số thay đổi, đột nhiên cái tên Mã tổng kia lại nhúng tay vào, còn có tình sửa hợp đồng cho cô, trực tiếp khiến cô thành vật hy sinh của lãnh đạo công ty.

Ánh mắt Kiều Tịnh long lanh, mặc dù không lên tiếng, ngồi yên một chỗ, nhìn thật đáng thương. Trợ lý có chút không đành lòng, bắt đầu đi nói: "Tóm lại, chuyện này công ty đã quyết định, Kiều tiểu thư hẳn cũng biết cô đã ký hợp đồng với công ty, quyền quyết định đều thuộc về công ty."

Kiều Tịnh mím môi, rừ mắt. Cô đã hiểu, đối với lãnh đạo của Hạ Hoa cô không thể làm gì cả. Chỉ là cô không cam lòng.

Kiều Tịnh vuốt mái tóc dài, cố gắng bình ổn lại cảm xúc, muốn bỏ đi. Vậy chờ thôi, cô muốn xem hai tháng sau mọi chuyện sẽ xảy ra như thế nào.

"Thẩm tổng, người kia không phải Kiều tiểu thư sao?" Từ trong phòng họp bước ra, Vương Hiểu thoáng nhìn thấy Kiều Tịnh đang đi ở hành lang.

Mắt cô ửng đỏ, hôm nay cô mặc váy liền áo màu đỏ, càng tôn lên sự dịu dàng, không trang điểm, mái tóc dài rừ trên vai. Dường như cô sắp khóc, cái miệng nhỏ mím chặt, trong tay phải cầm một túi văn kiện.

Tầm mắt Thẩm Luân dừng trên đôi mắt ửng đỏ của cô, trong lòng oanh một tiếng.

"Thẩm tổng, sao lại không đi tiếp?" Đường Minh Thiên cười nịnh nọt hỏi.

Wang Hiểu lạnh lùng lên tiếng: "Kiều tiểu thư chính là bạn gái của Thẩm tổng"

Nhìn thấy anh mất hình viên đạn của Thẩm Luân, Vương Hiểu lập tức im miệng.

Đúng vậy, mình quan tâm làm gì, đây chính là thời điểm thể hiện ưu thế của bạn trai, mình phải để cho ông chủ làm!

Đường Minh Thiên: "....."

Bị ngốc sao???

Thảm Luân híp mắt, khoé môi cong lên, ngữ khí không có chút gì phập phồng nói: "Ừ, đó là bạn gái của tôi."

—————//———

* Editor: Thảm ấu trĩ không vui khi nhìn thấy vợ mình bị ức hiếp ☐☐.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Trăng Sáng Thay Thế Của Nam Chính Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.